ROGER GARAUDY

Nu este vina mea dacă cei care mă acuză sunt tocmai aceia care au organizat o afacere mondială din vânzarea ciolanelor bunicilor lor.

Miturile fondatoare ale politicii israeliene

Roger Garaudy
Miturile fondatoare ale politicii israeliene



Traducere din limba franceză de
Alexandru Popescu
Editura ALMA TIP

ROGER GARAUDY
Les Mithes fondateurs de la politique israélienne

SAMISDAT FRONDE – ALMA TIP

I.S.B.N. 973 – 98321 – 5 – 6

Prefaţa autorului

Integrismele, generatoare de violenţe şi de război, sunt o maladie mortală a timpurilor noastre.

Această carte face parte dintr-o trilogie pe care am consacrat-o combaterii lor:

Grandeur et décadence de l'Islam, în care am denunţat epicentrul integrismului musulman: Arabia Saudită. L-am indicat acolo pe regele Fahd, complice la invazia americană în Orientul Mijlociu, drept o „prostituată politică", care face din islamism o boală a islamului.

Două cărţi consacrate integrismului catolic roman care, pretinzând că „apără viaţa", poarta discuţii savante

asupra embrionului, dar care tace când 13 milioane şi jumătate de copii mor în fiecare an de subnutriţie şi de foame, victime ale" monoteismului de piaţă" impus de dominaţia americană. Aceste cărţi se intitulează Av*ons-nous besoin d*e *D*i*eu?* şi Ve*rs une g*u*erre d*e *r*e*ligion?* (împotriva monoteismului de piaţă).

Cea de a treia faţă a tripticului, *Les Mythes fondateurs de la politique israélienne*" anunţă erezia sionismului politic care consta în substituirea Dumnezeului lui Israel cu Statul lui Israel, transformat în portavion nuclear şi în submersibil al stăpânilor provizorii ai lumii: Statele Unite care încearcă să ia în stăpânire petrolul din Orientul Mijlociu, nerv al creşterii economice de tip occidental. (Model de „creştere" care, prin intermediul FMI, costă Lumea a Treia, la fiecare două zile, echivalentul în morţi al Hiroşimei).

De la lordul Balfour care declara, atunci când dădea sioniştilor o ţară care nu îi aparţinea: «*Puţin ne interesează sistemul pus în practică pentru ca să ne păstrăm petrolul din Orientul Mijlociu. Esenţial este ca acest petrol să rămână accesibil.*» (Kimhe John, *Palestine et Israël*, Ed. Albin Michel, 1973, p. 27), până la secretarul de stat american Cordell Hull: «*Trebuie înţeles bine că petrolul din Arabia Saudită constituie una din cele mai puternice pârghii ale lumii*» (ibidem, p. 240), o aceeaşi politică trasează o aceeaşi misiune conducătorilor sionişti israelieni, cea pe care a definit-o Joseph Luns, fost secretar general al NATO: „*Israelul a fost mercenarul cel mai puţin costisitor din epoca noastră modernă*". (Nadav Shragai, *Haaretz*, din 13 martie 1992).

Un mercenar totuşi bine plătit pentru că, de exemplu, între 1951 şi 1959, două milioane de israelieni au primit, pe cap de locuitor, de o sută de ori mai mult decât două miliarde de oameni din Lumea a Treia; şi mai ales un mercenar bine protejat: între 1972 şi 1996, Statele Unite au opus de treizeci de ori veto-ul lor, la Naţiunile Unite, oricărei condamnări a Israelului, în timp ce conducătorii acestuia aplicau programul lor de dezintegrare a tuturor

statelor din Orientul Mijlociu, program expus de revista *Kivounim* (Orientări), nr. 4, februarie 1982, p. 50 – 59, pe vremea invadării Libanului. Această politică se întemeiază, graţie sprijinului necondiţionat al Statelor Unite, pe ideea că legea internaţională este o *„bucată de hârtie"* (Ben Gurion) şi că, de exemplu, rezoluţiile 242 şi 338 ale Naţiunilor Unite, care cer ca Israelul să se retragă din Cisiordania şi din Golan, sunt sortite să rămână literă moartă, ca şi condamnarea unanimă a anexării Ierusalimului, votată chiar şi de Statele Unite, dar excluzând orice sancţiune.

O astfel de politică a cărui fond nu poate fi mărturisit, necesită o camuflare pe care cartea mea îşi propune să o înlăture.

Mai întâi, o pretinsă justificare „teologică" a agresiunilor printr-o lectură integristă a textelor revelate, transformând mitul în istorie: măreţul simbol al supunerii necondiţionate a lui Avraam voinţei lui Dumnezeu: „şi binecuvântarea sa către „toate neamurile pământului" transformată în contrariul său tribal, ţara cucerită devenind „j şi promisă", ca la toate popoarele Orientului Mijlociu, din Mesopotamia până la hitiţi şi la egipteni.

La fel ca şi în cazul Exodului, acest etern simbol al eliberării popoarelor de opresiune şi tiranie, invocat atât de Coran (XLIV, 31 – 32) cât şi de actualii „teologi ai eliberării", atunci când se adresează tuturor popoarelor ce cred în voinţa unui Dumnezeu Un*iversal e*l devine un miracol unic şi un privilegiu pe care l-ar fi acordat un Dumnezeu parţial şi părtinitor unui po*por a*l*es,* ca în toate religiile tribale şi în toate naţionalismele, care pretind a fi po*porul a*l*es a* cărui misiune ar fi să împlinească voinţa lui Dumnezeu: Ge*sta D*e*i p*e*r F*r*ancos p*entru francezi, Go*tt m*i*t uns p*entru germani, Fa*ire C*h*rist Roi p*entru Franco, în *God we tr*u*st,* blasfemie înscrisă pe orice dolar, zeu atotputernic al monoteismului banului şi pieţei.

Apoi o mitologie mai modernă: cea a statului Israel care ar fi „răspunsul lui Dumnezeu la Holocaust", ca şi cum Israelul era singurul refugiu al victimelor barbariei lui

Hitler, în timp ce Itzac Shamir însuşi (care îi oferise alianţa sa lui Hitler până la arestarea sa de către englezi pentru colaborare cu duşmanul şi pentru terorism) scrie: «*Contrar opiniei generale, cea mai mare parte a imigranţilor israelieni nu erau supravieţuitorii Holocaustului, ci evrei din ţările arabe, băştinaşi în regiune*» (Itzac Shamir, *Looking back, looking ahead,* 1987, p. 574).

Trebuia deci umflat numărul victimelor. De exemplu, placa comemorativă a monumentului de la Auschwitz spunea, în 19 limbi, până în 1994: *patru milioane de victime*. Noile plăci proclamă astăzi: „*în jur de un milion* şi *jumătate*". Trebuia deci făcut să se creadă, prin mitul celor 6 milioane, că omenirea asistase la „cel mai mare genocid din istorie", uitând cele 60 de milioane de Indieni din America, cele 100 de milioane de Negri (pentru un captiv, 10 ucişi); uitând chiar Hiroşima şi Nagasaki, şi cele 50 de milioane de morţi ai celui de-al doilea război mondial, din care 17 milioane/d4 lavi, şi cum hitlerismul n-ar fi fost decât un vast pogrom şi nu o crimă împotriva întregii umanităţi. Am fi oare antisemiţi dacă am spune că evreii au fost foarte dur loviţi, dar că nu au fost singurii, şi asta numai pentru că televiziunea nu vorbeşte decât de aceste victime, nu şi de celelalte?

În plus, pentru a completa camuflajul, trebuia, printr-un termen *teologic*: „Holocaust", să se dea un caracter sacru acestor masacre reale, şi să fie introduse într-un fel de plan divin, ca de exemplu crucificarea lui Iisus.

Cartea mea nu are alt obiectiv decât de a denunţa acest camuflaj ideologic al unei politici, pentru a împiedica să fie confundată cu măreaţa tradiţie a profeţilor lui Israel. Împreună cu prietenul meu Bernard Lecache, fondator al L.I.C.A. (devenită L.I.C.R.A.), deportat în acelaşi lagăr de concentrare ca şi mine, i-am învăţat pe tovarăşii noştri despre grandoarea, universalismul şi puterea eliberatoare a acestor profeţi evrei.

Acestui mesaj nu am încetat niciodată să-i fiu credincios, chiar şi după 35 de ani ca militant al Partidului

comunist şi membru al Biroului său politic, din care am tot exclus în 1970 pentru a fi spus, din 1968, „Uniunea Sovietică nu este o ţară socialistă”. Cum spun astăzi: Teologia dominaţiei practicată de Curia romană nu-i este credincioasă lui Christos, Islamismul trădează Islamul, iar sionismul politic este la antipodul marelui profetism evreiesc.

Deja, atunci când în timpul războiului din Liban, în 1982, împreună cu părintele Lelong pastorul Matthiot şi Jacques Fauvet, am fost daţi în judecată de către L.I.C.R.A. Pentru a fi arătat, în *Le Monde* din 17 iunie 1982, prin bunăvoinţa directorului său, că invazia din Liban ţinea de logica sionismului politic, tribunalul din Paris, prin sentinţa din 24 martie 1983, confirmată în apel, apoi rămasă definitivă prin hotărârea Curţii de Casaţie, *„considerând că este vorba de critica licită a politicii unui stat* şi *a ideologiei care o inspiră*, şi *nu de o provocare rasială*... respinge toate cererile formulate şi o condamnă (L.I.C.R.A.) la plata cheltuielilor de judecată”.

Cartea de faţă rămâne în mod strict fidelă criticii noastrepolitice şi ideologice de atunci, chiar dacă legea scelerată a „comunistului” Gayssot a vrut să înăsprească, de atunci, represiunea împotriva libertăţii de expresie, făcând din sentinţa de la Nürnberg criteriul adevărului istoric şi instituind un „delict de opinie”. Acest proiect de lege a fost combătut în Adunarea Naţională de atunci de actualul ministru al justiţiei.

Sper că aduc o contribuţie la lupta pentru o pace veritabilă, bazată pe respectul adevărului şi al legii internaţionale.

În mod curajos, chiar în Israel, evrei credincioşi profeţilor lor, „noii istorici” de la Universitatea ebraică din Ierusalim, şi partizanii israelieni ai unei păci juste, după descoperirea caracterului lor nefast pentru statul Israel însuşi şi pentru pacea lumii, îşi pun întrebări asupra „miturilor” sionismului politic care au condus la asasinatele comise de Baruch Goldstein la Hebron şi de Ygal Amir împotriva primului ministru Ytzak Rabin.

Adevărul s-a pus în mişcare, şi nimic nu îl va putea opri.

Terorismul intelectual al unui „lobby" deja denunţat de generalul de Gaulle pentru „influenţa sa excesivă asupra informaţiei" m-a silit, în Franţa, să procedez la o prepublicare a acestui text într-un număr special al unei reviste, rezervat abonaţilor şi nepus în vânzare publică. Acest fapt, expresie a situaţiei existente în Franţa, pare să fi reţinut mai mult atenţia comentatorilor decât conţinutul textului meu. Îl – public astăzi eu însumi, pe propria mea răspundere, sub formă de *Samizdat*, în sensul strict al acestui termen care înseamnă în ruati: „editat de autor".

Această carte este deja tradusă şi în curs de publicare în Statele Unite, Italia, Liban, Turcia şi Brazilia. Este în curs de traducere în germană şi în rusă.

Împotriva mitologiilor deraiate, această carte va fi o nouă contribuţie la istoria critică a lumii contemporane.

R. G.

INTRODUCERE

Această carte este istoria unei erezii.

Aceea care, printr-o lectură literală şi selectivă a cuvântului revelat, face din religie instrumentul unei politici, sacralizând-o.

Este o maladie mortală a acestui sfârşit de secol pe care deja am definit-o în *Intégrismes*.

Am combătut-o la musulmani în *Grandeur et décadences de l'Islam*, cu riscul de a-i nemulţumi pe cei cărora nu le place şi spun: «*Islamismul este o maladie a Islamului*».

Am combătut-o la creştini în *Vers une guerre de religion*, cu riscul de a-i nemulţumi pe cei cărora nu le place să le spun: «*Christosul lui Pavel nu este Iisus*».

O combat astăzi la evrei în *Miturile fondatoare ale politicii israeliene*, cu riscul de a-mi atrage fulgerele şi tunetele israelo-sioniştilor cărora deja nu le plăcea ceea ce Rabinul Hirsch le-a reamintit: «*Sionismul vrea să definească poporul evreu ca o entitate naţională*... Este *o erezie.*»

Sursă: *Wasbington Post*, din 3 octombrie 1978.

Ce este însă sionismul, cel denunţat în cartea mea (şi nu credinţa evreiască)?

Adesea s-a definit el însuşi:

1) Este o doctrină politică.

«După 1896, sionismul se bizuie pe mişcarea politică fondată de Théodore Herzl»

Sursă: *Eocyclopaedia of zionism and Israel*, Herzl Press, New York 1971, vol. N, p. 1262

2) Este o doctrină *naţionalistă* care nu s-a născut din iudaism, ci din naţionalismul european al secolului XIX.

Fondatorul sionismului *politic*, Herzl, nu se prevalează de religie: «*Nu mă supun unui impuls religios.*»

Sursă: Th. Herzl, *Diaries* (Memorii), Ed. Victor Gollanez 1958

«Sunt un agnostic»*. P. 54*)

Ceea ce îl interesează, nu este în mod special ţara sfântă: el acceptă, pentru obiectivele sale naţionaliste, chiar Uganda sau Tripolitania, Ciprul sau Argentina, Mozambicul sau Congo.

Sursă: Heral, *Diaries*.

Dar în faţa opoziţiei amicilor săi de crediaţăţidaică, el devine conştient de importanţa puternicei legende (*„mighty legend”*) aşa cum el o numeşte (*Dianes* I, p. 56), care «*constituie un strigăt de chemare de o putere irezistibilă*».

Sursă: Herzl, *L'Etmt juif*, p. 45.

Este un slogan mobilizator pe care această politică extraordinar de realistă nu-l poate ignora. Astfel încât el proclamă, transpunând puternica legendă *a* reîntoarcerii *în realitate istorică*: «Palestina este patria noastră istorică de neuitat... acest nume el singur va fi un strigăt puternic de adunare pentru poporul nostru».

Sursă: Herzl, *L'Etmt juif*, p. 209.

«Problema evreiască nu este pentru mine nicio problemă socială, nicio problemă religioasă... este o problemă naţională.

3) Este o doctrină *colonială*. Nici aici lucidul

Théodore Herzl nu-şi ascunde obiectivele: ca primă etapă, realizarea unei „Companii cu statut special", sub protecţia Angliei sau a oricărei alte puteri, în aşteptarea transformării sale în stat evreu.

De aceea el se adresează celui care s-a dovedit maestrul acestui gen de operaţiune: traficantul colonial Cecil Rhodes care, cu ajutorul Companiei sale cu regim special, a ştiut să construiască Africa de Sud, pornind de la una din părţile sale, anume de la aceea ce-i poartă numele: Rhodesia.

Théodore Herzl îi scrie, la 11 ianuarie 1902:

«Vă rog, trimiteţi-mi un text din care să rezulte că aţi examinat programul meu şi că sunteţi de acord cu el. Vă veţi întreba de ce mă adresez dumneavoastră, domnule Rhodes. Pentru că programul meu este un program colonial».

Sursă: Herzl, Tagebuch, vol. HOL, p.105

Doctrină politică, naţionalistă, colonială, acestea sunt cele trei caracteristici ce definesc sionismul politic pe care l-a făcut să triumfe la Congresul de la Basel, din august 1897, lJ dore Herzl, genialul şi machiavelicul său fondator, care putea spune, pe bună dreptate, la sfârşitul acestui Congres: «*Am fondat Statul evreu*».

Sursă: *Diaries*, p. 224

O jumătate de secol mai târziu aceasta va fi, cu adevărat, politica pe care o vor aplica întocmai discipolii săi creând, după metodele sale şi urmând linia sa politică, Statul Israel (imediat după sfârşitul celui de al doilea război mondial).

Dar această întreprindere politică, naţionalistă şi colonialistă, nu era deloc în prelungirea credinţei şi spiritualităţii evreieşti.

Chiar în timpul Congresulur de la Basel, care nu se putuse ţine la München (aşa cum prevăzuse Herzl) din cauza opoziţiei comunităţii evreieşti germane, se ţinea în America Conferinţa de la Montreal (1897) unde, la propunerea Rabinului Isaac Meyer Wise, personalitatea evreiască cea mai reprezentativă a Americii de atunci, a

fost votată o moţiune care punea în mod radical în opoziţie două interpretări ale Bibliei: interpretarea politică şi tribală a sionismului şi interpretarea spirituală şi universalistă a Profeţilor.

«Dezaprobăm în întregime orice iniţiativă vizând crearea unui stat evreu. Tentative de acest gen pun în evidenţă o concepţie eronată a misiunii lui Israel... pe care Profeţii evrei au fost primii pe care au proclamat-o... Afirmăm că obiectivul iudaismului nu este nici politic, nici naţionalv ci spiritual... El vizează o epocă mesianică, când toţi oamenii vor recunoaşte că aparţin unei singure mari comunităţi pentru instituirea împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ».

Sursă: Conferinţa centrală a Rabinilor americani.

Yearbook VII, 1897, p. XII

Aceasta a fost prima reacţie a organizaţiilor evreieşti, începând cu „Asociaţia rabinilor din Germania" şi până la „Alianţa Israelită universală din Franţa", a „Israelitische Allianz" din Austria ca şi a Asociaţiilor evreieşti de la Londra.

Această opoziţie la sionismul politic, insfftată de ataşamentul la spiritualitatea credinţei evreieşti n-a încetat să se manifeste chiar şi atunci când, în urma cehii de-al doilea război mondial, profitând o dată în plus, la O.N.U., de rivalităţile dintre naţiuni şi mai ales de sprijinul necondiţionat al Statelor Unite, sionismul israelian a ajuns să se impună ca o forţă dominantă şi, graţie, lobbyului său, să inverseze tendinţa şi să facă să triumfe, în opinii, politica de dominaţie israelosionistă, în dauna admirabilei tradiţii profetice. Cu toate acestea, nu s-a ajuns la înăbuşirea criticii marilor spirite.

Martin Buber declara la New York: «Sentimentul pe care îl încercam, acum 60 de ani, atunci când am intrat în mişcarea sionistă, este în esenţă cel pe care îl încerc astăzi... Speram ca acest naţionalism să nu urmeze calea celorlalte – începând ca o mare speranţă şi degradându-se apoi până la a deveni un egoism sacru, îndrăznind chiar, ca Mussolini, să se proclame *sacro egoismo*, ca şi când

egoismul colectiv putea fi mai sacru decât egoismul individual. Atunci când ne-am reîntors în Palestina, întrebarea decisivă era: Vreţi să veniţi aici ca prieteni, ca fraţi, ca membri ai comunităţii popoarelor Orientului Apropiat, sau ca reprezentanţi ai colonialismului şi imperialismului?

Contradicţia dintre scopul şi mijloacele folosite pentru a-l atinge i-a divizat pe sionişti: unii doreau să primească de la Marile Puteri privilegii politice speciale, alţii, mai ales tinerii doreau doar să li se permită să muncească în Palestina, împreună cu veciniilor, pentru Palestina şi pentru viitor…

Nu totul a fost întotdeauna perfect în raporturile noastre cu ambii, dar exista, în general, o bună vecinătate între satele evreieşti şi cele arabe.

Această fază organică a stabilirii în Palestina a durat până în vremea lui Hitler.

Hitler este cel care a împins masele de evrei să vină în Palestina, şi nu o elită care venea să-şi împlinească existenta şi să gătească viitorulv Astfel că, unei dezvoltări organice selective, i-a urmat o imigrare de masă, cu nevoia de a găsi o foiţă politică care să-i asigure securitatea… Majoritatea evreilor a preferat mai curând să în veţe de la Hitler decât de la noi… Hitler a arătat că istoria nu urmează calea spiritului, ci pe cea a puterii, şi că atunci când un popor este suficient de puternic, el poate ucide fără a risca să fie pedepsit… Aceasta este situaţia pe care o avem de combătut… „Ihud-lui îi propunem… ca evreii şi arabii să nu se mulţumească să coexiste, ci să coopereze… Aceasta ar face posibilă o dezvoltare economică a Orientului Apropiat, graţie căreia Orientul Apropiat ar putea aduce o mare, o esenţială contribuţie la viitorul omenirii».

Sursă: Jewish Newsletter Am 1 *iunie 1958*

Adresându-se celui de-al XII-lea Congres sionist la Karlsbad, la 5 septembrie 1921, el spunea: re Vorbim de spiritul lui Israel şi credem că nu suntem asemănători celorlalte naţiuni… Dar dacă spiritul lui Israel nu este

nimic mai mult decât sinteza identităţii noastre naţionale, nimic mai mult decât o frumoasă justificare a egoismului nostru colectiv... transformat în idol, noi care am refuzat să acceptăm orice alt prinţ decât Dumnezeul universului, atunci noi suntem ca celelalte naţiuni şi bem împreună cu ele din cupa care le îmbată. Naţiunea nu este valoarea supremă... Evreii sunt mai mult decât o naţiune: sunt membrii unei comunităţi de credinţă.

Religia iudaică a fost dezrădăcinată, şi aceasta este esenţa maladiei al cărei. Simptom a fost naşterea* naţionalismului evreu la mijlocul secolului al XIX-lea. Aceştit nouă formă a dorinţei de pământ este substratul constituit din ceea ce iudaismul naţional modern a împrumutat de lanaţionalismul modern al. Occidentului...

Ce are a face ideea de „alegere” a lui Israel în toate acestea? „Alegerea” nu conferă un sentiment de superioritate, ci un sens al destinului. Acest sentiment nu se naşte dintr-o comparaţie cu Ceilalţi, ci dintr-o vocaţie şi o responsabilitate de a îndeplini o sarcină pe care profeţii nu au încetat să o reamintească: dacă vă lăudaţi că sunteţi aleşi în loc să trăiţi în supunere faţă de Dumnezeu, comiteţi un sacrilegiu».

Evocând această „criză naţionalistă” a sionismului politic care este o denaturare a spiritualităţii iudaismului, el concluzionează:

«Speram să putem salva naţionalismul evreu de eroarea de a face dintr-unpopor un idol Dar nu am reuşit;»

Sursă: Martin Buber, *Israel rundthe woni*, Ed. Schocken, New York, 1948, p. *263*

Profesorul Judas Magnes, Preşedinte al Universităţii ebraice din Ierusalim, din 1926, considera că „Programul Biltmore” din 1942, care cerea crearea unui stat evreu în Palestina, «ar conduce la război împotriva arabilor».

Sursă: Norman Bentwich, *For Sion sake*, Biografia lui Judas Magnes, Philadelphia, Jewish Publication society of America.

1954, p. 352

Pronunţând, la începutul anului universitar 1946,

discursul de deschidere al acestei Universităţi ebraice din Ierusalim pe care o prezida de 20 de ani, el spunea:

«Glasul cel nou al evreilor se face auzit prin ţevile puştilor… Aceasta este noua Thora a ţării lui Israel. Lumea a fost subjugată de nebunia forţei fizice. Cerul să ne păzească acum ca iudaismul şi poporul evreu să nu fie subjugate de această nebunie. Un iudaism păgân a pus stăpânire pe o mare parte a puternicei diaspore. Am crezut, în vremurile sionismului romantic, că Sionul trebuia să fie răscumpărat prin spiritul dreptăţii. Toţi evreii din America poartă responsabilitatea acestei greşeli, acestei mutaţii… chiar şi cei care nu sunt de acord cu uneltirile orientării păgâne, dar care stau cu braţele încrucişate. Anestezierea simţului moral duce la atroßera sa»

Sursa: Jhioem, p.131

În America, într-adevăr, după Declaraţia Biltmore, conducătorii sionişti aveau din acel moment cel mai puternic pifetfetor: Statele Unite. Organizaţia sionistă mondială înlăturase opoziţia evreilor fideli tradiţiilor spirituale ale profeţilor lui Israel şi pretindea crearea nu doar a unui „cămin naţional evreiesc în Palestina”, folosind termenii (dacă nu şi spiritul) Declaraţiei Balfour din timpul primului război mondial, ci a unui stat evreu al Palestinei.

Deja, în 1938, Albert Einstein condamnase această orientare:

«Ar fi, după părerea mea, mai rezonabil să se ajungă la un acord cu arabii pe baza unei vieţi comune paşnice decât să se creeze un stat evreu… Conştiinţa pe care o am despre natura fundamentală a iudaismului se opune ideii unui stat evreii dotat cu frontiere, cu o armată şi cu un proiect de putere temporală, oricât de modest ar fi el. Mă tem de stricăciunile interne pe care iudaismul le va suferi datorită dezvoltării, în rândurile noastre, a unui naţionalism îngust… Nu mai suntem evreii din perioada Macabeilor. A redeveni o naţiune, în sensul politic al cuvântului, ar echivala cu îndepărtarea de la

spiritualizarea comunităţii noastre, spiritualizare pe care o datorăm geniului profeţilor noştri.»

Sursă: Rabin Moshe Menultin, *The Decmdence of Judmism Săour time* 1969, p. 324.

Chemările la raţiune nu au lipsit după fiecare violare, de către Israel, a legii internaţionale.

Nu vom cita decât două exemple, când s-a spus (voce tare ceea ce milioane de evrei gaiţdesc – dar fără a st putea face public, datorită inchiziţiei intelectuale a lobby! urilor israelo-sioniste: în i960, în Perioada procesului lui Eichmann de la Ierusalim, *American Council for Judaiszn* declara:

«Consiliu/ american al Iudaismului a ßdresat ieri o scrisoare d-lvi Christian Herter pentru a nega guvernului israelian dreptul de a vorbi în numele tuturor evreilor.

Consiliul declară că Iudaismul este o ţfykiune de religie şi nu una de naţionalitate.» – San «: *Le Monde*, dfarzi Iunie 1960.

La 8 iunie 1982, profesorul Benjamin Cohen, de la Universitatea din Tel Aviv, în momentul invaziei sângeroase a israelienilor în Liban, îi scria lui P. Vidal-Naquet:

«Vă scriu ascultând radioul care tocmai anunţă că „noi” suntem pe cale să ne atingem obiectivul în Liban: acela de a asigura pacea” locuitorilor din Galileea. Aceste minciuni demne de Goebbels mă scot din minţi. Este clar că acest guvern sălbatic; mai barbar decât toate cele precedente, nu are nimic de-a face nici cu atentatul de la Londra, nici cu securitatea Galileei… evreii, fiii lui Avram… evreii, victime ei înşişi ale atâtor cruzimi, pot ei deveni atât de cruzi?… Cel mai mare succes al sionismului nu este, deci, decât acesta: „deiudaizarea”… Evreilor.

Faceţi, dragi prieteni, tot ceea ce stă în puterea voastră ca alde Beghin şi Sharon să nu-şi atingă dublul lor obiectiv; lichidarea finală (expresie la modă aici în aceste zile) s palestinienilor ca popor şi a israelienilor ca fiinţe umane.» k:

Sursă: Scrisoare publicată în *Le Atoqţe* din iunie

1982.

«Profesorul Leibowitz consideră politica israeliană în Liban drept iudeo-nazistă»

Sursă: *Yediot Aharonoth*, 2 iulie 1982, p. 6.

Aceasta este miza luptei între credinţa iudaică profetică şi naţionalismul sionist, bazat, ca orice naţionalism, pe respingerea celuilalt şi pe propria sacralizare.

Orice naţionalism are nevoie să-şi sacralizeze pretenţiile: după dezmembrarea creştinătăţii, statele-naţiuni au avut fiecare pretenţia de a fi primit knoştenirea sacrului şi investitura lui Dumnezeu.

Franţa este „Fiica mai mare a Bisericii”, prin care se îndeplineşte lucrarea lui Dumnezeu (*Gesta Dei per Francos*). Germania este „deasupra a tot” deoarece Dumnezeu este cu ea (*cM mit uns*). Eva Peron proclamă că „*misiunea Argentinei este de a-l aduce pe Dumnezeu lumii*”, iar, în 1972, primul ministru al Africii de Sud, Verster, celebru prin rasismul său sălbatic, profetiza la rândul său: „*Să nu uităm că noi suntem poporul lui Dumnezeu, investit cu o misiune***... Naţionalismul sionist se lasă purtat de această beţie specifică tuturor naţionalismelor.

Chiar şi cei mai lucizi se lasă ispitiţi de această „beţie”.

Chiar un om ca profesorul André Neher, în frumoasa sa cart*el e ssence duprophetisme* (Ed. Calman-Levy, 1972), după ce evocă atât de bine sensul universal al Alianţei – alianţa lui Dumnezeu cu omul – ajunge să scrie că Israel este «semnul, prin excelenţă, al istoriei divine în lume. Israel este axa lumii, este nervul, centrul, inima ei.» (p. 311)

Asemenea cuvinte evocă în mod penibil „mitul arian „a cărei ideologie a întemeiat pangermanismul şi hitlerismul. Pe această cale te afli la antipodul învăţăturilor Profeţilor şi al admirabilei *Eu* şi *Tu* a lui Martin Buber.

Exclusivismul interzice dialogul: nu se poate dialoga nici cu Hitler, nici cu Beghin, pentru că superioritatea lor

rasială sau alianţa lor exclusivă cu divinul nu le mai lasă nimic de aşteptat de la celălalt.

Pentru că ştim că în epoca noastră nu există altă alternativă decât dialogul sau războiul, şi că dialogul cere, aşa cum nu încetăm să repetăm, ca fiecare să aibă, de la început conştiinţa a ceea ce îi lipseşte propriei sale credinţe şi că are nevoie de celălalt pentru a umple în sine acest vid – condiţie a oricărei depăşiri şi a oricărei dorinţe de împlinire (care este sufletul oricărei credinţe vii).

Antologia noastră privitoare la crima sionistă se situează în prelungirea eforturilor acelora dintre evrei care au încercat să apere un iudaism profetic împotriva unui sionism tribal.

Ceea ce hrăneşte antisemitismul nu este critica politicii sângeroase de agresiune şi de impostură a sionismului israelian, ci susţinerea necondiţionată a acestei politici care nu reţine, din marile tradiţii ale iudaismului, decât ceea ce ar justifica, printr-o interpretare literală, această politică, şi o ridică deasupra oricărei legi internaţionale, sacralizând-o prin miturile de ieri şi de azi.

Miturile teologice

1. Mitul „promisiunii”: ţară promisă sau ţară cucerită?

„Urmaşilor tăi voi da pământuf acesta de la fluviul Egiptului până la fluviul cel mare mi Eufratului”.

Facerea XV, 18

Lectura integristă a sionismului politic

„Dacă Biblia îi aparţine; dacă este considerat poporul Biblieiv ar trebui să stăpânească toate teritoriile biblice”.

General Moshe Dayan, *Jerusalem Post,* 10 august 1967

La 25 februarie 1994, Doctorul Baruch Goldstein masacrează arabii aflaţi în rugăciune la mormântul patriarhilor.

„Din ordinul lui Dumnezeu „şi al grupului său de „războinici ai lui Israel”, de a executa pe oricine ar ceda arabilor „pământul făgăduit” al „Iudeei şi Samarei”

(actuala Cisiordanie), la 4 noiembrie 1995, Ygal Amir îl asasinează pe Ytzhak Rabin.

a) în exegeza creştină

Albert de Pury, profesor care predă Vechiul Testament la facultatea de Teologie protestantă din Geneva, rezumă astfel teza sa de doctorat «*Promesse divine et légende cultuelle dans le cycle de Jacob*» (*2* volume, éd. Gabalda, Paris, 1975), în care include, discută şi prelungeşte cercetările celor mai mari istorici şi exegeţi contemporani pfij între care Albrecht Alt şi Martin Noth (vezi *Histoire d'Isrûel*, de M. Noth, traducere franceză, Payot, 1954; *Théologie de l'Ancien Testament*, 1971, Ed. Labor et Fides, Genève, de von Rad; R. De Vaux, *Histoire ancienne d'Israël*v 2 volume, Paris, 1971):

«Tema biblică a cărţii îşi are originea în „promisiunea patriarhală" adică în această promisiune divină făcută, conform tradiţiei Facerii, patriarhului A vraam. Textele Facerii ne relatează în mai multe rânduri şi în forme diferite că Dumnezeu a promis patriarhilor şi urmaşilor lor stăpânirea ţării în care erau pe cale de a se stabili. Făcută la Sichern (Facerea 12/7), la Betel (Facerea 13/14 – 17; 28/13 – 15; 35/1112) şi la Mamvri (lângă Hebron, Facerea 15/18 – 21; 17" 8) deci în principalele locuri sfinte ale Samarei şi ludeei, această promisiune pare a se aplică înainte de toate regiunilor din actuala Cisiordanie.

Naratorii biblici ne prezintă istoria originilor Israelului ca o înşiruire de epoci bine delimitate. Toate amintirile, istorisirile, legendele, basmele sau poemele care le-au parvenit; prin intermediul tradiţiei orale, ei le-au înserat într-un cadru genealogic şi cronologic precis. După cum sunt de acord aproape toţi exegeţii moderni, această schemă istorică este fictivă.

Cercetările lui Albrecht Alt şi ale lui Martin Noth au r arătat în special că împărţirea în epoci succesive (Patriarhii – robia în Egipt – cucerirea Canaanului) este artificială7»

Rezumând, în acord cu teza lui Albert de Pury, cercetările exegezei Contemporane, doamna Françoise Smyth, decan al facultăţii de teologie protestantă din Paris, scrie:

«Cercetarea istorică recentă a redus la stadiu de ficţiune reprezentările clasice ale exodului din Egipt, ale cuceririi Canaanului, ale unităţii naţionale israelite înaintea fxilului, ale unor frontiere precise; istoriografia biblică nu informează asupra a ceea ce se povesteşte, ci asupra celor care o elaborează».

Sursă: Françoise Smith, „Les protestantes, la Bible et Israël depuis 1948” Su *La Lettre*, noiembrie 1984, nr. 313, p. 23 Françoise Smyth-Florentin a făcut o punere la punct riguroasă asupra mitului promisiunii în cartea sa *Les mythes illégitimes*. *Essai sur la terre promise*”, éd. Labor et Fides, Genève, 1994.

Albert de Pufy continuă: «Cea mai mare parte a exegeţilor au considerat şi consideră promisiunea patriarhală în expresia sa clasică (cf., de exemplu, Facerea 13/14 – 17 sau Facerea 15/18 – 21) drept o legitimare *post eventum* a cuceririi israelite a Palestinei sau, şi mai concret încă, a extinderii suveranităţii israelite sub domnia lui David. Cu alte cuvinte; promisiunea ar fi fost introdusă în povestirile patriarhale în scopul de a face din această epopee strămoşească un preludiu şi o prevestire a epocii de aur da vidiene şi solomoniene.

Putem acum să circumscriem pe scurt originile promisiunii patriarhale:

1. Promisiunea pământului, înţeleasă ca o promisiune de sedentarizare; a fost făcută prima dată unor grupuri de

1 Cf. A. All. „Der Gott der Vater” (1929), în A. Alt Kleine Schriften zur *Geschichte des Volkes Israel* I. München. 1953 (-1963). P. L-78 (tr. Engl. În „Essays on old Testament History and Religion”. Oxford. Blackwell. 1966. P. L-77: „Dre Lantinahme der Israeliten în Palästina” (1925). În *Kleine Schriften*. 1. P. 89 – 125 (trad. Engl. Idem, o 133 – 169). Nomazi supuşi regimului transhumantei şi care aspirau să se fixeze undeva în regiunile locuibile: Sub

această formă, promisiunea a putut face parte din patrimoniul religios şi narativ al mai multor grupuri tribale diferite.

2. Promisiunea nomadă avea ca obiect nu cucerirea politică şi militară a unei regiuni sau a unei întregi ţări, ci sedentarizarea într-un teritoriu limitat.

3. La origine, promisiunea patriarhală despre care ne vorbeşte Facerea n-a fost făcută de lahve (zeul care intră în Palestina cu „grupul Exodului"), ci de zeul cârma Aptan, El, în una din ipostazele sale locale. Numai zeul local, stăpân al teritoriului, putea oferi unor nomazi sedentarizarea pe pământurile sale.

4. Mai târziu, atunci când clanurile nomade sedentarizate s-au regrupat cu alte triburi pentru a forma poporul lui Israel", vechile promisiuni au căpătat o nouă dimensiune. Sedentarizarea era un obiectiv atins iar promisiunea căpăta de acum înainte o anvergură politică, militară şi naţională" Astfel reinterpretată, promisiunea a fost înţeleasă ca prefigurare a cuceririi definitive a Palestinei, ca prevestirea şi legitimarea imperiului da vidian».

1 «Lectura textelor sacrc ale Orientului Mijlociu ne arată că toate populaţiile din zona au primit promisiuni asemănătoare de la zeii lor, care k-iu promis teritorii, din Mesopotamia până în Egipt, trecând pe la hitiţi.

În Egipt, pe Mela de la Karnak, ridicaţi de Tutmos al III-lea (între 14X0 şi 1475 î.Hr.) pentru a célébra victoriile pe care le repurtam: pe direcţia Gaza. Megiddo, Chedesh, ţi până la Carchemish (pe Eufrat), dumnezeu declari*: „Îţi atribui, pria botirirc, pământul în lung ni în lat. Am venit şi ifi dau să nimiceşti pământurile de la Apus*.

La celălalt capăt al „cornului fertil", în Mesopotamia, în a şasea tăbliţă a „Poemului babilonian al Creaţiei", dumnezeu, Marduk, *„fixează fiecărur* *Totul său"* (versetul 46) «i, pentru a pecetlui Alianţa, orilonă să se constiniiască Babi Ionul şi templul său.»(a) Între acestea două, hitifii cânt! către Arinna. Zeiţa solară: «*Tu veghezi I* siguranţa corului şi a pământului. Tu stabileşti frontierele firii.*» (b)

Dacă evreii nu ar fi primit o astfel de promisiune, atunci ci ar fi conntituit într-adevăr o excepţie, (e)

(a) – „Z.C.V. *religions du Proche-orient*". De René Labet, lid. Fayard. 1970, p. M. Cb) – Ibidem, p. 557

(e) – Vezi, MKupra promisiunii, teza Părintelui Landouzies, la Institutul c'aiolic din Paris, despre „*Darul pământului Palestinei*" (1974), pp. 10 – 15

Conţinutul promisiunii patriarhale

«Dacă promisiunea „nomadă", vizând sedentarizarea unui clan de păstori, urcă fără îndoială către o origine *ante eventum*, nu acelaşi lucru se întâmplă cu promisiunea extinsă la dimensiunile „naţionale"; Dat fiindcă triburile „israelite" nu s-au unit decât după instalarea lor în Palestina, reinterpretarea promisiunii nomade într-o promisiune de suveranitate politică trebuie să fi fost operată *post eventum*. Astfel, promisiunea din Facerea 15/18 – 21, care ia în considerare suveranitatea poporului ales asupra tuturor regiunilor situate „între râul Egiptului (wadi, Arish) şi râul cel mare al Eufratului" şi asupra tuturor popoarelor ce locuiau acolo, este în mod vădit Un *vaticinium* ex*eventu*, inspirat de cuceririle davidice.

Cercetările exegetice au permis să se demonstreze că extinderea promisiunii „nomade" într-o promisiune „naţională" trebuie să se fi făcut înainte de prima punere în scris a textelor patriarhale.

Yahvistul, care poate fi considerat drept primul mare narator (sau mai degrabă editor de naraţiuni) al Vechiului Testament, a trăit în vremea lui Solomon. El a fost prin urmare contemporanul şi martorul acelor câteva decenii când promisiunea patriarhală, reinterpretată în lumina lui David, părea să se fi realizat dincolo de orice aşteptare.

Pasajul din Facerea 12/3 este unul din textele cheie pentru înţelegerea operei Yah vistului Conform acestui text, binecuvântarea lui Israel trebuie să aibă drept corolar binecuvântarea tuturor neamurilor pământului Çadâmân)". Neamurile pământului sunt, înainte de toate, cele care împart cu Israel Palestina şi Transiordania.

Aşadar nu suntem în măsură să afirmăm că, la un

moment sau altul în istorie, Dumnezeu s-ar fi prezentat în faţa unui personaj numit A vraam şi că i-ar fi conferit acestuia titlurile legale de stăpânire a ţării Canaanului. Din punct dl. vedere juridic, nu avem în mână niciun act de donaţie semnät „Dumnezeu”, şi avem chiar motive întemeiate să credem că scena din Facerea 12/1 – 8; 13/14 – 18, de exemplu, nu este reflectarea unui eveniment istoric.

În consecinţă, este oare posibilă actualizarea promisiunii patriarhale? Dacă a actualiza promisiunea înseamjtă a te servi de ea ca de un titlu de proprietate sau a o pune în Slujba unei revendicări politice, atunci cu siguranţă nu.

Nicio politică nu are dreptul să revendice penţtinea însăşi garanţia morală a promisiunii.

Nu ne putem ralia în niciun fel acelora dintfqţ creştini care consideră promisiunile din Vechiul Testamenţijrept o legitimare a revendicărilor actuale ale statului Israek.

Sursă: Toate aceste texte sunt ţţtrase din conferinţa ţinută la 10 februarie 1975, la tret-Bérard

99.

(Elveţia) cu ocazia unui colocviu asupra intetoretarilor teologice ale conflictnlui israelo-arab, publicate în revista *Études théologiques et religieuse*, nr. 3, 1976 (Montpellier).

b) în exegeza profetică evreiască

(Conferinţa Rabinului Elmer Berger, fost preşedinte al *Ligii pentru iudaism* din Statele Unite)

«Este inadmisibil pentru oricine să pretindă că implantarea actuală a statului Israel este împlinirea unei profeţii biblice şi, în consecinţă, că toate acţiunile întreprinse de Israelieni pentru instaurarea şi menţinerea statului lor sunt dinainte aprobate de Dumnezeu.

Politica actuală a lui Israel a distrus sau, cel puţin; a întunecat semnificaţia spirituală a lui Israel.

Îmi propun să examinez două elemente fundamentale ale tradiţiei profetice.

a) – în primul rând, atunci când Profeţii au evocat restauraţia Sionuluiv nu pământul era cel care avea prin el însui un caracter sacru. Criteriul absolut şi indiscutabil al concepţiei profetice a Mântuirii era restaurarea Alianţei cu Dumnezeu, într-un timp când această Alianţă fusese ruptă de rege şi de poporul său.

Miheia o spune cu toată claritatea: „Ascultaţi aceasta voi, căpetenii ale casei lui Iacôb, judecători ai casei lui Israel, vor ce urâţi binele şi iubiţi răul... Care zidiţi Sionul cu fărădelegi şi Ierusalimul cu strâmbătăţi... din pricina voastră Sionul va fi arat cu plugul ca o ţarină şi Ierusalimul va fi prefăcut într-un morman de ruine şi muntele templului va ajunge o înălţime acoperită de pădure

Sursă: Miheia în 1 – 12.

Sionul nu este sfanţ decât dacă Legea lui Dumnezeu domneşte asupra sa. Şi făceasta nu înseamnă că orice lege promulgată la Ierusalim este o lege sfântă.

b) – Nu doar pământul depinde de respectarea Alianţei şi de credinţa în aceasta: poporul reinstalat în Sion este supus aceloraşi exigenţe de justiţie, de dreptate şi de fidelitate faţă de Alianţa cu Dumnezeu.

Sionul nu putea aştepta o restauraţie a unui popor sprijinindu-se pe tratate, pe alianţe, pe raporturi militare de forţă, sau pe o ierarhie militară prin care să se încerce stabilirea superiorităţii sale asupra vecinilor lui Israel

...Tradiţia profetică arată cu claritate că sfinţenia ţării nu depinde de solul său şi nici cea a poporului său de simpla prezenţă pe acest teritoriu.

Aşadar, actualul stat al lui Israel nu are niciun drept de a se prevala de înfăptuirea proiectului divin pentru o eră mesianică.

Este vorba aici de o pură demagogie privitoare la sfinţenia teritoriului şi a sângelui.

Nici poporul şi nici ţara nu sunt sfinte şi nu merită niciun privilegiu spiritual din lume.

Totalitarismul sionist care caută să-şi supună întregul popor evreu, chiar prin violenţă şi forţă, face ca acesta să fie un popor printre altele şi asemănător altora.»

Suni: Rabin Elmer Berger, „Propbecy, Zioniim and the state of Israël. „Ed. American Jewish Alternatives to Zionism. Conferinţa ţinuţi la Universitatea din Leyda (Olanda), la 20 martie 1968.

O

Ygal Amir, asasinul lui Ytzhak Rabin, nu este niciun vagabond, niciun nebun, ci un produs pur al educaţiei sioniste: copil de rabin, student emerit al Universităţii clericale Bar Ilan (în apropiere de Tel Aviv), hrănit cu învăţăturile şcolilor talmudice, soldat de elită în Golan, având în biblioteca sa biografia lui Baruch Goldstein (cel care asasinase, cu câteva luni înainte, la Hebron, 27 de arabi aflaţi în rugăciune la mormântul patriarhilor). El putuse să vadă, la televiziunea oficială israeliană, marele reportaj despre grupul „Eyal” (Războinicii lui Israel) jurând, la mormântul fondatorului sionismului politic, Théodore Herzl, să «execute pe oricine ar ceda arabilor „ţara promisă” a Iudeei şi Samarei» (actuala Cisiordanie).

Asasinarea premierului Rabin (ca şi cea ce va perpetua numele lui Goldstein) se înscrie în logica strictă a mitologiei sioniştilor integri şti: ordinul de a ucide, spune Ygal Amir, «a venit de la Dumnezeu», ca în vremea lui Iosua.

Sursă: *Le Monde* (A. F. P.) din 8 noiembrie 1995.

Acesta nu era un caz izolat în societatea israeliană: în ziua asasinării lui Ytzhak Rabin, colonii din Kiryat Arba şi din Hebron dansau de bucurie şi recitau psalmii lui David în jurul mausoleului ridicat întru gloria lui Baruch Goldstein.

Sursă: *E*! *País* (Spania) din 7 noiembrie 1995, p.4

Ytzhak Rabin era o ţintă simbolică nu pentru că, aşa cum a pretins Bill Clinton la funeraliile sale, ar fi „luptat întreaga sa viaţă pentru pace”. (Comandant al trupelor de ocupaţie la începutul *Intifadei*, el este cei care a dat ordinul de a „*rupe oasele* Äraffe/cu „copiilor din teritoriul palestinian, care nu aveau altă armă decât bătrânele pietre al ţării lor, ridicate şi ele pentru a apăra pământul strămoşesc).

Dar Ytzhak Rabin, cu realism, înţelesese (precum Americanii în Vietnam sau Francezii în Algeria) că nicio sqjikie militară definitivă nu este posibilă atunci când o armată se izbeşte nu de o altă armată, ci de un popor întreg.

E1 se angajase, deci, împreună cu Yasser Arafat, pe calea unui. Compromis: era acordată o autonomie administrativă unei părţi din teritoriile a căror ocupare fusese condamnată de Naţiunile Unite, menţinând însă protecţia militară israeliană asupra „coloniilor” furate autohtonilor şi devenite, ca la Hebron, şcoli ale urii.

Era deja prea mult pentru integriştii beneficiari ai acestui colonialism: ei au creat împotriva lui Rabin, pe care au reuşit să-l prezinte drept un „trădător”, climatul care a condus la infamia asasinării sale.

Ytzhak Rabin a fost, după mii şi mii de palestinieni, victima mitului „ţării promise”, prëtext milenar al colonialismelor sângeroase.

Acest asasinat fanatic demonstrează, o dată în plus, că o pace veritabilă între un stat al lui Israel aflat în siguranţă între frontierele fixate prin partajul din 1947, şi un stat palestinian total independent, necesită eliminarea radicală a colonialismului actual, adică a tuturor coloniilor ce constituie, în interiorul viitorului stat palestinian, neîntrerupte surse de provocare şi tot atâtea detonatoare pentru războaie viitoare.

2. Mitul „poporului ales”.

„As» ace Domnul Dumnezeu! evreikx: Isind este fiu! Meu, talii-nixcutul meu”.

Icfirca IV, 22.

Lectura integristă a sionismului politic

— «Locuitorii lumii pot fi împărţiţi între Israel şi celelalte naţiuni luate în bloc. Israel este poporul ales: dogmă capitală.»

Sursă: Rabbin Cohen, în cartea sa, *Le Talmud*, Paris, 1986, p.104.

Acest mit este credinţa, fără nici lin fundament istoric, conform căreia monoteismul s-ar fi născut odată cu

Vechiul Testament. Din contră, chiar din Biblie, rezultă că cei dôi principali redactori ai săi, Yahvistul şi Elohistul, nu erau niciunul nici celălalt monoteişti: ei proclamă doar superioritatea Dumnezeului evreu asupra celorlalţi zei, şi „gelozia” sa faţă de aceştia (Ieşirea XX, 2 – 5). Dumnezeul Moabului, Chemoş, este recunoscut (Judecători XI şi II Regi, 27) ca şi „ceilalţi zei” (I. Samuel XXVII, 19).

Traducerea Ecumenică a Bibliei subliniază într-o notă: «Foarte mult timp., în Israel s-a crezut în existenţa şi în puterea zeilor străini» (*p.680, nota d*).

Numai după exil, şi mai ales la Profeţi, monoteismul se va afirma, adică se va trece de la formule ca aceea din Ieşirea: «Să nu ai alţi dumnezei în afară de Mine!» (XX, 3), la unele care nu se mulţumesc să ceară numai supunerea către Yahve, şi nu şi către ceilalţi dumnezei, (cum este chiar repetat în Deuteronomul: «*Să nu mergeţi după alţi dumnezei*...» (VI, 14); dar care proclamă: «Eu sunt *Dumnezeu şi* nu e*ste alt*ui*ß*» (*I*saia XLV, 22). Această afirmare indiscutabilă a monoteismului datează din a doua jumătate a secolului al VI-lea (între 550 şi 539 î.Hr.) ...

Monoteismul este într-adevăr fructul unei lungi maturizări a marilor culturi din Orientul Mijlociu, cea a Mesopotamiei şi cea a Egiptului.

Încă din secolul al XIII-lea, faraonul Akhenaton ştersese din toate templele pluralul cuvântului „Dumnezeu”. Imtuil său închinat soarelui este parafrazat aproape textual în Psalmul 104. Religia babiloniană se îndrepta şi ea către monoteism; evocându-l pe zeul Marduk, istoricul Albright marchează etapele acestei transformări: «*Când s-a recunoscut că numeroasele divinităţi diferite nu sunt* decât *manifestările unui singur Dumnezeu*... nu m*ai este* de f*ă*cu*t decât un* sin*gur pas* pentru a ajunge la o formă de monoteism».

Sursă: *Albright,* Les religions dans le Moyen-orient, *p. 159*

„Poemul babilonian al Creaţiei” (care datează din secolul al XI-lea î.Hr.) *aduce mărturie despre aceşti „ultimi paşi”*: «Dacă oamenii sunt împărţiţi în ceea ce priveşte

zeiiv noi, prin toate numele cu care îl vom numi, El să fie Dumnezeul nostru.»

Această religie a atins acel grad de interiorizare în care apare imaginea celui Drept adus în suferinţă:

«Vreau să-l proslăvesc pe Domnul înţelepciunii... Dumnezeul meu m-a părăsit...

Treceam ca un stăpân şi mă târăsc pe lângă ziduri... În fiecare zi gem ca un porumbel şi lacrimile îmi ard obrajii.

„Şi totuşi rugăciunea era pentru mine înţelepciune, iar sacrificiul legea mea.

Mă credeam în slujba lui Dumnezeu, dar cine poate înţelege planurile divine, în profunzime?

Cine deciv dacă nu Mardulc este stăpânul reînvierii? Voi cei modelaţi de el din argila originară.

Cântaţi gloria lui Marduk.»

Snrsă: *Op*. Cât p. 329341.

Această imagine a lui Iov îi este anterioară cu mai multe secole. O imagine asemănătoare a celui drept aduü în suferinţă, cea a lui Daniel (nu cel din Biblia evreiască) pedepsit de Dumnezeu şi readus de acesta pe pământ, se găseşte în textele ugaritice de la Ras Shamara, în ceea ce s-a putut numi „Biblia cananeeană”, anterioară celei a evreilor deoarece Iezechiel îl citeză pe Daniel alături de Iov (Iezechiel XIV, 14 şi 20).

Sunt aici parabole a căror semnificaţie spirituală nu depinde deloc de verificarea lor istorică.

Este, de exemplu, cazul acestei minunate parabole a rezistenţei la oprimare şi cea a eliberării, care este povestea Exodului.

Are mai puţină importanţă că «*trecerea peste marea de trestii nu poate fi considerată drept un eveniment istoric*» *, scrie Mircea Eliade, şi că nu priveşte ansamblul evreilor, ci numai câteva grupuri de fugari. Dip contră, este semnificativ că fuga din Egipt, în această versiune grandioasă, a fost „pusă” în legătură cu celebrarea Paştelui... revalorizată şi integrată în istoria sfântă a yahvismului2.

Începând din 621 înainte de Hristos, celebrarea Ieşirii ia într-adevăr locul unui rit agrar cananeean al Paştelui, primăvara: sărbătoarea reînvierii lui Adonis. Ieşirea devenea astfel actul fondator al renaşterii unui popor smuls din sclavie de dumnezeul său.

Experienţa divină a acestei smulgeri a omului din vechile sale servituţi se regăseşte la popoaréle cele mai diverse: lunga rătăcire, în secolul al XIII-lea, a tribului aztec

Mi nea Miadv. Histoire Jev croyances el des idecs religieuses, *tome* /, *p*. /*9* (*l* – Ibidem, o *191*

„Mexica”, care după mai mult de un secol de încercări ajunge în Valea căutată sub conducerea zeului său. El îi deschide calea acolo unde niciun drum nu fusese până atunci trasat. Samcălătoriile iniţiatice către libertate ale africanului Kaidara. Fixarea pe un teritoriu a triburilor nomade sau rătăcitoare este legată la toate popoarele – în special în Orientul Mijlociu – de primirea unui pământ promis de către, un dumnezeu.

Miturile jalonează drumul umanizării şi al divinizării onailtii. Cel al Potopului, prin care Dumnezeu pedepseşte greşelile oamenilor şi reîncepe creaţia, se regăseşte la toate civilizaţiile, de la Ghilgameş, din Mesopotamia, până la Popol Vuh, la Mayaşi (partea I, cap. 3).

Imnurile de proslăvire ale lui Dumnezeu se nasc în toate religiile, precurrf psalmii în onoarea lui Pachamama, zeiţa mamă, sau în onoarea Dumnezeului Incaşilor: «Wiraqocha, rădăcina fiinţei, Dumnezeul mereu apropiat... care creează zicând: să fie bărbatul! să fie femeia! Wiraqocha, stăpân luminos, Care faci să existe şi care faci să moară... Tu care reînnoieşti creaţia Dă creaţiei tale zile lungi pentru a se putea desăvârşi mergând *pe calea cea dreaptă.» De c*e să nu se poată dezvolta o gândire teologică asupra momentelor ce dezvăluie sensul vieţii, poraindu-se de la textele sacre care sunt propriul „Vechi Testament” al fiecărui popor? Fiindcă stavila este o judecată etnocentrică.

Numai după dispariţia ei mesajul adus de viaţă şi

cuvântul lui Iisus ar atinge adevărata universalitate: peqjMI că ar avea rădăcini în orice experienţă trăită în contacW cu divinitatea, şi nu ar fi strâmtorat şi chiar înăbuşit de ftkare tradiţie unilaterală. Propria viaţă a lui Iisus, viziunea sa refecai nouă asupra împărăţiei lui Dumnezeu, întemeiată nit pe puterea conducătorilor din lumea aceasta, ci pe speranţa celor sărmani, nu ar mai fi diminuate în folosul unei scheme istorice care merge doar de la făgăduinţe de victorie făcute unui popor până la împlinirea lor.

Nu am evocat aici, prioritar, decât religiile Orientului Apropiat, în sânul cărora a germinat monoteismul şi printre care s-au format evreii.

În alte culturi, neoccidentale, evoluţia spre monoteism este şi mai veche încă.

De exemplu în India, în *Vede*.

«Înţelepţii dau Fiinţei Unice mai mult decât un nume.» (Rig Veda *III, 7*).

Virhaspati «este Tatăl nostru, care conţine toţi zeii» (*III, 18*).

«Acela care este Tatăl nostru; a zămislit şi conţine toate fiinţele. Dumnezeu unic, el îi face pe ceilalţi zei. Tot ceea ce există îl recunoaşte ca stăpân… îl ştiţi pe Cel ce a făcut toate lucrurile, este acelaşi care este în interiorul vostru.» (CXI, *11*).

«Numele sale sunt mai multe, dar El este Unul.»

Aceste texte sfinte se întind între secolele al XVI-lea şi al VI-lea î.Hr., şi părintele Monchanin (S J.) în efortul său intuitiv de a se situa în interiorul Vedelor, le numeşte:

«Poemul liturgic absolut»

Sursă: *Jules Monchanin*, Mystique de l'Inde, mystère chrétien, *p. 229 – 231*.

3. Mitul lui Iosua: purificarea etnică

«Iosum, împreună cu toţi Ismcâiţii, au trecut de 1* Lacbis la Eglon. Şi în dat-o Yahve şi pe aceasta în mâinile lui Israel şi luat-o pe ea şi pe regele ci şi au trveut-o prin ascuţişul sabiei pe ea şi toată suflarea din ea; pe nimeni n-a fişat în ea, care st nu moară sau care să fugă… şi de la

Egâon, îosua împreună cu toţi Israeli ţii au mers la Hebron...»

Iosua X, 34 – 36.

Lectura integristă a sionismului politic

La 9 aprilie 1948, Menahem Beghin, împreună cu trupele sale Irgun, masacrează cei 254 de locuitori ai satului Deir Yassin, bărbaţi, femei şi copii.

Nu vom cerceta decât într-un caz particular această trecere de la fosilizarea mitului în istorie şi de la pretenţiile acestei „făcături istorice” la justificarea unei politici: acela al instrumentalizării textelor biblice, deoarece ele nu au încetat să joace un rol determinant în evoluţia Occidentului, acoperind faptele sale cele mai sângeroase, de la persecutarea evreilor de către Romani, apoi de către creştini, ajungând la Cruciade, la Inchiziţie, la Sfintele Alianţe, la dominaţia colonială exercitată de „popoarele alese”, până la pretenţiile exagerate ale statului Israel, nu numai prin politica sa de expansiune în Orientul Mijlociu, ci şi prin presiunile lobbyurilor sale, din care cel mai puternic, în „cea mai puternică putere” – Statele Unite – joacă un rol de prim ordin în politica. Americană de dominaţie mondială şi de agresiune militară.

Acesta este motivul alegerii noastre: exploatarea unui trecut mitic orientează viitorul spre ceea ce ar putea deveni o sinucidere planetară.

Biblia, dincolo de descrierea masacrelor ordonate de un „Dumnezeu al armelor” conţine marile profeţii ale lui Arnos, Isaia, Iezechiel şi Iov, până la anunţarea unei „noi alianţe” cu Daniel.

Această *nouă alianţă* (acest *Nou Testament*) va matrea, în acelaşi timp, cea mai mare schimbare în istoria oamenilor şi a zeilor, cu venirea lui Iisus, în care, cum spun Părinţii Bisericii Orientului: «*Dumnezeu s-a făcut om pëtiiry ca omul să poată deveni Dumnezeu*». Apoi a fost reîntoarcerea, cu sfanţul Pavel, la viziunea tradiţională a Dumnezeului suveran şi atotputernic, dirijând din exterior şi de sus viaţa oamenilor şi a comunităţilor, de această dată nu prin „legea” evreiască, ci printr-un „har” creştin

presupus a avea aceeaşi exterioritate ce înlătură responsabilitatea omului. «*Căci în har sunteţi mântuiţi, prin credinţă,* şi *aceasta nu este de la voi*; *este darul lui Dumnezeii*» (Efesieni, Iţ, 8).

Nu ne vom ocupa de Biblie în general, ci numai de partea din care pretind că se inspiră astăzi regimul teocratic israelian şi mişcarea sionistă: *Tora* (pe care creştinii o numesc *Pentateuhul*v adică cele cinci cărţi iniţiale: *Facerea** *Ieşirea, Leviticul, Numeri* şi *Deuteronomul*) şi anexele sale zise „istorice”, cărţile lui e/a? u3, ale *Judecătorilor*. Ale *Regilor* şi ale lui *Samuel* Din Tora evreiască nu face parte măreaţa critică profetică ce aminteşte tot timpul că „alianţa lui Dumnezeu cu oamenii” este condiţională şi universală, legată de respectarea legii divine şi deschisă tuturor popoarelor şi tuturor oamenilor.

w

Tora (*Pentateuhul*) şi cărţile „istorice” (cum de mai bine de un secol au dovedit exegeţii) sunt o compilaţie scrisă a unor tradiţii orale, făcută de cronicari ai secolului al IX-lea şi scribi ai lui Solomon a căror preocupare centrală era să legitimeze, amplificându-le, cuceririle lui David şi ale imperiului său, despre care nu există de altfel nicio posibilitate de reconstituire istorică, nici prin vestigii arheologice, nici prin alte documente decât textele biblice. Primul eveniment confirmat de istorii din afară se referă la Solomon, ale cărui urme le găsim în arhivele asiriene.

Până la acel moment nu există nicio sursă străină toptitlor Bibliei pentru a-i controla istoricitatea.

De exemplu, vestigiile arheologice din Ur, în Irak, nu ne dau mai multe informaţii despre Avraam decât săpăturile de pe ruinele Troiei despre Hector sau Priam.

În cartea Numerilor (*XXXI, 7 – 18*) *ni se povestesc faptele „fiilor lui Israel „învingători ai Madianiţilor* «cum poruncise Domnul lui Moise, au ucis pe toţi cei de parte bărbătească... iar pe femeile şi copiii lor i-au luat fiii lui Israel în robie... şi toate cetăţile lor cu toate satele lor le-au incendiat» Când s-a*u* *în*t*ors spre Mo*i*se,* «*Moise* s-a

mâniat... Pentru ce aţi lăsat vii toate femeile? spune el... Ucide-ţi dar toţi copiii de parte bărbătească şi toate femeile ce-au cunoscut bărbat... iar pe fetele care n-au cunoscut bărbat, lăsaţi-le pe toate vii pentru voi». (XXXI, 14 – 18)

Succesorul lui Moise, Iosua, a urmat şi el, de o manieră sistematică, în timpul cuceririi Canaanului, această» politică de „purificare etnică” comandată de Dumnezeul armelor.

«Tot în acea zi Iosua a cucerit Macheda şi a trecut-o prin sabie, pe ea şi pe regele ei, şi a nimicit pe locuitorii ei şi toată suflarea care se afla în ea; pe nimeni n-a cruţat să nu moară sau să fugă şi a făcut cu regele din Machbda tot aşa cum făcuse cu regele Ierihonului.

Apoi s-a dus Iosua împreună cu toţi Israeliţii de la Macheda la Libna şi a împresurat-o. Şi a dat-o Domnul şi pe aceasta în mâinile lui Israel de a luat-o pe ea şi pe regele ei şi Iosua a trecut-o prin ascuţişul sabiei pe ea şi toată suflarea din ea; pe nimeni n-a lăsat în ea, care să nu moară sau să fugă şi a făcut cu regele ei cum făcuse cu regele Ierihonului.

De la Libna s-a dus Iosua împreună cu toţi Israeli ţii la Lachiş şi l-a împresurat, începând războiul cu ei. Şi a dat Domnul Lachişul în mâinile lui Israel şi l-a luat a doua zi, l-a trecut prin sabie pe el şi toată suflarea din el şi l-a pierdut, cum făcuse şi cu Libna.

Atunci s-a ridicat în ajutorul Lachişului Horam, regele din Ghezer. Dar Iosua l-a lovit şi pe el şi pe poporul lui cu gabia, încât n-a lăsat pe nimeni dintre ai lui care să nu moară sau să fugă.

Din Lachiş s-a dus Iosua împreună cu toţi Israeliţii la Eglon şi l-a împresurat, începând războiul împotriva lui. Şi Domnul l-a dat în mâinile lui Israel şi l-a luat în aceeaşi zi şi a lovit cu sabia pe el şi toată suflarea ce era în el şi l-a dat în ziua aceea blestemului, cum făcuse şi cu Lachişul.

De la Eglon, Iosua împreună cu toţi Israeliţii s-au dus la Hebron.»

Sursă: Iosua X, 29 – 36.

Şi litania continuă, enumerând „exterminările sacre” care au avut loc în Cisiordania.

În faţa acestor texte trebuie să ne punem două întrebări fundamentale:

1. Aceea a adevărului lor istoric.

2. Aceea a consecinţelor unei imitări literale a acestei exaltări a unei politici de exterminare.

a) Asupra primului punct

Hé lovim aici de arheologie. Săpăturile par să fi demonstrat că Israeliţii, sosind la sfârşitul secolului al XIII-lea înainte de Hristos, n-au putut să cucerească Ierihonul deoarece acesta era atunci nelocuit. Oraşul din epoca bronzului mijlociu a fost distrus spre 1550 şi apoi abandonat. În secolul al XIV-lea el a fost parţial reocupat: s-a descoperit ceramică din această epocă în morminte din epoca bronzului mijlociu care a fost reutilizată, şi o casă în care s-a găsit un urcior din perioada de mijloc a secolului al XIII-le. Nu există urme de fortificaţii din epoca bronzului târziu. Concluzia lui K.M. Kenyon este aceea că este imposibil să asociezi distrugerea Ierihonului cu intrarea Israeliţilor la sfârşitul secolului al XIII-lea înainte de Hristos.

I. Sorsă: Cf. K.M. Kenyon, *Digging* aţi *Jericho*, London

1957 p. 256 – 265; Jericho, în *Archaeoiogy and Old Testament Study*, ed. D. Winton, Oxford, 1967 tu special p. 272 – 274; H.J. Franken, *TeU es-Sultan and Otd Testament Jericho*, în *OTS*, 14 (1965), p. 189 – 200; M, Welpppert, *Die Lantinahme der israelitischen Stamme*, o 54 – 55.

La fel şi în ceea ce priveşte ocuparea cetăţii Ay.

«Dintre toate textele referitoare la cuceriri, acesta este cel mai detaliat; el nu comportă niciun element miraculos şi apare drept cel mai verosimil Din păcate, este dezminţit de arheologie.

Aşezarea a fost cercetată arheologic de două expediţii diferite. Rezultatele sunt concordante: Et-Tell era în epoca bronzului timpuriu un oraş mare, al cărui nume nu-l cunoaştem, şi care a fost distrus în bronzul timpuriu

UI, spre 2400 înainte de Hristos. Aşezarea a rămas nelocuită până după 1200, când s-a instalat pe o parte a ruinelor sale uh mic sat ne fortificat Acesta n-a supravieţuit decât cel târziu până la începutul secolului al X-lea înainte de Hristos; după care aşezarea a fost abandonată definitiv. În momentul sosirii Israeliţilor nu exista oraşul Ay, niciun rege al cetăţii vay ci numai o ruină veche de 1200 de ani».

Sursă: Părintele de Vaux (O.P.), *Histoire ancienne d'Israël*, Ed. Lecoffre et Gabalda, Paris 1971, tome I, p. 565;

Vezi: între 1933 – 1935 săpăturile făcute de Judith

Marquet-Kranse în *Les fouilles de Ay* (*Et-Teh* Paris, 1949.

Din 1964 săpăturile au fost continuate de J.A. Callaway; Cf.

J.A. Callaway, *Basor* 178 (apr. 1965), p. 13 – 40; RB, 72

(1965), p. 409 – 415; K. Schoonover, *RB* 75 (1968) p. 423 – 426;

J.A. Callaway, *Basory* 196 (dec. 1969), p. 2 – 16

b) Asupra celui de-al doilea punct

De ce, atunci, un evreu pios şi integrist (adică unul care respectă textual lectura Bibliei) nu ar urma exemplul unor personaje atât de prestigioase ca Moise şi Iosua?

Nu se spune oare în Numerii, când incéjtejcucerirea Palestinei (*Canaanului*): «Şi a ascultat Domnul glasul lui Israel şi a dat pe Canaaneeni în mâinile lui şi el i-a nimicit pe ei şi oraşele lor...» (Nume*rii XXI, 3*), *a*poi*, în* c*ee*a *ce* î*i* p*r*i*veşte pe* A*mo*r*iţi şi* rege*le lor: «Ş*i l-a bătut pe elv pe fii lui şi pe tot poporul lui e de n-a lăsat viu nici pe unul din ai lui v şi a cuprins ţara lui» (Nume*rii XXI, 35*).

Deuteronomul repetă, cerând nu numai jefuirea pământului şi *expulzarea autohtonilor, dar* şi *masacrul*: «Când Domnul Dumnezeul tău te va duce în pământul la care mergi ça să-l moşteneşti şi va izgoni din faţa la neamurile cele mari şi multe... Şi le va da Domnul Dumnezeul tăif în mâinile tale şi le vei bate, atunci să le

nimiceşti, să nu faci cu ele legământ şi să nu le cruţi» (Deut*eronomul VII*, 1 – 2) «*ş*i tu le vei stârpi» (Deut*eronomul VII*, *24*).

Deja Sharon până la Rabinul Meir Kahane, vedem prefigurarea manierei în care sioniştii se comportă cu Palestinienii.

Calea lui Iosua n-a fost şi cea folosită de Menahem Beghin când, la 9 aprilie 1948, cei 254 de locuitori ai satùltii Deer Yassin, bărbaţi, femei şi copii, erau masacraţi de trupele sale „Irgun” ca, prin teroare, să-i pună pe fugă pe arabii dezarmaţi?

Sursă: *Menahem Beghin*, La revolte: Histoire de t Irgoun.

Ed. Albatros, 1978, p. 200

El fàcea apel la evrei «nu numai să-i respingă pe Arabi, ci să ocupe toată Palestina».

N-a fost calea lui Iosua şi *cea pe care o indica Moshe Dayan spunând*: «Dacă posedăm Biblia şi dacă ne considerăm drept poporul din Biblie, ar trebui să posedăm şi pământurile din Biblie»?

Sursă: Jerusalem Post, *din 10 august 1977. N-a fost calea lui Iosua cea pe care o definea Yoram Ben Porath în marele jurnal israelian* Yediot Aharonoth, *la 14* iuli y72: «Nu există sionism, nici colonizare a statului evreu, fără ridicarea drepturilor arabilor şi exproprierea pământurilor lor»?

În ceea ce priveşte mijloacele acestei deposedări de pământuri, ele erau fixate de Y. Rabin, atunci când era comandant şef în teritoriile ocupate: să fie zdrobite oasele aruncătorilor de pietre ai Intifadei.

Care este reacţia şcolilor talmudice din Israel? Să împingă la putere pe unul din responsabilii cei mai direcţi ai celor întâmplate la Sabra şi Chatila: pe generalul Rafaël Eytan care cere *„întărirea coloniilor evreieşti existente”*.

Animat de aceleaşi certitudini, Dr. Baruch Goldstein, colon de origine americană, din Kiryât Arba, (Cisiordania) a făcut 27 de morţi şi peste 50 de victime mitraliind

palestinieni în timp ce se rugau la Mormântul Patriarhilor. Membru al unui grup integrist fondat sub patronajul lui Ariel Sharon (sub protecţia căruia au avut loc masacrele de la Sabra şi Chatilla, pentru care a fost promovat ministru al locuinţelor însărcinat să dezvolte „coloniile” din teritoriile ocupate), Baruch Goldstein este astăzi obiectul unui adevărat cult din partea integriştilor care vin să-i pună flori şi să-i sărute mormântul, pentru că a rămas în mod riguros fidel tradiţiei lui Iosua de a extermina toate popoarele din Canaan pentru a pune stăpânire pe pământurile acestora.

*

Această purificare „etnică”, devenită sistematică în statul Israel de astăzi, decurge din principiul purităţii etnice ce interzice amestecul sângelui evreiesc cu „sângele impur” al tuturor celorlalţi.

Pe linia care urmează porunca lui Dumnezeu de exterminare a populaţiilor daté pe mâna supuşilor săi, Domnul îi recomandă lui Moise ca poporul său să nu ia în căsătorie fiicele acestor popoare (Ieşirea XXXIV, 16).

În Deuteronom, poporul „ales” (Deut. X JI, 6) nu trebuie să se amestece cu ceilalţi: «*pe fiica ia să nu o dai după fiul lui* şi *pe fiica* lui *să nu o iei pentru fiul tău*” (Deut. XVII, 3). Acest *apartheid* este singura modalitate de a împiedica murdărirea rasei alese de Dumnezeu şi a credinţei care o leagă de El.

Aceasta separare de Celălalt a rămas lege: *în cartea sa* despre *„Talmud”* (*Paris, Payot, 1986, p. 104*) *Rabinul Cohen scrie*: «locuitorii lumii pot fi împărţiţi în fiii lui Israel şi celelalte naţiuni luate la un loc. Israel este poporul ales: dogmă capitală».

La întoarcerea din exil, Ezdra şi Neemia veghează la restabilirea acestui apartheid:

Ezdra plânge pentru că «*rasa sfântă* (sic!) *s-a amestecat cu popoarele ţărilor*» (Ezdra XIX, 2) ... Pinhas trage în ţeapă un cuplu mixt... Ezdra porunceşte selecţia

rasială şi excluderea: «toţi cei *care luaseră femei străine le-au trimis înapoifemei şi copii*» (*Ezdra* X, „). Neemia spune despre evrei: «astfel i*-am purificat eu de toţi străinii*» *(Neemia* XIII, 30).

Această mixofobie şi această respingere a Celuilalt depăşesc dimensiunea rasială. Când refuzi sângele celuilalt, prin căsătoria mixtă, refuzi de asemriea religia sa, cultura sa sau modul său de a fi.

Astfel Iahvé tună şi *fulgeră împotriva celor care se îndepăr*tează *de adevărul său, singurul de altfel posibil*: *Sofonie luptă împotriva modelor vestimentare străine*; *Neemia împotriva limbilor străine*: «Tot atunci am văzut eu Iudei luându-şi femei aştioniene amonite şi moabite. Jumătate din copii lor vorbeau limba aştioniană şi nu ştiau să vorbească evreieşte; nu ştiau decât limba unuia sau altuia din acele popoare. Eu i-am mustrat aspru şi pe aceştia şi i-am blestemat; ba pe unii i-am lovit şi le-am smuls părul., i» (*Neemia XIII, 23 – 2*) *t*

Cei care încălcă legea sunt aspru judecaţi. Rebecca, soţia lui Isaac şi *mama lui Iacoov, afirma*: «Sunt scârbită de viaţă din cauza fiicelor lui Het (*femeile hitite*). Dacă Iacoov ia o femeie ca acestea, ce rost mai are să trăiesc?» (*Facerea XXVII, 46*). *Părinţii lui Samson, exasperaţi de căsătoria fiului lor cu o filistină, exclamă*: «Au doară nu se găsesc femei printre fiicele fraţilor tăi şi în tot poporul meu; de te duci să-ţi iei soţie de la filistenii cei netăiaţi împrejur?» (*Judecătorii 30V, 3*).

Haim Cohen, fost judecător la Curtea Supremă din tsrael, constată: «Amara ironie a sorţii a făcut ca aceleaşi teze biologice şi rasiste propagate de nazişti şi care au inspirat infamantele legi de la Nürnberg, să servească drept bază la definirea iudaicităţii în sânul Statului Israel» (*vezi Joseph Badi*, Fundamental laws of the State of Israel, *New York, 1960, p. 156*).

Într-adevăr, la procesul criminalilor de război de la Nürnberg, în timpul interogatoriului „teoreticianului” rasei, Julius Streicher, este pusă problema:

«În 1935, la Congresul de la Nürnberg al Partidului,

àu fost promulgate „legile rasiale”... În momentul pregătirii acestui proiect de lege aţi fost consultat şi aţi participat în vreun fel la elaborarea acestor legi?

Acuzatul Streicher:

— Da, cred că am participat în sensul că; de mai mulţi amv scriam că trebuie împiedicat pe viitor amestecul de sânge german cu sânge evreiesc. Am scris articole în acest sens şi am repetat mereu că noi trebuie să luăm ca model rasa evreiască şi poporul evreu. Am repetat întotdeauna în articolele mele că evreii trebuie consideraţi ca model de către celelalte rase, căci ei şi-au dat o lege rasială, legea lui Moise, care spune: „Dacă mergeţi într-o ţară străină, să nu vă luaţi femei străine şi aceasta, domnilor, este de o importanţă capitală când se judecă legile de la rfjpremberg. Legile evreieşti au fost luate ca model Când, câteva secole mai târziu, legislatorul evreu Ezdra a constatat că, în ciuda acestor oprelişti, mulţi Evrei se căsătoriseră cu femei neevreice, aceste căsătorii au fost rupte. Acest fapt a servit evreimii care, datorită legilor sale rasiale, a supravieţuit timp de secole, în timp ce toate celelalte rase şi toate celelalte civilizaţii au fost distruse».

Sursă: Procesul marilor criminali de război în faţa TribunaluluiMilitar Internaţional (Nürnberg, 14 noiembrie 1945 – 1 octombrie 1946. Textul oficial în limba franceză. Dezbaterile din 26 aprilie 1946, vol. XII, D. 321).

Într-adevăr, astfel au elaborat juriştii, consilieri ai Ministerului de Interne nazist, «*Legile de la Nürnberg privind dreptul populaţiei Reichului* şi *protecţia sângelui german* şi *a onoarei germane*». Aceşti consilieri juridici, Bernard Losener şi Friedrich Knost, comentază astfel textul, în lucrarea: „Legile de la Nürnberg”:

«Conform dorinţei Führerului, legile de la Nürnberg nu implică efectiv măsuri pentru a accentua ùra rasială şi a o perpetua; dimpotrivă, astfel de măsuri marchează începutvi unei acalmii în relaţiile dintre poporul evreu şi poporul german.

Dacă evreii ar avea deja propriul lor stau în care s-ar simţi la ei acasă, problema evreiască ar putea fi

considerată ca rezolvată, atât pentru evrei cât şi pentru germani. Acesta este motivul pentru care sioniştii cei mai convinşi n-au ridicat nici cea mai mică obiecţie împotriva spiritului legilor de la Nürnberg».

Acest rasism, model al tuturor celorlalte rasisme, este o ideologie care are menirea să justifice dominaţia diferitelor popoare.

Interpretarea ad litteram conduce la perpetuarea unor masacre precum cele înfăptuite de Iosua:

În jf Colonii puritani din America, în vânătoarea lor împotriva Indienilor cărora le ocupau pământurile, îl invocau pe Iosua. Şi „exterminările sacre „ale amaleciţilor şi filistenilor».

Sursă: *Thomas Nelson*, The Puritans el Massachusetts.

Judaism, vol. XVI, nr. 2, 1967.

Ca o poziţie intermediară între *Shoah-vă* canaaneean şi mixofobie se inserează astăzi ideologia *transferului* de populaţii, pe care o susţin majoritatea rabinilor din Iudeea şi Samaria. Această poziţie se bazează pe lectura integristă a textelor sacre. *Litera* Leviticului impune evreilor să nu practice amestecul *speciilor* (Leviticul XIX, 19) şi le porunceşte să distingă „purul" de impur (Leviticul XX, 25) aşa cum Dumnezeu însuşi a deosebit pe Israel de celelalte popoare (Leviticul XX, 24), pentru a opera o discriminare rasială. «*Voi face deosebire între poporul meu* şi *poporul tău*» (Ieşirea VIII, 23).

Astfel, în 1993, marele Rabin Sitruk poate spune, fără teama de a fi chemat în faţa unei instanţe oarecare: «*Aş dori ca tinerii evrei să nu se căsătorească niciodată decât cu fete evreice*».

Astfel, Israel *care va fi sfânt* (Leviticul XX, 26) nu trebuie să se *murdărească* (Ezdra IX, 11) prin cgntactul cu alte naţii de care Dumnezeu *este scârbit* (Leviticul XX, 23). Această interdicţie este repetată de nenumărate ori. «*Să nu te încuscreşti cu ele* (*cu naţiile cananeene*): pe fiica ia să nu o dai după fiul lui şi pe fiica lui să nu o iei pentru fiul tău...» (Deut. *VI*I, 3 – 4*).* «Iar dacă vă veţi alătura la

popoarele acestea rămase şi veţi intra în înrudire cu ele şi ele vor veni la voi, atunci să ştiţi că Domnul Dumnezeul vostru nu va mai alunga de la voi popoarele acestea, ci ele vor fi pentru voi laţ şi mreajă, bici pentru spinările voastre şi spin pentru ochii voştri, până veţi fi stârpiţi cu toţii din această ţară bună pe care v-a dat-o Domnul Dumnezeul vostru» (Iosu*a XXIII, 1*2 – 1*3*).

La 10 noiembrie 1975, în şedinţă plenar ONU a considerat că sionismul este o formă de rasism şi de discriminăre rasială.

După prăbuşirea URSS, Statele Unite şi-au impus legea la ONU, şi au obţinut la 16 decembrie 1991 abrogarea justei rezoluţii din 1975. Or, în fapt, nimic nu s-a schimbat din 1975, ci dimpotrivă: represiunea, genocidul lent al poporului palestinian, colonizarea au luat o amploare fără précèdent.

Miturile secolului XX

„* 1. Mitul antifascismului sionist *în 1941*» *Itzac Shamir comité* «*o* crimă de neiertat din punct de vedere momi: aceea de a susţine o 9 alianţă cu Hitler, cu Germania nazistă, contra Marii Britanii».

Bar Zohar, Bem Gemrion, Le Prvphèt ra» éf *Parii*» *1966*, *p*. *99*

Când a început războiul împotriva lui Hitler, cvasitotalitatea organizaţiilor evreieşti s-au angajat alături de aliaţi iar unii dintre cei mai eminenţi conducători, ca Weizmann, au luat poziţie în favoarea aliaţilor. Dar grupul sionist german, care de altfel era minoritar la acea epocă, a adoptat o atitudine inversă şi, din 1933 până în 1941, s-au angajat într-o politică de compromis şi chiar de colaborare cu Hitler. Autorităţile naziste, în timp ce-i persecutau pe evrei, de exemplu, într-o primă fază, înlăturându-i din funcţiile publice, dialogau cu conducătorii sionişti germani şi le acordau un tratament de favoare, deosebindu-i de evreii „integraţionişti” pe care îi vânau.

Acuzaţia de cârdăşie cu autorităţile hitleriste nu se adresează imensei majorităţi a evreilor, dintre care unii nici nu au aşteptat războiul pentru a lupta – cu arma în

mână – în Spania, între 1936 şi 1939, în Brigăzile internaţionale1 împotriva fascismului. Alţii, până la cei din ghetto-ul Varşoviei, au creat un „Comitet evreiesc de luptă” şi au ştiut să moară luptând. Dar această acuzaţie de cârdăşie se aplică minorităţii foarte organizate a conducătorilor sionişti ce aveau ca unică preocupare crearea unui stat evreiesc puternic.

Preocuparea lor unică de a crea un stat evreiesc puternic şi Viziunea lor rasistă asupra lumii, îi făcea mult mai antienglezi decât antinazişti.

După război ei au devenit, ca Menahem 3 eghin sau Itzac Shamir, conducători de prim rang ai statului Israel.

*

La 5 septembrie 1939, două zile după ce Anglia şi Franţa declaraseră război Germaniei, Chäim Weizmann, preşedintele agenţiei evreieşti, îi scria lui Chamberlain, primul ministru al Marii Britanii, o scrisoare prin care îl informa că «*noi, evreii, suntem alături de Marea Britanie* şi *vom lupta pentru democraţie*» precizând că «*reprezentanţii evreilor sunt gata să treacă imediat la un acord pentru a permite utilizarea tuturor forţelor* şi *capacităţilor lor umane, tehnice* şi *materiale*». Reprodusă în *Jewish Chronicle* din 8 septembrie 1939, această scrisoare constituia o adevărată declaraţie de război a lumii evreieşti împotriva Germaniei. Ea punea problema internării tuturor evreilor germani în lagăre de concentrare ca «*aparţinând unui popor în stare de război cu Germania*» cum au făcut americanii cu propriii lor cetăţeni de

Mai mult de 30 din Americanii Brigăzii Abraham Lincoln erau evrei, pe care presa sionist* Îi denumia pentru «a se blâtcau în Spania în loc să meargă în Palestina în brigada Dombrovfeltl din 5.000 de Polone/J T 2.250 erau evrei. Acestor evtci eroici care au luptat pe toate (romurile lumii alături de forţele antifasciste, conducătorii sioii îi într-un articol al reprezentantului lor la

Londra, articol intitulat «Trebuie evreii să participe la mişcarea antifascista?», le rfispundeau: «Nu?»... Şi fixau un obiectiv unic: «Construirea pământului lui Israel» (Sani: Jtwh*h Lif*e, *ap*rilie 193”, p. 11).

Origine japoneză, pe care i-au internat în lagăre când au intrat în război împotriva Japoniei.

*

Conducătorii sionişti au dat dovadă, în epoca fascismului hitlerist şi mussolinian, de un comportament echivoc, mergând de la sabotarea luptei antifasciste la tentative de colaborare.

* * *Obiectivul esenţial al sioniştilor nu era acela de a salva vieţi evreieşti, ci de a crea un stat evreu în Palestina*. *Primul conducător al statului Israel, Ben Gurion, proclama senin la 7 decembrie 1938, în faţa conducătorilor sionişti ai „Labour”-ului*: «Dacă aş şti că pot fi salvaţi toţi copiii din Germania ducându-i în Anglia, şi numai jumătate dintre ei transportându-i în Eretz Israel, eu aş alege a doua soluţie. Căci noi trebuie să ţinem cont nu numai de viaţa acestor copii, dar şi de istoria poporului lui Israel.»

Sursă: *Y von Gelbner*, Zionist policy and the fa te of European Jewry, *în* Vad Vashem Studies, *Jerusalem, vol. XII, p. 199*.

«Salvarea evreilor din Europa nu figura în capul listei de priorităţi a clasei conducătoare. Primordială în ochii lor era fondarea statului.»

Sursă: Tom Seghev, *Le septième milion*, Ed. Liana Levi, Paris, 1993, p. 539.

«(...) Oare trebuie să-i ajutăm noi pe top cei care au nevoie fără să ţinem seama de caracteristicile fiecăruia? Oare nu trebuie să dăm acestei acţiuni un caracter naţional sionist şi să încercăm să salvăm cu prioritate pe cei care pot fi utili Pământului lui Israel şi iudaismului? tiu că poate părea crud să pui astfel problema, dar trebuie din păcate să stabilim clar dacă suntem capabili să salvăm ÎOJOOO de persoane dintre cele 50.000 care pot contribui

la construirea ţării şi la renaşterea naţională sau să salvăm un milion de evrei care vor deveni o povară sau, în cel mai bun caz; o greutate inutilă; trebuie să ne limităm să-i salvăm pe cei 10.000 care pot fi salvaţieu toate acuzaţiile şi apelurile milionului lăsat în voia sorţii.»

Sursă: Memorandum al *Comitetului de Salvare* al Agenţiei Evreieşti, 1943. Citat de Tom Seghev, *op. cit.*

Acest fanatism inspiră, de exemplu, atitudinea delegaţiei sioniste la Conferinţa de la Evian din iulie 1938, unde 31 de naţiuni se reuniseră pentru a discuta despre absorbirea refugiaţilor din Germania nazistă: delegaţia sionistă a cerut, ca singură soluţie posibilă, admiterea a 200.000 de evrei în Palestina”.

Statul evreu era mai important pentru ei decât viaţa evreilor.

Inamicul principal pentru conducătorii sionişti este asimilarea. În acest punct ei se întâlnesc cu preocuparea fundamentală a oricărui rasism, inclusiv cel hitlerist: puritatea sângelui. De aceea, ţinând seama chiar de antisemitismul sistematic care îi determina să urmărească scopul monstruos de a-i alunga pe evrei din Germania şi apoi din Europa, când mai târziu au devenit stăpânii ei, naziştii îi considerau pe sionişti drept interlocutori valabili, pentru că ei serveau acest scop.

Există probe ale acestei cârdăşii. *Federaţia Sionistă din Germania* adresează partidului nazist la 21 iunie 1933 un memorandum, declarând:

* «În procesul de fondare al noului stat, care a proclamat principiul rasei, noi dorim să adaptăm comunitatea noastră la aceste noi structuri… recunoaşterea naţionalităţii noastre evreieşti ne permite să stabilim relaţii clare şi sincere cu poporul german şi realităţile sale naţionale şi rasiale. Tocmai pentru că nu vrem să subestimăm aceste principii fundamentale, pentru că şi noi suntem împotriva căsătoriilor mixte şi în favoarea menţinerii purităţii grupului evreiesc… Evreii conştienţi de identitatea lor, în numele cărora noi vorbim, îşi pot găsi locul în structura statului german căci sunt eliberaţi de

resentimentul pe care trebuie să-l aibe evreii asimilaţi, noi credem în posibilitatea unor relaţii loiale între statul german şi evreii conştienţi de comunitatea lor.

Pentru a-şi atinge obiectivele practice, sionismul speră să fie capabil de a colabora chiar cu un guvern fundamental ostil evreilor... Realizarea sionismului nu este deranjată decât de resentimentele evreilor din exterior împotriva orientării germane actuale. Propaganda de boicotare – orientată acum împotriva Germaniei – este prin esenţă nesionistă.»

Sursă: Lucy Dawidowâcz, *A Holocaust Reader*, p. 155

— *Memorandumul mai adăuga că* «în cazul în care germanii ar accepta această cooperare, sioniştii s-ar strădui să îi deturneze pe evreii din străinătate de la chemarea ia boicotul antigerman».

Sursă: *Lucy Dawidowicz*, The War Against Jens (1933 – 1945).

Ed. Peguin Books, 1977, p. 231 – 232.

Conducătorii hitlerişti au primit favorabil orientarea şefilor sionişti care, prin dorinţa lor exclusivă de a-şi constitui statul lor în Palestina, răspund dorinţei lor de a se debarasa de evrei. Principalul teoretician nazist, Alfred Rosenberg, scrie: «*sionismul trebuie susţinut cu vigoare astfel încât un contingent de evrei din Germania să fie transportat anual în Palestina*».

Sursă: *A. Rosenberg*, Die Spur des Juden im Wandelt der *Zeinten*, München, 1937, p. 153.

Reinhardt Heydrich, mai târziii „Protectorul" din Cehoslovacia, scria în 1935, pe vremea când era şeful Serviciilor de Securitate SS, în Das Schwarze Korpsy *organ oficial al SS*-ului, *un articol* despre *„Duşmanul vizibil", în care făcea distincţie între evrei*: «Trebuie să separăm evreii în două categorii: sioniştii şi partizanii asimilării. Sioniştii sunt adepţii unei concepţii strict rasiale şi, prin emigraţia în Palestina, ajută la construirea propriului lor stat evreiesc... urările noastre de bine şi bunăvoinţa noastră oficială pentru ei.»

Sursă: *Hohne*, Order of the Death's Head, *p. 333*

«Betar-ul german a primit un nou nume: Herzlia. Activităţile acestei mişcări în Germania trebuiau, bineînţeles, aprobate de Gestapo; în realitate, Herzlia acţiona chiar sub protecţia acestuia. Într-o zi un grup SS a atacat o tabără de vară a Betarului. Şeful mişcării s-a plâns Gestapoului şi, câteva zile mai târziu, poliţia secretă îl anunţa că SS-iştii în chestiune fuseseră pedepsiţi. Gestapoul a întrebat Beţar-ul ce compensaţie i se pare mai potrivită. Mişcarea a cerut ca recenta interdicţie care li se făcuse de a purta cămăşi brune să tije ridicată; cererea le-a fost satisfăcută.»

Sursă: *Ben-Yeruham*, Le livre de Betar, *tome n*, *p*. *350 O circulară din Wilhelmstrasse indica*: «obiectivele ce şi le-a asumat această categorie (de evrei ce se opun asimilării şi care sunt favorabili unei regrupări a coreligionarilor lor în sânul unui cămin naţional), din care fàc parte în primul rând sioniştii, sunt acelea caresse îndepărtează cel mai puţin de scopurile urmărite în realitate de politica germană faţă de evrei».

Sursă: Circulară a lui Bihow-Schwante către toate misiunile diplomatice ale Reich-ului, nr. 83 din 28 februarie 1934.

«Nu există niciun motiv, *scria Bülow-Schwante Ministerului de Interne*, de a împiedica prin măsuri administrative activitatea sionistă în Germania. Căci sionismul nu este în contradicţie cu programul naţional-socialist al cărui obiectiv este să scoată progresiv evreii din Germania.»

Sursă: Scrisoarea nr. ZU 83 – 21, 82/8 din 13 aprilie 1935 Această directivă, care confirma măsuri anterioare, era aplicată *à la lettre*, în virtutea statutului privilegiat al sionismului în Germania nazistă Gestapoul din Bavaria, la 28 ianuarie 1935, adresa poliţiei următoarea circulară: «*Membrii organizaţiei sioniste, datorită activităţii lor orientate spre emigrarea în Palestina, nu trebuie trataţi cu rigoarea cu care este necesar să fie trataţi membrii celorlalte organizaţii evreieşti germane* (asimi Iaţioniste)».

Sursă: *Kurt Grossmann*, *„”* Sionistes et nonsionistes

sous la tot naziste dans les anées ’30, *Yearbook, vol VI, p. 310*.

«Organizaţia sionistă a evreilor germani avea o existenţă legală până în 1938 v cinci ani după venirea lui Hitler la putere. „Judische Rundschau” (ziar al sioniştilor germani) a apărut până în 1938.»

Sursă: Leibowitz, *Israel etjudaisme*, Ed. De sciée de Brouwer.

1993, p. 116.

În schimbul recunoaşterii lor oficiale ca singuri reprezentanţi ai comunităţii evreieşti, conducătorii sionişti se ofereau să spargă boicotul pe care încercau să-l realizeze toate forţele antifasciste din lume.

Din 1933 a început colaborarea economică… Au fost create două companii: „Haavara Company” la Tel Aviv şi „Paltreu” la Berlin.

Mecanismul operaţiunii era următorul: un evreu care dorea să emigreze depunea, la Wasserman Bank din Berlin, sau la Warburg Bank din Hamburg, o sumă de minim 1.000 de lire sterline. Cu această sumă, exportatorii evrei puteau cumpăra mărfuri germane cu destinaţia Palestina şi plăteau valoarea corespunzătoare în lire palestiniene, în contul Haavarei, la Banca anglo-palestiniană, din Tel Aviv. Când emigrantul sosea în Palestina, el primea echivalentul sumei pe care o depusese în Germania.

Mai mulţi viitori prim-miniştri ai Israelului au participat la activitatea Haavarei, în special Ben Gourion, Moshe Sharret (care se numea pe atunci Moshe Shertok), Golda Meir care sprijinea operaţiunea de la New York, şi Levi Eshkol, reprezentantul Haavarei la Berlin.

Sursă: „Ben Gourion et Shertok”, în *Black*: L’acord de la „Haavara”, p. 294. Citat de Thomas Segev, op. cit., p. 30 şi p. 595

Operaţiunea era avantajoasă pentru ambele părţi: naziştii reuşeau astfel să spargă blocada (sioniştii ajungeau astfel să vândă mărfuri germane chiar în Anglia); iar sioniştii realizau o emigrare „selectivă”, aşa cum îşi

doreau: numai milionarii (ale căror capitaluri permiteau dezvoltarea colonizării sioniste în Palestina) puteau emigra. În conformitate cu scopurile sioniste, era mai important de salvat din Germania nazistă capital evreiesc – care să permită dezvoltarea întreprinderilor – decât vieţi de evrei săraci, ori inapţi de muncă sau de război, care ar fi constituit o povară.

Această politică de colaborare a durat până în 1941 (adică timp de 8 ani după venirea lui Hitler la putere).

Eichmann föcea legătura cu Kastner. Procesul lui Eichmann a»

dezvăluit, cel puţin în parte, mecanismul acestor înţelegeri, acestor „schimburi” între evreii sionişti „utili” la crearea statului evreu (personalităţi bogate, tineri capabili să întărească o armată, etc.) şi o masă de evrei mai puţin avantajaţi abandonată în mâinile lui Hitler.

Preşedintele acestui comitet, Ytzhak Gruenbaum, declara la 18 ianuarie 1943: «Sionismul-mai înainte de orice… Vor spune că sunt antisemit, că nu vreau să salvez Exilul, că nu am „a warm yiddish heart”… N-au decât să spună ce vor. Eu nu voi cere Agenţiei evreieşti să aloce suma de 300.000, nici de 100.000 de lire sterline, pentru a ajuta iudaismul european. Şi cred că oricine ar cere aşa ceva, ar săvârşi un act antisionist»

Sursă: Gruenbaum, *Jours de destruction*, p. 68.

Acesta a fost şi punctul de vedere al lui Ben Gourion:

«Sarcina sionismului nu este de a salva t-restult* evreilor care se află în Europa, ci de a salva pământul Israelului pentru poporul evreu.»

Qtat de Tom Segev, *op*. Efe, P* 158

«Conducătorii Agenţiei evreieşti erau de acord asupra faptului că minoritatea care putea fi salvată trebuia aleasă în fâirteţie de necesităţile proiectului sionist în Palestina».

Sursă: *Ibidem*, p. 125.

Hannah Arendt, eminentă apărătoare a cauzei evreieşti prin studiile şi cărţile sale, a asistat la dezbaterile procesului Eichmann. Ea i-a consacrat o carte, *Eichmann à*

Jérusalem, în care a arătat (p. 134 – 141) pasivitatea şi chiar complicitatea „consiliilor evreieşti” (*Judenerai*), din care două treimi erau conduse de sionişti.

Conform cărţii lui Isaiah Trunk, Judenrat (*Ed.* Mac*Millan*, *New York*, *1972*), «după calculele lui Freudiger, 50 din evrei s-ar fi putut salva dacă n-ar fi urmat instrucţiunile Consiliilor evreieşti» (*p. 141*).

Este semnificativ faptul că, la comemorarea a 50 de ani de la revolta din ghetto-ul Varşoviei, şeful statului israelian i-a cerut lui Lech Wałęsa să nu i se dea cuvântul lui Marek Edelman, comandant adjunct al insurecţiei şi unul dintre supravieţuitori.

Într-adevăr, Marek Edelman dăduse un interviu lui Edward Alter în jurnalul israelian *Haaretz*, în 1993, în care el amintea cine fuseseră adevăraţii instigatori şi eroi ai *Comitetului evreiesc de luptă* din ghetto-ul Varşoviei: socialişti din Bund[1], antisionişti, comunişti, troţkişti, tipi ca Mihail Rosenfeld şi Mala Zimetbaum, împreună cu Edelman şi o minoritate de sionişti de stânga din Poalei Zion şi din Hashomer Hatzair.

Aceştia au luptat împotriva nazismului cu arma în mână cum au feut-o evreii voluntari în Brigăzile internaţionale din Spania, sau în Franţa, în timpul ocupaţiei, membrii evrei ai M.O.I.[2]

Nahum Goldman, preşedinte al Organizaţiei sioniste mondiale, apoi al Congresului mondial evreiesc, povesteşte, în Autobiografia sa, dramatica lui întâlnire cu, ministrul de externe ceh Eduard Beneş din 1935, care reproşa sioniştilor spargerea boicotului împotriva lui Hitler prin „Haavara” (acordurile de transfer) şi refuzul organizaţiei sioniste mondiale de a organiza rezistenţa împotriva nazismului.

«În viaţa mea a trebuit să iau parte la numeroase conversaţii penibiledar nu m-am simţit niciodată atât de

---

1 Bund (Uniunea generala evreiasca a muncitorilor din Lituania. Polonia .si Rusia), partid socialist evreiesc fondat în Rusia în 1897, activ în Polonia pini în I94X (N. tr.)

2 Main d'oeuvre immigré (Mmift dc lucru imigrată) (N. Ir.)

nefericit şi de jenat ca în aceste două ore. Simţeam, din toată fiinţa mea, că Beneş avea dreptate.»

Sursă: Nahum Goldman, *Autobiographie, op. Citn* p. 157 – 158.

Ibidem, p. 260.

Mizând pe opoziţia sa faţă de Anglia, conducătorii sionişti luaseră legătura cu Mussolini încă din 1922. Acesta îi primise după marşul asupra Romei din octombrie 1922, la 20 decembrie 1922.

Sursă: *Ruth Bondy*, The emissary: a iife ofeozo Sereni, *p. 45*

Weizmann a fost primit de Mussolini la 3 ianuarie 1923, şi încă o dată la 17 septembrie 1926; Nahum Goldman, preşedintele Organizaţiei sioniste mondiale, s-a întreţinut, la 26 octombrie 1927, cu Mussolini care i-a spus: «*Vă voi ajuta să creaţi acest stat evreu*». (Nahum Goldman, *Autobiographie*, op. cit., p. 170)

Această colaborare constituie deja o sabotare a luptei antifascismului internaţional. Ea subordona întreaga politică sionistă numai planului de a construi un stat evreu în Palestina şi a continuat în timpul războiului, chiar şi atunci când persecuţia hitleristă a evreilor europeni era cea mai atroce.

În momentul deportării evreilor din Ungaria, vicepreşedintele organizaţiei sioniste, Rudolf Kastner, negocia cu Eichmann pe următoarea bază: dacă Eichmann permitea plecarea în Palestina a 1684 de evref 1 utili” în construirea viitorului stat Israel (capitalişti, tehnicieni, militari etc...), Kastner îi promitea lui Eichmann să-i facă să creadă pe cei 460.000 de evrei maghiari că nu era vorba de o deportare la Auschwitz, ci de un simplu transfer.

Judecătorul Halevi reaminteşte la procesul lui Eichmann că Rudolf Kastner intervenise pentru a-l salva pe unul dintre interlocutorii săi nazişti: unul din oamenii lui Himmler, Standartenfiâhrerul Kurt Becher.

Judecătorul este categoric: «Nu a evistat nici adevăr, nici bună credinţă în mărturia lui Kastner... Kastner a

comis cu bună ştiinţă un speijur, în mărturia sa în faţa acestei Curţi, atunci când a negat că a intervenit în favoarea lui Becher. În plus, el a ascuns acest fapt important: că demersul său în Favoarea lui Becher a fost făcut în numele Agenţiei evreieşti şi al Congresului mondial evreiesc... Este clar că recomandarea lui Kästner nu a fost făcută în numele său personal, ci în numele Agenţiei evreieşti şi al Congresului mondial evreiesc... şi de aceea Becher a fost eliberat de Aliaţi.»

După proces, opinia publică israeliană a fost zguduită. În ziarul Haaretz, *la 14 iulie 1955, Dr. Moshe Keren scria*: «Kastner trebuie inculpat pentru colaborare cu naziştii...». Dar *ziarul de seara Yedi*ot Ahanarot expl*ica (la 23 iunie 1955) de ce nu se putea aşa ceva... «Dacă* Kastner este trimis în judecată, întregul guvern riscă o prăbuşire totală în faţa naţiunii în ùrma a ceea ce acest proces va scoate la lumină».

Ceea ce risca să se descopere era faptul că R. Kästner nu acţionase singur, ci cu acordul altor conducători sionişti care, în momentul procesului, făceau parte din guvern. Singura modalitate de a evita ca R. Kastner să vorbească şi ca scandalul să izbucnească era ca acesta să dispară. El muri, într-adevăr, la momentul oportun, asasinat pe culoarele palatului de justiţie, iar guvernul israelian a introdus un recurs la Curtea Supremă pentru a-l reabilita, reabilitare pe care a obţinut-o.

Această politică de colaborare atinge punctul culminant în 1941, atunci când grupul cel mai extremist de sionişti, „Lefoi” (Luptătorii pentru eliberarea lui Israel), condus de Abraham Stern şi, după moartea sa, de un triumvirat din care făcea parte Itzak Shamir, comite «*o crimă de neiertat din punct de vedere moral*: *proslăveşte o alianţă cu Hitler, cu Germania nazistă*v *împotriva Marii Britanii*».

Sursă: *Bar Zohar*, Ben Gourion. Le Prophète armé.

Fayard, Paris, 1996, p. 99.

Eliezer Halevi, cunoscut sindicalist laburist şi membru al Kibboutzului Gueva, destdinuie în hebdomarul

Notam din Tel Aviv (din 19 august 1983) existenţa unui document semnat de Itzak Shamir (care se numea atunci Yezemitski) şi Abraham Stem, remis ambasadei germane de la Ankara în momentul în care războiul cuprinsese Europa, iar trupele mareşalului Rommel erau deja pe pământ egiptean. În el se spune printre altele: «*în materie de concepţii, noi ne identificăm cu vol. De ce decisă nu colaborăm unii cu alţii*?». *Haaretz*, în ediţia sa din 31 ianuarie 1983, citează o scrisoare *zu* menţiunea *secret* trimisă în ianuarie 1941 de ambasadorului Hitler la Ankara, Franz Von Papen, superiorilor săi, în care prezintă contactele cu membri ai grupului Stern. Se adaugă un memorandum al agentului serviciilor secrete naziste la Damasc, Werner Otto Von Henting, asupra convorbirilor cu emisarii lui Stern şi Shamir, în care se spune: «*cooperarea între mişcarea de eliberare a Israelului* şi *noua ordine din* „*Europa va fi conformă cu unui din discursurile cancelarului celui de-al III-lea Reich, discurs în care Hitler sublinia lecesitatea de a utiliza orice fel de coaliţie pentru a izola* şi *7 nfrânge Anglia*». Se mai spune că grupul Stern «*este strâns egat de mişcările totalitare din Europa, de ideologia* şi *structurile lor*». Aceste documente se găsesc la Memorialul holocaustului (Yad Vachem) de la Ierusalim, clasate sub üumărul E23415 N8.

Unul din conducătorii istorici ai grupului Stern, Israel Bldad, confirmă, într-un articol publicat în cotidianul *Yediot Aharonoth* din Tel Aviv, la 4 februarie 1983, autenticitatea teestor convorbiri între mişcarea sa şi reprezentanţii oficiali ai liermaniei naziste. El afirmă deschis că tovarăşii săi au irezentat naziştilor ca foarte probabilă o identitate de interesantre o nouă ordine în Europa, după concepţia germană, şi. Spiraţiile poporului evreu în Palestina, reprezentat de luptătorii pentru libertatea Israelului (grupul Stern).

Iată principalele pasaje ale acestui text:

«Principii de bază ale Organizaţiei militare naţionale (NMO) în Palestina (Irgun Zevai Leumi) privind soluţionarea problemei evreieşti în Europa şi participarea

activă a NMO la război alături de Germania...»

«Din discursurile conducătorilor Statului naţional-socialist german rezultă că o soluţionare radicală a chestiunii evreieşti implică o evacuare a maselor evreieşti din Europa (Judenreines Europa).

Această evacuare a maselor evreieşti din Europa este prima condiţie a soluţionării chestiunii evreieşti, dar acest lucru nu este posibil fără instalarea acestor mase în Palestina, într-un stat evreu, cu frontierele sale istorice.

Rezolvarea chestiunii evreieşti în mod definitiv şi eliberarea poporului evreu sunt obiective ale activităţii politice şi a lungilor ani de luptă a „mişcării pentru libertatea Israelului" (Lehi) şi a Organizaţiei sale militare naţionale în Palestina (Irgun Zevai Leumi).

NMO, cunoscând poziţia binevoitoare a guvernului Reichului faţă de activitatea sionistă în interiorul Germaniei şi faţă de planurile sioniste de emigraţie, estimează că:

1) Arpuţea exista interese comune între instaurarea, în Europa, a unei ordini, conform concepţiei germane, şi adevăratele aspiraţii ale poporului evreu, aspiraţii întruchipate de Lehi.

2) Cooperarea între noua Germanie şi o naţiune evreiască restaurată (Volkisch Nationalen Hebmertum) ar fi posibilă.

3) Aşezarea statului istoric evreu pe o bază naţională şi totalitară şi legarea lui printr-un tratat de Reich-ul german, ar putea contribui la menţinerea şi întărirea, în viitor, a poziţiei Germaniei în Orientul Apropiat.

Cu condiţia de a fi recunoscute aspiraţiile naţionale ale „Mişcării pentru libertatea Israelului" (Lehi) de către guvernul german, Organizaţia militară naţională (NMO) se oferă să participe la război alături de Germania.

Cooperarea mişcării de eliberare a Israelului ar funcţiona în sensul recentelor discursuri ale Cancelarului Reichului german, în care Domnul Hitler sublinia că orice negociere şi alianţă trebuie să contribuie la izolarea Angliei şi la înfrângerea sa.

În conformitate cu structura sa şi cu concepţia sa despre lume, NMO este strâns legată de mişcările totalitare europene.»

Sursă: Textul original, în germană, se găseşte în cartea lui David Yisraeli, *Le problème palestinien dans la politique allemande de 1889 à 194S*, Bar Dan University, Ramat Gan, Israel, 1974, Appendice nr. 11, p. 315 – 317.

Conform presei israeliene care a publicat o duzină de articole asupra acestui subiect, niciun moment naziştii nu au luat în serios propunerile lui Stern, Shamir şi ale amicilor lor.

Tratativele au fost întrerupte când trupele aliate l-au arestat pe Naftali Lubentehik, emisarul lui Abraham Stern şi al lui Itzak Shamir, chiar în biroul serviciilor secrete naziste de la Damasc. Al îi membri ai grupului au continuat contactele până la arestarea lui Itzak Shamir de către autorităţile britanice, în decembrie 1941, pentru „terorism şi colaborare cu inamicul nazist”.

Un atare trecut nu-l împiedică pe Itzak Shamir să devină prim-ministru şi să fie, şi astăzi încă, şeful unei puternice „opoziţii”, cea mai înverşunată în menţinerea ocupării Cisiordaniei. Ceça ce arată că, în realitate, conducătorii sionişti, în ciuda rivalităţilor lor interne, urmăresc acelaşi obiectiv rasist: alungarea din Palestina, prin teroare, expropriere sau expulzare, a tuturor autohtonilor arabi, pentru a rămâne singurii ei stăpâni.

Ben Gourion declara:

«Beghin aparţine în mod incontestabil tipului hitlerist. Este un rasist dispus să distrugă toţi arabii în visul său de unificare al Israelului, gata, pentru a realiza acest scop sacru, să facă uz de toate mijloacele.»

Sursă: *E. Haber*, Menahem Beghin, the man and the legend.

Ed. Delle Book, New York, 1979, p. 385.

Acelaşi Ben Gourion n-a crezut niciodată în posibilitatea unei coexistenţe cu arabii. Cu cât vor fi mai puţini arabi în limitele viitorului stat (Israel), cu atât va fi

mai bine. E1 nu o spunea explicit, dar impresia care *st* degajă din intervenţiile şi remarcile sale este clară:«(...) *Poate fi acuzat de rasism dar atunci va trebui făcut procesul întregii mişcări sioniste, care este edificată pe principiul unei entităţi pur evreieşti în Palestina*

Sursă: Bar Zohar, *op*. Di. P. 146.

La procesul lui Eichmann de la Ierusalim, Procurorul general Haim Cohen reamintea judecătorilor: «Dacă asta nu coincide cu filosofia voastră, puteţi să-l criticaţi pe Kastner... Dar ce are asta de-a face cu colaborarea?... Întotdeauna a fost în tradiţia noastră sionistă selecţionarea unei elite pentru organizarea imigraţiei în Palestina... Kastner n-a făcut nimic altceva.»

Sursă: „Court Record” 124/53. Jérusalem district court.

Acest înalt magistrat invoca într-adevăr o doctrină constantă a mişcării sioniste: ea nu avea drept obiectiv să salveze evrei» ei. Să construiască un stat evreu puternic.

La 2 mai 1948, Rabbin Klaussner, însărcinat cu *Persoanele transferate* prezenta un raport în faţa Conferinţei evreieşti americane:

«Sunt convins că oamenii trebuie forţaţi să meargă în Palestina... Pentru ei, un dolar american le apare drept cel mai de seamă dintre obiective. Prin cuvântul „forţă” sugerez un program... El a fost deja de folos, şi încă foarte recent. El a servit ia evacuarea evreilor din Polonia, şi în povestea „Exodului”...

Pentru a aplica acest program trebuie; în loc să asigurăm confort „persoanelor transferate”, să le creăm cât mai mult inconfort posibil... Într-o a doua etapă, să recurgem la o procedură care să facă apel la Haganah pentru a-i hărţui pe evrei»

Sursă: Alfred S. Lilienthal, *Wbat Price larmei*.

Chicago, 1953, p. 194 – 195.

Variantele acestei metode de incitare şi chiar de coerciţie au fost multiple.

În 1940, pentru a provoca indignare împotriva englezilor care deciseseră să-i salveze pe evreii ameninţaţi

de Hitler, primindu-i în insula Mauritius, conducătorii sionişti ai „Haganah” (al cărei şef era Ben Gourion) nu au ezitat să arunce în aer, la 25 decembrie 1940, cargoul francez *Patria* care îi transporta şi care făcuse escală în portul Haiffa, provocând astfel moartea a 252 de Evrei şi a membrilor englezi ai echipajului.

Sursă: Dr. Herzl Rosenblum, directorul jurnalului *Yediot Aharonoth*, a dezvăluit acest lucru în 1958, iar justificarea este dată în *Jewisb Newsletter*, N.Y., Novembre 1958.

Yehuda Bauer confirmă în cartea sa *Juifs à vendre*, ed. Liana Levi, Paris, 1996, p. 84, realitatea acestui „sabotaj” comis de Haganah, şi numărul victimelor.

Alt exemplu, Irakul:

Comunitatea evreiască (110.000 de persoane în *1948) era bine înrădăcinată în această ţară. Marele Rabin din Irak, Khedouri Sassoon, declarase*: «Evreii şi arabii se bucură de aceleaşi drepturi şi privilegii de o mie de ani şi nu se consideră drept elemente separate în această naţiune.»

Atunci, în 1950, au început acţiunile teroriste israeliene la Bagdad. În faţa reticenţelor evreilor irakieni de a se înscrie pe listele de imigrare către Israel, serviciile secrete israeliene nu au ezitat, pentru a-i convinge pe evrei că erau în pericol, să arunce asupra lor bombe. Atacul împotriva sinagogii Shem-Tov a ucis trei persoane şi a rănit câteva zeci. Astfel a început exodul botezat „Operaţiunea Ali Baba”.

Sursă: *Ha olam hazeh*, din 20 aprilie şi 1 iunie 1966, şi *Vediot Aharonoth* din 8 noiembrie 1977.

Este vorba aici de o metodă aplicată constant de când Théodore Herzl a înlocuit definirea prin religie a evreului, cu cea prin rasa acestuia.

Articolul 4 b al legii fundamentale a statului Israel (care nu are Constituţie), care defineşte „legea reîntoarcerii” (5.710 din 1950), stipulează: «*este considerat evreu cel născut din mamă evreică, sau convertită*». (Criteriu rasial sau criteriu confesional)

Sursă: *L'État Juif*, éd. Dunod, Paris, p. 156.

Aceste prevederi se situează pe linia doctrinei fondatoare a lui Théodore Herzl, care nu încetează să insiste asupra acestui lucru în „Memoriile sale" (*Dianes*). Prin 1895 el precizează unui interlocutor german (Speidel): «*înţeleg antisemitismul Noi, evreii, am rămas, chiar dacă nu din vina* noastră, nişte corpuri străine în interiorul diverselor naţiuni.»

Sursă: *Diaries*, p. 9.

Câteva pagini mai departe el este şi *mai explicit*: «Antisemiţii vor deveni prietenii noştri cei mai siguri iar ţările antisemite aliatele noastre».

Sursă: *Diaries*, p. 19.

Scopul era într-adevăr acelaşi: adunarea tuturor evreilor într-un ghettou mondial.

Faptele i-au dat dreptate lui Théodore Herzl.

Evreii pioşi, ca de altfel şi mulţi creştini, repetau în fiecare zi: «*anul viitor ia Ierusalim* A Ei făceau din Ierusalim nu un teritoriu determinat, ci simbolul Alianţei lui Dumnezeu cu oamenii, şi al efortului personal pentru a o merita. Dar „Reîntoarcerea" nu s-a produs decât sub impulsul ameninţărilor antisemite din ţările străine.

La 31 august 1949, adresându-se unui, grup de americani în vizită în Israel, Ben Gourion declara: «Deşi am realizat visul de a crea un stat evreu, suntem încă doar la început. Nu sunt astăzi decât 900.000 de evrei în Israel, în timp ce majoritatea poporului evreu se află încă în străinătate. Sarcina noastră viitoare este de a-i aduce pe toţi evreii în Israel»

Obiectivul lui Ben Gourion era de a aduce în Israel patru milioane de evrei între 1951 şi 1961. Au venit 800.000. În 1960 nu au fost decât 30.000 de imigranţi în întregul an. În anii 1975 – 1976 emigraţia în afara Israelului a depăşit imigraţia.

Doar marile persecuţii, precum cele din România, dăduseră un anumit impuls „Reîntoarcerii".

Nici chiar atrocităţile hitleriste nu au reuşit să împlinească visul lui Ben Gourion.

Dintre victimele evreieşti ale nazismului refugiate în străinătate, doar 8, 5 au mers să se instaleze în Palestina. Statele Unite au limitat primirea lor la 182.000 (mai puţin de 7), Anglia la 67.000 (mai puţin de 2). Imensa majoritate, adică 75, şi-a găsit refugiu în Uniunea Sovietică.

Sursă: „Institute for Jewish Affairs" din New York, reluat de Cristophe Sykes în *Crossroads to Israel*, Londra, 1965, şi de Nathan Weinstock, *Le sionisme contre Israël,* p. 146.

Un exemplu tipic al manipulărilor istoriei de către istoricii oficiali ne este furnizat de ultima carte a lui Yehuda Bauer, membru al *Institutului de istorie contemporană a evreilor* la Universitatea ebraică din Ierusalim. Cartea se intitulează *Juifs à vendre*" cu subtitlul „*Les negociations entre nazis et juifs*. *1933 – 1945*" (Ed. Liana Levi, Paris, 1996). Traducere din engleză de Denis Authier (Yale University Pressa 1994).

Lucrarea are toate aparenţele exterioare ale unei munci ştiinţifice, cu cele 523 de note de referinţă ce ocupă 49 de pagini, cu bibliografie, index, etc.

Doar aparenţe, pentru că anumite surse tratând acelaşi subiect şi pe care autorul nu putea să le ignore, sunt trecute sub tăcere (fără îndoială deoarece erau împotriva tezei sale ce încearcă să dovedească grija conducătorilor sionişti de a-i smulge din ghearele lui Hitler pe evreii cei mai neajutoraţi, când în realitate aceştia făceau, şi ei, o *selecţie*; (Cf. P. 61, textele lui Tom Segev).

Printre mărturiile cu privire la poziţia lui Ben Gurion, nicio referinţă la celebra biografie, totuşi apologetică, scrisă de Bar Zohar – *Ben Gourion*. *Le Prophète armé*, éd. Fayard, 1966 – care nu figurează nici în bibliografie, nici în Index. Fără îndoială, aprobarea de către Ben Gourion a afacerii „Haavara", principiul său de salvare selectivă a evreilor care să fie primiţi în Palestina, aprecierea sa de către Shamir ca *„aparţinând tipului hitlerist"* l-au exclus din orizontul *istoric* al lui Bauer.

Din aceleaşi motive studiile lui Yvon Gelbner, care totuşi figurează în *Yad Vashem studiesy* vol. XII, p. 189, nu

sunt nici ele menţionate.

veu toate acestea, aceste lucrări emană din familia spirituală sionistă. Printre multe alte „omisiuni” de acest gen este şi *Le septième million* a lui Tom Segev care şi-a făcut şi el studiile la Universitatea ebraică din Ierusalim. Actualmente el este cronicar la „Haaretz”, cel mai mare jurnal israelian.

Tot aşa, în cele 7 rânduri consacrate organizaţiei Irgun Zevai Leumi (fără măcar o notă), nu este amintită ostilitatea acesteia faţă de Anglia în 19”. Nici cea mai mică aluzie la propunerile din 1941, de colaborare cu Hitler, iar autorii acestor propuneri, printre care şi Shamir, nu sunt deloc amintiţi. (Şi asta într-o carte consacrată „negocierilor dintre nazişti şi evrei” f)

Cartea lui Hannah Arendt pe aceeaşi temă: *Eichmann à Jerusalem*, şi judecata sa foarte aspră asupra „consiliilor evreieşti” în raporturile lor cu naziştii, este trecută sub tăcere atât. În bibliografie cât şi în index. La fel şi cartea lui Marek Edelman, comandantul adjunct al insurecţiei din ghetto-ul Varşoviei, care fireşte nu figurează, la pagina 352 a cărţii lui Yehuda Bauer, în palmaresul „eroilor” săi, în care însă figurează Kastner, chiar «*vinovat de a fi sustras justiţiei nazişti*» – cum recunoaşte totuşi Bauer – şi chiar dacă pusese mâna, în folosul lui Hitler, pe cea mai mare întreprindere de armament din Ungaria, uzina Weiss. Bauer face o listă a acestor „negociatori cu Hitler”, adăugând (p. 352) «*Toţi au fost nişte eroi*», «*Toţi merită o anume recunoştinţă*» (p. 354), fără însă a aduce cel mai mic omagiu luptătorilor evrei din rezistenţă căzuţi în lupta împotriva fascismului, de la voluntarii din Brigăzile Internaţionale din Spania împotriva lui Franco, aliat al lui Hitler, până la luptătorii din M.O.I., în Franţa, şi la martirii răscoalei din ghetto-ul Varşoviei.

Dar dincolo de aspectele ştiinţifice ale acestor distorsionări ale realităţii de către unul din istoricii oficiali care exaltă sau justifică orice fel de negociere cu Hitler (dar ascunzându-le esenţialul), ce să mai spui despre acest

a priori politic şi moral: eroi sunt numai cei ce au negociat cu Hitler! Nu cei care i-au rezistat cu armele în mâini!!

Tot aşa, nu sunt eroi cei care preconizaseră boicotarea lui Hitler la scară mondială, boicot căruia Bauer îi minimalizează importanţa strategică amintind doar schimburile economice dintre Germania nazistă şi Palestina (favorizate prin „negocierea Haavarei”, inamic al boicotului).

Scopul cărţii constă în încercarea de a masca un adevăr fundamental: preocuparea centrală a conducătorilor sionişti în timpul domniei lui Hitler, nu era de a-i salva pe evrei dfri infernul nazist ci, conform proiectului sionismului politic fondat de Théodore Herzl, de a crea un – Stat evreu” puternic.

Acest program cerea deci ca în orice negociere să se *selecteze* pentru imigrare un „material uman util” (care să aducă cu el capitaluri sau competenţe tehnice ori militare) şi să nu se înduioşeze de soarta celor neajutoraţi (bătrâni, imigranţi fără resurse sau bolnavi în urma prostului tratament din lagăre) şi care ar fi fost o povară şi nu un ajutor în construirea noului stat.

A doua teză esenţială a cărţii lui Bauer constă în a face să se creadă că războiul lui Hitler «*este un război împotriva evreilor*» (p. 72) şi nu, înainte de toate, un război împotriva comunismului, care l-a făcut să-şi aducă cea mai mare parte a puterii sale militare în Est şi să caute să facă o „pace separată” cu Statele Unite şi chiar cu Anglia, cu scopul de a-şi asigura dominaţia întregii Europe fără a avea de luptat pe două fronturi.

«Toţi istoricii sunt de acord în a spune că Himmler prefera o pace separată cu Occidentul pentru a utiliza toate forţele sale împotriva ameninţării bolşevice» (*Bauer, p. 167*). «Von Papen credea cu fermitate într-o viitoare înţelegere cu Statele Unite şi Anglia pentru a pune stavilă comunismului» (*Bauer, p. 189*).

„Negocierile” între sionişti şi nazişti aveau tocmai acest subiect, şi de aceea Bauer este obligat să recunoască, şi chiar să amintească adesea, că Hitler îi

permitea lui Himmler să negocieze cu sioniştii.

«O’notă personală a lui Himmler, redactată la 10 decembrie 1942, spune: „L-am întrebat pe Führer ce crede despre ideea de a elibera evreii în schimbul unei răscumpărări. Mi-a dat depline puteri pentru a încuviinţa operaţiuni de acest tip» (*citată de Bauer, p. 148*).

Aceste raporturi economice şi aceste „schimburi” aveau o raţiune politică mai profundă pe care Bauer însuşi o recunoaşte: «*utilizarea filierelor evreieşti pentru a intra în contact cu puterile occidentale*» (Bauer, p. 283). Această preocupare prevala asupra celorlalte, deoarece naziştii cunoşteau greutatea lobby-urilor sioniste pe lângă conducătorii occidentali.

* «Naziştii ştiau, spre deosebire de ruşi, că guvernul Majestăţii sale şi cel al Statelor Unite au slăbiciunea politică de a se supune presiunilor pe care evreii le exercită asupra lor» (*Citat de Bauer, p. 260*).

Aceşti conducători hitlerişti făceau să treacă cu uşurinţă antisemitismul lor în planul secund: «La sfârşitul lui 19”, voinţa lui Himmler de a stabili contacte cu Vestul servindu-se în acest scop, între altele, de evrei, devenise manifestă,» (*B uer, p. 326*).

Conducătorii sionişti jucau foarte bine acest rol de intermediari.

În aprilie 19”, Éichmann îi propunea delegatului sionist Brand să schimbe un milion de evrei contra 10.000 de camioane (Bauer, p. 227 şi 229), care ar fi fost utilizate numai pe frontui rusesc.

Ben Gurion şi *Moshe Sharett* (*Shertok*) *au sprijinit această ofertă, Ben Gurion trimiţându-i chiar un apel personal, lui Roosevelt pentru* «a nu permite să se lase să treacă această Şansă unică şi poate ultima de a-i salva pe ultimii evrei din Europa (*Bauer, p. 265*). *Scopul era clar*: «A schimba evrei contra unor echipamente strategice, ori chiar stabilirea unor contacte diplomatice cu Vestul, contacte care àr putea să ducă la o pace separată, ba chiar – aceasta era speranţa – la un război care să alăture germanii şi occidentalii împotriva sovieticilor» (*Bauer, p.*

343).

Acesta era scopul lui Himmler şi conducătorii sionişti acceptau să îi servească de intermediari.

Acest complot a eşuat atunci când americanii şi englezii i-au informat pe sovietici despre aceste tratative care conduceau la o adevărată trădare faţă de evrei înşişi, faţă de toţi luptătorii din rezistenţă şi de toate victimele nazismului, *căci Bauer însuşi este obligat să recunoască*: «Rolul esenţial al URSS în lupta împotriva Germaniei naziste a fost principalul sprijin al fermităţii aliaţilor Wehrmachtul a fost învins în Rusia de Armata Roşie: invadarea Franţei, la 6 iunie 19”, a contribuit cu siguranţă la această victorie finală, dar nu a fost factorul decisiv. Fără sovietici, fără teribilele lor suferinţe şi fără eroismul lor de nedescris, războiul ar mai fi durat încă ani şi poate că n-ar fi fost cu adevărat câştigat» (*Bauer*, *p.347*).

Ce să gândeşti atunci despre cei care, pentru „egoismul lor colectiv”, cum spunea Buber, i-au propus lui Hitler ibaterial strategic, însoţit de promisiunea că nu va fi folosit decât pe frpntul rusesc? Dacă acest târg, între conducătorii aionişti şi nazişti, ar fi reuşit, sistemul al cărui simbol este Auschwitzul şi-ar fi putut continua crimele.

Cu atât mai mult cu cât, şi este o idee care impregnează întreaga carte, era vorba de un „egoism colectiv”.

Pentru a ne limita la perioada tratată de Bauer, 19331945, toate negocierile conducătorilor sionişti cu naziştii, de la Haavara care spărgea boicotul împotriva lui Hitler, până la afacerea camioanelor îndreptate împotriva acelora care, la Stalingrad, răniseră mortal bestia nazistă şi suportau, în 19”, greutatea a 236 de divizii ale naziştilor şi ale sateliţilor lor, în timp ce numai 19 divizii germane se opuneau în Italia trupelor americane, şi doar 64 erau repartizate din Franţa până în Norvegia – toate aceste „negocieri” au aprobarea lui Bauer.

Adevărul este că, de la început şi până la sfârşit, conducătorii sionişti (care toţi au ajuns la putere în guvernele israeliene, inclusiv cei care, în 1941, îi

propuneau lui Hitler colaborarea lor, precum Shamir) nu s-au gândit decât la ridicarea unui stat puternic în Palestina, trimiţând acolo „un material uman utilizabil”, şi numai în subsidiar evrei mai puţin eficace, dar niciun moment nu s-au gândit la responsabilităţile ce reveneau întregii comunităţi a celor ce rezistau lui Hitler, ca şi cum naziştii nu avuseseră alţi inamici şi alte victime decât evreii şi ca şi cum era vorba de a-i salva numai pe evrei.

Chiar englezii au sfârşit prin a fi indignaţi de această dorinţă de a ignora suferinţele celor 50 de milioane de victime ale hitlerismului şi de chemarea în ajutorul exclusiv al evreilor, şi încă nu a tuturor acestora ci înainte de toate în favoarea celor care puteau ajuta la crearea unui stat puternic în Palestina.

«Când delegaţia londoneză a Congresului mondial evreiesc sugera ideea unei declaraţii comune a Papei şi a Puterilor occidentale, un membru al Foreign Office nota: „Să fim noi instrumentele acestor oameni? De ce Papa ar condamna exterminarea evreilor din Ungaria mai degrabă decât utilizarea bombelor incendiare împotriva ţării noastre?”» (*Citat de Bauer, p. 393*).

2. Mitul justiţiei de la Nürnberg

«Acest tribuna! reprezintă o continuare a eforturilor de război a le naţiunilor aliate.»

Robert H. Jackson» Procuror general al Statelor Unite (şedinţa din 26 iulie 1946)

La 8 august 1945, conducătorii americani, englezi, francezi şi ruşi se reuneau la Londra pentru a pune la punct «*urmărirea* şi *pedepsirea marilor criminali de război ai puterilor europene ale Axei*», creând un «*Tribunal militar internaţional*» (articolul I, a).

Crimele erau definite la capitolul II, articolul 6.

1. „Crime împotriva păcii” cu referire la cei care erau responsabili de declanşarea războiului.

2. „Crime de război” pentru violarea legilor şi cutumelor războiului.

3. „Crime împotriva umanităţii” adică în mod fundamental împotriva populaţiei civile.

Constituirea unei atare jurisdicţii reclamă deja câteva remarce:

1. Nu este un tribunal internaţional deoarece el nu este constituit decât din învingători şi, prin urmare, nu vor fi reţinute decât *crimele comise de învinşi*[3]... Cum o va recunoaşte, pe bună dreptate, procurorul general al Statelor Unite, Robert H. Jackson, care a prezidat şedinţa din 26 iulie 1946: «Aliaţii se găsesc încă; din punct de vedere tehnic, în stare de război cu Germania... Ca tribunal militar acest tribunal reprezintă o continuare a eforturilor de război ale naţiunilor aliate.»

2. Era vorba deci de un tribunal excepţional constituind ultimul act al războiului şi excluzând, prin chiar principiul său, orice responsabilitate a învingătorului şi în primul rând în declanşarea războiului.

S-a exclus de la bun început orice referire la ceea ce a fost prima cauză: la Nürnberg nu s-a pus întrebarea dacă nu cumva Tratatul de la Versailles cu toate consecinţele sale, în special înmulţirea falimentelor şi mai ales a şomajului, a permis ascensiunea lui Hitler cu asentimentul unei majorităţi a poporului german7. De exemplu, impunând Germaniei învinse în 1918 (legea celui mai tare făcând deja figură de „drept") să plătească, cu titlu de reparaţii, 132 miliarde de mărci-aur (echivalentul a 165 miliarde de franci-aur), în timp ce la acea vreme avuţia naţională a Germaniei era evaluată la 260 miliarde de mărci-aur.

Economia germană s-a văzut astfel ruinată, iar poporul german adus la disperare; falimentul economic, prăbuşirea monedei şi mai ales şomajul, au permis ascensiunea lui Hitler şi au dat cele mai simple argumente sprijinirii principalului său cuvânt de ordine: anularea Tratatului de la Verasilles cu întregul său cortegiu de mizerii şi umilinţe.

Cea mai bună dovadă este creşterea paralelă a şomajului şi a succeselor „Partidului naţional-socialist" în

---

3' în 1919, cclcbnil cconomist Lord George May nard Kcyncs. spunea, «t u un astfel dc intim. în 20 Je uni » cti hvch un nou război. »

diferitele alegeri.

I. Din 1924 până în 1930

Dau	Voturi obţinute		Locuri
04/05/24	1.918.000	6, 6	32
07/12/24	908.000	3, O	14
20/05/28	810.000	2, 6	12

II. Din 1930 până în 1933

Data	Voturi obţinute		Locuri
14/04/30	6.407.4) 00	18, 3	107
31/07/32	13.779.000	37, 3	230
06/11/32	11.737.000	33, 1	196
05/03/33	17.265.800	43, 7	288

Apoi, când Hitler obţine, cu aliaţii săi politici, majoritatea absolută în Reichstag, ajutorul dat reînarmării sale de oamenii dolarului, ai lirei şi ai francului. Nu doar „Casa de bani centrală pentru propagandă" a partidului lui Hitler era alimentată de banca germană Schreider, dar reînarmarea a fost generos finanţată de marile trusturi americane, engleze şi franceze.

Este cazul Consorţiului chimic american Dupont Nemours şi al trustului englez *Imperial Chemicals Industry* care au subvenţionat *LG. Farben* cu care şi-au împărţit piaţa mondială a prafului de puşcă; ca şi cazul băncii Dillon din New York, care a subvenţionat *Vereinigte Stahiwerke*, trust german ol oţelului. Alţii au fost subvenţionaţi de Morgan sau Rockefeller etc...

Astfel Lira şi Dolarul au luat parte la complotul cu ajutorul căruia Hitler a fost adus la putere.

Cât despre Franţa, la o întrebare adresată ministrului Economiei naţionale de către senatorul Paul Laffont asupra cantităţilor de minereu de fier exportate în Germania după

1934, răspunsul a fost următorul:

«Cantităţile de minereu de fier (Nr. 204 din tariful vamal) exportate cu destinaţia Germania în cursul anilor 1934.

*193*5, 1936 şi 1937, sunt consemnate în tabelul următor:

Anul	Cantitate (chintale metrice)
1934	17.060.916
1935	58.616.111
1936	77.931.756
1937	81.329.234

Sursă: Journal officiel de Im République française.

din 26 martie 1938.

Dar nici conducătorii grupurilor Dupont de Nemours, Dillon, Morgan, Rockefeller, nici François de Wendel, nu au fost interpelaţi la Nürnberg la capitolul consacrat „complotului împotriva păcii”.

Notă: Statele Unite au produs pe parcursul războiului aproape 135.000 tone de substanţe chimice toxice, Germania

70.000, Marea Britanie 40.000, iar Japonia 7.500 tone.

*

Sunt invocate adesea imprecaţiile lui Hitler şi ale principalilor conducători nazişti la adresa comuniştilor şi a evreilor. În particular capitolul XV al celui de-al doilea volum din *Mein Kampf în* care Hitler evocă trecutul: cel al războiului cu gaze toxice iniţiat de englezi în timpul

primului război mondial, capitol ce se intitulează: „Dreptul la legitimă apărare”:

«Dacă, o singură dată, la începutul sau în cursul războiului, ar fi fost expuşi gazelor toxice zece sau cincisprezece mii din aceşti evrei corupători ai poporului, tratament pe care sute de mii dintre cei mai buni din muncitorii noştri germani, de toate originile şi de toate profesiile, a trebuit să-l îndure pe front, sacrificiul milioanelor de oameni nu ar fi fost zadarnic. Din contră, dacă s-ar fi produs la timp debarasarea de aceste câteva zeci de mii de ticăloşi, s-ar fi putut salva viaţa unui milion de buni şi bravi germani ce aveau în faţă viitorul.

Într-un discurs în faţă. Reichstagului, la 30 ianuarie 1939, el spune de asemenea:

«Dacă mediile evreieşti ale finanţelor internaţionale din interiorul şi din exteriorul Europei ar reuşi să azvârle încă o dată popoarele într-un război mondial, rezultatul nu va fi bolşevizarea pământului, ce are drept corolar victoria iudaismului, ci nimicirea (Vernichtung) rasei evreieşti în Europa... Căci a trecut vremea când celelalte popoare erau abandonate fără apărare în faţa propagandei evreieşti. Germania naţional-socialistă şi Italia fascistă dispun acum de instituţiile care permit, de fiecare dată când este necesar, să lămurească lumea asupra tuturor detaliilor unor probleme pe care numeroase popoare le presimt în mod instinctiv, dar nu le pot explica.

Evreii pot să-şi urmeze campania lor de hărţuire în anumite state, protejaţi cum sunt de monopolul pe care îl exercită asupra presei, cinematografului, propagandei radiofonice, teatrelor, literaturii, şi aşa mai departe. Totuşi, dacă acest popor va reuşi încă o dată să azvârle milioane de oameni într-un conflict total absurd pentru aceştia, chiar dadă acest conflict ar putea fi profitabil pentru interesele evreieşti, atunci se va dovedi eficacitatea unei munci de explicare care a permis în câţiva ani, numai în Germania, dolxrârea totală (restlos erlegen) a iudaismului.»

Sursa: I.M.T., Vol. XXXI, p. 65

La 30 ianuarie 1941, Hitler spune tuturor evreilor din Europa că «*în cazul unui război generalizat, şi-ar termină de jucat rolul*». Apoi, într-un discurs din 30 ianuarie 1942, el declară că războiul ar aduce «*anihilarea iudaismului în Europa*».

Testamentul politic al lui Hitler publicat de Tribunalul Militar Internaţional de la Nürnberg abundă în afirmaţii de acest fel. Se poate citi în el:

«Dar nu am lăsat să existe nicio îndoială în această privinţă, dacă aceşti complotişti internaţionali ai lumii banului şi ai finanţelor vor reîncepe să trateze popoarele Europei în pachete de acţiuni, acest popor, care este adevăratul responsabil al acestui conflict distrugător, va da socoteală: evreii! (Das Judentum f)

Nu am lăsat pe nimeni în incertitudine în ceea ce priveşte soarta ce îl aşteaptă pe cel din cauza căruia milioane de copii ai popoarelor ariene din Europa ar trebui să moară de Ibame, milioane de bărbaţi adulţi ar trebui să piară şi sute de mii de femei şi de copii ar fi arşi şi ar muri în oraşele lor sub bombardamente. Chiar dacă acest lucru trebuie să se facă cu mijloace mai umane, vinovatul va trebui să-şi ispăşească vina.»

Hitler vorbeşte de distrugerea unei „influenţe”; Himmler vorbeşte mai direct de distrugerea unor persoane.

Iată, de exemplu, ce spunea Himmler într-un discurs adresat unor comandanţi ai forţelor navale la Weimar, la 16 decembrie 1943:

«Când undeva am fost forţat să dau într-un sat ordinul de a porni împotriva partizanilor şi împotriva comisarilor politici evrei, atunci, în mod sistematic, am dat ordinul de a fi ucişi de asemenea şi soţiile şi copiii acelor partizani şi comisari.»

Mai târziu, vorbind în faţa unor generali, la 5 mai 19”, la Sonthofen, el adăuga:

«În acest conflict cu Asia, trebuie să ne obişnuim să uităm regulile jocului şi uzanţele din cursul războaielor

europene trecute, chiar dacă ele ne-au devenit scumpe şi se potrivesc mai bine mentalităţii noastre».

Această sălbăticie nu era, din nefericire, apanajul unei singure tabere.

La 4 septembrie 1940, Hitler declara la Sporptalast «Dacă aviaţia engleză aruncă trei sau patru mii de kilograme de bombe, noi vom arunca o sută, o sută şi cincizeci, două sute, trei sute, patru sute de mii de kilograme şi mai mult într-o singură noapte.

Ceea ce constituie o exagerare nebunească a posibilităţilor de bombardament strategic ale Lufwaffei, dar arată la ce nivel de ură s-a ajuns în cele două tabere.

În replică, Clifton Fadiman, editor al magazinului hebdomadar „New Yorker" şi figură de prim-plan a „Writers War Board", agenţie literară semioficială a guvernului, cerea, în 1942, scriitorilor «*să suscite o ură arzătoare împotriva tuturor germanilor, nu doar împotriva conducătorilor nazişti*».

Aceste cuvinte stârnind o controversă, Fadiman adaugă: «singura modalitate de a te Ace înţeles de germani este să-i ucizi. Şi cred că nici atunci nu vor înţelege.»

În aprilie 1942, făcând elogiul unei cărţi a lui de *Sales*, The making of tomorrow („*Să pregătim ziua de mâine*"), *el îşi dezvoltă concepţia rasială* şi *scrie*: «actuala agresiune nazistă nu este opera unui grup de bandiţi, ci mai degrabă expresia finală a celor mai profunde instincte ale poporului german. Hitler este încărnarea unor forţe mai mari decât el. Erezia pe care o predică este veche de 2000 de ani. Ce este această erezie? Nici mai mult nici mai puţin decât revolta împotriva civilizaţiei occidentale, revoltă care începe cu Arminius… astfel dimensiunile acestui război apar cu o mare claritate…»

El aproba sugestia lui Hemingway: «*singura soluţie finală* (*the only ultimate seulement*) *ar fi sterilizarea naziştilor, în sensul chirurgical al cuvântului*» şi ridiculiza pe Dorothy Thomson care făcea o distincţie între nazişti şi ceilalţi Germani.

Nu era o opinie izolată. După discursul lui Hitler de la *Sporptalast,* ziarul londpnez *Daily Herald* publica un articol al reverendului C.W. Wipp, care declara:

«Cuvântul de ordine trebuie să fie: „săi. Măturăm” şi, pentru aceasta, să ne concentrăm ştiinţa în descoperirea unor noi explozibile mai ieri Gante... Un pastor al Evangheliei nu trebuie poate să se lase purtat de astfel de sentimente, dar mărturisesc deschis că, dacă aş putea, aş şterge Germania de pe hartă. Este o rasă diabolică ce a fost blestemul Europei timp de secole.»

Din fericire s-au ridicat proteste împotriva unor astfel de aberaţii în Anglia, unde poporul, ca şi poporul german şi înalta sa cultură, nu puteau fi confundate cu nişte conducători sângeroşi şi nişte propovăduitori ai urii şi ai morţii.

Prin ianuarie 1934, conducătorul sionist Wladimir Jabotiński declara jurnalului evreiesc *Natscha Ketsch*:

«Interesele noastre evreieşti cer nimicirea definitivă a Germaniei, poporul german în totalitatea sa reprezintă pentru noi un pericol»

Churchill, la rândul său, îi destăinuia lui Paul Reynaud la 16 mai 1940:

«Vom înfometa Germania. Îi vom demola oraşele. Îi vom arde recoltele şi pădurile.»

Sursă: *Paul Baudoin,* Nenfmois mă gouvernement.

La table Ronde» 1948, p. 57.

A

În iulie 19”, Winston Churchill adresa şefului său de Stat Major, generalul Hastings Imay, un memorandum de patru pagini în care propunea:

«Vreau să reflectaţi foarte serios asupra acestei chestiuni a gazelor asfixiante...

Este absurd a lua în considerare moralitatea în această afacere când toată lumea le-a folosit (gazele asfixiante) pe parcursul ultimului război fără să existe proteste din partea moraliştilor sau a Bisericii. Pe de altă parte. La acea vreme, bombardarea oraşelor deschise era considerată interzisă; azi toată lumea o practică ca pe un

lucru de la sine înţeles. Este vorba pur şi simplu de o modă, comparabilă cu evoluţia lungimii fustei femeilor…

Vreau să se examineze la rece cât de rentabilă ar fi utilizarea gazelor asfixiante… Nu trebuie să ne lăsăm mâinile legate de principii neghioabe…

Am putea inunda oraşele din regiunea Ruhr şi alte oraşe din Germania, astfel încât majoritatea populaţiei să reclame îngrijiri medicale constante… Va trebui să aşteptăm poate câteva săptămâni sau chiar câteva luni înainte de a vă cere să inundaţi Germania cu gaz asfixiant şi, dacă o vom face, să o facem fără înconjur. Până atunci aş vrea ca această problemă să fie examinată la rece de oameni raţionali şi nu de o echipă în uniformă de cântăreţi în strană cum se întâlnesc pe ici pe colo.»

Sursă: *American Héritage* august-septembrfe 1985.

Nici Churchill, nici Stalin, nici Truman nu au luat Joc pe banca criminalilor de război.

Cum de altfel nu au fost puşi în cauză nici autorii celor mai josnice apeluri la crimă. Nu vom cita decât două exemple dintre cele mai delirante: *chemarea la „genocid”, de această dată în adevăratul sens al cuvântului, lansată în 1942 de cartea evreului* american *Theodor Kaufman* Germany must perish (*„Germania trebuie să piară”*) *a cărei teză de căpătâi este următoarea*: «Germanii (oricum ar fi ei: antinazişti, comunişti, chiar filoşemiţi) nu merită să trăiască. În consecinţă, spune el, după război vom mobiliza 20.000 de medici pentru a steriliza fiecare 25 de germani sau germanee pe zi, astfel încât în 3 luni nu va mai exista nici un singur German capabil să se reproducă, iar în 60 de ani rasa germană va fi total eliminată.»

A fost o ocazie fericită pentru a hrăni antisemitismul: Hitler a pus să se citească extrase din această carte la toate posturile de radio. Sau „Apelul către Armata Roşie”, publicat de scriitorul sovietic Ilya Ehrenburg în octombrie 19”:

«Ucideţi, ucideţi! Printre Germani nu există nevinovaţi, nici printre cei vii, nici printre cei ce sunt gata să se nască. Executaţi instrucţiunile tovarăşului Stalin

nimicind pentru totdeauna bestia fascistă în bârlogul ei. Zdrobiţi prin violenţă orgoliul femeilor germane. Luaţi-le ca pradă legitimă Ucideţi, ucideţi, viteji soldaţi ai Armatei Roşii, în asaltul vostru irezistibil.» (*Citat de Amiralul Doenitz*, Dix ans et 20 jours, *p. 343 – 3"*).

Nici aceştia nu au figurat printre acuzaţii de la Nürnberg, şi nici şefii de state care i-au acoperit.

Nici acei responsabili anglo-americani ai bombardamentului de la Dresda, care a făcut 200.000 de victime civile, şi fără niciun interes militar, fiindcă Armata Roşie îşi depăşise deja obiectivele.

Nici vinovatul de Apocalipsul atomic de la Hiroşima şi Nagasaki, Truman, care a făcut 300.000 de victime civile, şi acolo fără o necesitate militară, deoarece capitularea Japoniei fusese deja decisă de împărat.

Nici Beria şi Stalin, de exemplu, care au aruncat asupra germanilor răspunderea masacrării miilor de ofiţeri polonezi la Katyn.

*

Procedeele folosite relevă aceleaşi principii (sau mai degrabă aceeaşi lipsă de principii), ca şi alegerea acuzaţilor doar dintre învinşi.

Statutul acestui tribunal este astfel definit:

Articolul 19: Tribunalul nu va fi supus regulilor tehnice relative la administrarea probelor. El va adopta şi va aplica atât cât este posibil o procedură rapidă (versiunea engleză spune „expeditivă**) şi nu formalistă, şi va admite orice mijloc pe care-l va considera ca având o valoare probatorie.

Articolul 21: Tribunalul nu va pretinde să fie adusă proba faptelor de notorietate publică, ci le va considera drept incontestabile. El va considera de asemenea drept probe autentice şi rapoartele oficiliale ale guvernelor Aliaţilor.

Conform legii Gayssot-Fabius din 13 iulie 1990, acesta este monstrul juridic ale cărui decizii trebuie

canonizate şi considerate drept criterii ale unui adevăr istoric de neatins.

Acest text introduce într-adevăr* în legea asupra libertăţii presei din 1981, un articol 24 bis ce spune:

«Vor fi sancţionaţi cu pedepsele prevăzute la aliniatul al şaselea din articolul 24 (închisoare de la o lună la un an, şi cu o amendă de la 2000 la 300.000 F, sau numai cu una din aceste două pedepse) cei care vor contesta, prin unul din mijloacele enumerate la articolul 23, existenţa uneia sau mai multor crime împotriva umanităţii aşa cum sunt ele definite de articolul 6 al statutului tribunalului militar internaţional, anexat la acordul de la Londra din 8 august 1945, şi care au fost comise fie de membrii unei organizaţii declarate criminală în aplicarea articolului 9 al zisului statut, fie de către o persoană recunoscută capabilă de astfel de crime de către o jurisdicţie franceză sau internaţională.

Tribunalul va putea în plus să ordone:

1° Afişarea deciziei sale în condiţiile prevăzute de articolul 51 din Codul penal;

2? Publicarea acesteia sau înserarea într-un comunicat în condiţiile prevăzute de articolul 51 din Codul penal, astfel încât cheltuielile de publicare sau înserare să nu poată depăşi maximul amendei aplicate.»

*

O atare procedură a Tribunalului de la Nürnberg a ridicat obiecţii până şi din partea juriştilor americani de la ce mai înalt nivel: cei de la Curtea Supremă.

Să începem chiar cu judecătorul Jackson, care i-a fost preşedinte. Istoricul englez David Irving, care recunoaşte că iniţial l-a judecat greşit, aduce această mărturie:

«Unor jurişti de renume în lumea întreagă li s-a făcut ruşine de procedura de la Nürnberg. Cu siguranţă, judecătorului Robert H. Jackson, preşedintele american al acuzatorilor, i-a fost ruşine de aceste procedee; acest lucru rezultă evident din jurnalul său personal” pe care l-am

citit.

Am avut privilegiul de a avea acces la „Memoriile” judecătorului Jackson la Biblioteca Congresului... La puţin timp după ce Robert H. Jackson primise din partea preşedintelui Truman sarcina de a conduce judecătorii americani la procesul de la Nürnberg (mai 1945), luând cunoştinţă de planurile americane privitoare la folosirea bombelor atomice, el s-a simţit stânjenit în sarcina ce-i fusese încredinţată: să urmărească, în numele unei naţiuni, nişte acte pe care ea însăşi le-a comis, căci era conştient că Statele Unite urmau să comită o crimă şi mai mare încă.» (33.9*39*2 *şi* 9394*)* [4]

Referindu-se la cartea lui Alpheus Thomas Mason despre Harlan Fiske S tone: *Pilier de la loi* (Harlan Fiske Stone era *Chief Justice of the Supreme Court of United States*), avocatul Christie citează pagina 715 a acestei cărţi, unde Stone îi scrie directorului magazinului „Fortune” nu numai că dezaprobă o astfel de procedură, dar consideră că este vorba de *„linşaj la scară* mare (high-grade lynching party în Nürnberg). (5.995 – 996) p. 716.

Judecătorul Wennerstrum, de la Curtea Supremă de Justiţie a Statelor Unite, preşedinte al unuia dintre tribunale (23.5915 – 5916), a fost „atât de dezgustat” de întreaga atmosferă şi de comportamentul interpreţilor, avocaţilor, procurorilor... Încât a refuzat numirea sa şi a părăsit brusc Germania pentru a se întoarce în Statele Unite. El şi-a expus în Chic*ago Dai*ly *Tri*b*une din* 23 februarie 1948 obiecţiile cu privire la organizare şi la procedură, menţionând în special climatul de ură şi părerile preconcepute ale «stră*inilor car*e *toc*m*ai obţ*i*nuseră naţ*i*onalitatea americană» 2.*

«Cât despre principalii acuzaţi: Höss, Streicher, Pohl, ei au fost torturaţi.» (*23.5919*)

În virtutea statutelor de la Nürnberg, conform cărora rapoartele comisiilor de anchetă aliate aveau valoare de

---

4 Referinţele cc se rcxumi lu un numâr, trimit la minutele inchciatc la procesul de la Toronto Uin I9XK. publfcaic de Barbara Kuiasxka. Toronto, august 1992 .

probe, raportul sovietic despre Katyn, care acuza pe germani de masacrarea a 11.000 de ofiţeri polonezi, a fost acceptat de către învingători, la 8 august 1945, ca „probă autentică", indiscutabilă.

Sursă: Document URSS 54, în volumul 39 al TJVF. I.

(p. 290.32).

Procurorul general sovietic, generalul Rudenko, a putut spune că, în conformitate cu articolul 21 al Statutului Tribunalului Internaţional de la Nürnberg, «*acesta nu poate face obiectul unei contestaţii*». (XV, p. 300)

— La 13 aprilie 1990 presa internaţională anunţa că masacrul de la Katyn îi avea ca autori pe Beria şi autorităţile sovietice. Profesorul Naville, de la Universitatea din Geneva, examinând cadavrele, găsise în buzunarele lor documente din 1940 probând că execuţia avusese loc la acea dată. În 1940

regiunea Smolensk era ocupată de sovietici.

*

Pentru a rămâne la tema noastră, „miturile fondatoare ale statului Israel", ne vom axa pe examinarea unuia din neadevărurile care fac încă, după mai bine de o jumătate de secol, cele mai multe ravagii în lumea actuală, nu numai în Orientul Apropiat: mitul celor 6 milioane de evrei exterminaţi devenit o dogmă ce justifică, sacralizează (cum o impune chiar cuvântul: *Holocaust*) toate pretenţiile şi abuzurile statului Israel în Palestina, în întregul Orient Apropiat, în Statele Unite şi, prin intermediul Statelor Unite, în întreaga politică mondială, punându-le deasupra oricărei legi internaţionale.

Tribunalul de la Nürnberg a oficializat această cifră care n-a încetat, de atunci, să servească la manipularea opiniei publice în presa scrisă sau vorbită, în literatură şi cinema, şi chiar în manualele şcolare.

Or această cifră nu se sprijină decât pe două mărturii: una a lui Hoeul şi alta a lui Wisliceny.

Iată ce declara primul:

«În aprilie 19”, *spune judecătorilor de la* Nürnberg *Obersturmbann*führerul *Dr. Wilhelm Höeul, şef adjunct al biroului secţiei a IV-a a Oficiului central de securitate al Reichului,* S.S. Obersturmbannführer Adolf Eichmann, pe care îl cunoşteam din 1938, a avut o discuţie cu mine în apartamentul meu din Budapesta... Ştia că era considerat drept criminal de război de către Naţiunile Aliate deoarece avea mii de vieţi de evrei pe conştiinţă L-am întrebat câţi avea pe conştiinţă şi el mi-a răspuns că, deşi numărul era un mare secret, din informaţiile pe care le deţinea ajunsese la următoarea concluzie: în diferitele lagăre de exteminare, în jur de 4 milioane de evrei fuseseră omorâţi, iar două milioane îşi găsiseră moartea în alte feluri.»

Sursă: Procès de Nürnberg, tome IV, p. 657.

Şi al doilea:

«EI (Eichmann) spunea că va intra râzând în mormânt, deoarece senzaţia de a avea cinci milioane de persoane pe conştiinţă ar fi fost pentru el sursa unei extraordinare satisfacţii» ţop. cit.)

Despre aceste două mărturii, Poliakov însuşi spune:

«Ar fi posibil să se obiecteze că o cifră atât de imprecis obţinută trebuie considerată suspectă».

Sursă: Revue d’Histoire de im seconde guerre mondiale, oct. 1956.

Jurnalul ebraic din New York *Der Aufbau* din 30 iunie

1965 semnala că la acea dată 3.375.000 de persoane făcuseră cereri de „reparaţii” cu titlul de daune suferite în timpul dominaţiei lui Hitler.

Să mai adăugăm că principala mărturie, cea mai completă şi cea mai precisă, este cea a lui Hoeul, agent al Intelligence Service.

Sursă: revista engleză *Weekend* din 25 ianuarie 1961 având pe copertă portretul lui Hoeul, cu această legendă:

«*uistoria unui spion*” *mai bizari decât ficţiunea*: *acest prieten ai conducătorilor nazişti avea drept şef un om din servâdile secrete britanice,*» Confirmând obiecţiile marilor jurişti de la Curtea Supremă a Statelor Unite, şi a multor

altora, asupra anomaliilor juridice ale „Tribunalului de la Nürnberg”, vom arăta doar, cu titlu de exemplu, violările regulilor constante de procedură ale oricărui adevărat proces:

1. Stabilirea şi verificarea autenticităţii documentelor produse;

2. Analizarea valorii depoziţiilor martorilor şi ale condiţiilor în care acestea au fost obţinute;

3. Examenul ştiinţific al armei crimei pentru stabilirea funcţionării şi a efectelor sale.

a) Documentele

Textele fundamentale, decisive pentru stabilirea a ceea ce putea fi „soluţia finală” sunt în primul rând ordinele de exterminare atribuite celor mai înalţi responsabili: Hitler, Göring, Heydrich, Himmler şi directivele date pentru executarea lor.

Mai întâi directiva lui Hitler privitoare la *exterminare.* În ciuda eforturilor teoreticienilor *genocidului* şi ai *Holocaustului* v nu i-a fost găsită niciodată vreo urmă; Olga Wormser-Migot scrie:

«Aşa cum nu există, scris în clar, un ordin de exterminare cu ajutorul gazelor la Auschwitz, nu există niciun ordin de încetare a acesteia în noiembrie 19”.» *Ea precizează*: «nici la procesul de la Nürnberg, nici în cursul proceselor de zonă, nici la procesele lui Höss de la Cracovia, al lui Eichmann din Israel, nici la procesele comandanţilor de lagăre, nici, din noiembrie 1966 până în august 1975, la procesul de la Frankfurt (acuzaţii de la Auschwitz din zona a doua) nu a fost produs faimosul ordin semnat de Himmler, din 22 noiembrie 19”, cu privire la încheierea exterminării evreilor cu ajutorul gazelor, ordinul de a pune capăt „Soluţiei finale”.»

Sursă: *Olga Wormser-Migot,* Le système concentrationnaire *nazi*, PUF, 196S, p. 5” şi p. 13.

Dr. Kubovy, de la „Centrul de Documentare” din Tel-*Aviv, recunoştea în i960*: «nu există niciun document semnat de Hitler, Himmler sau Heydrich care să vorbească de exterminarea evreilor... cuvântul exterminare nu

apărea în scrisoarea lui Göring către Heydrich privitoare la soluţia finală a chestiunii evreieşti.»

Sursă: *Lucy Dawidowicz*, The War against the jews (1975) p. 121.

După un colocviu desfăşurat la Sorbonna, în februarie 1982, pentru combaterea lucrărilor critice ale „revizioniştilor”, Raymond Aron şi François Furet au fost nevoiţi să declare, în cursul conferinţei de presă ce a urmat întâlnirii: «*în ciuda cercetărilor cele mai erudite*; *nu s-a putut găsi niciodată un ordin al lui Hitler de exterminare a evreilor*;»

În 1981, mărturisirea lui Laqueur: «*Până astăzi nu s-a* găsit un ordin scris al lui Hitler în vederea distrugerii comunităţii evreieşti europene şi, după toate probabilităţile, acest ordin nu a fost dat niciodată”»

Sursă: Walter Laqueur, *The terrible secret*, Frankfurt pe Mainjberuo., Viena. 1981, p. 190.

Cu toate acestea, la instigările lui Vidal-Naquet şi Léon Poliakov, s-au găsit alţi istorici care să semneze declaraţia următoare:

«(…) *Nu trebuie să ne întrebăm* cum, din punct de vedere tehnic, o astfel de ucidere în masă a fost posibilă. Ea a fost tehnic posibilă fiindcă a avut loc. Aceasta este *punctul de plecare obligatoriu* al oricărei investigaţii istorice asupra acestui subiect. Ne revenea obligaţia doar de a reaminti acest adevăr: nu există, *nu pot exista dezbateri* asupra existenţei camerelor de gazare.»

— Nu trebuie să ne întrebăm…

— Punctul de plecare obligatoriu…

— Nu pot exista dezbateri…

Trei interdicţii, trei tabuuri, trei limite definitive ale cercetării.

Un asemenea text marchează o dată efectiv *istorică* în istoria istoriei: *faptul* ce urmează a fi stabilit este impus, înaintea oricărei investigaţii şi a oricărei critici, ca adevăr absolut şi intangibil, interzicându-se prin trei imperative de netrecut, orice cercetare şi orice critică a ceea ce a fost, o dată pentru totdeauna, judecat de către învingători

«a doua zi după chictorie.

Istoria trebiile, cu toate acestea, dacă vrea să respecte un statut ştiinţific, să fie o continuă căutare, care pune în cauză chiar ceea ce s-a considerat ca definitiv stabilit, cum ar fi postulatul lui Euclid sau legile lui Newton.

Şi iată un exemplu de notorietate:

«Comitetul Internaţional de la Auschwitz prevedea, în noiembrie 1990, să înlocuiască placa comemorativă de la Auschwitz care indica 4 milioane de morţi” cu o altă placă purtând menţiunea „mai mult de un milion de morţi”. Dr. Maurice Goldstein, preşedinte al acestui comitet, s-a opus acestui lucru.»

Sursă: *Le soir*, Bruxelles, 19 – 20 octombrie 1991, p. 16.

De fapt, dr. Goldstein nu contesta deloc necesitatea de a schimba vechile plăci, ci dorea ca noua placă să nu cuprindă cifre, cât timp ştia că ar fi fost probabilă, în scurt timp, o nouă micşorare a cifrei luate acum în considerare.

Placa de la intrarea în lagărul de la Birkenau a purtat, până în 1994, această inscripţie:

«Aici, între 1940 şi 1945, patru milioane de bărbaţi, de femei şi de copii au fost torturaţi şi asasinaţi prin genocidurile hitleriste.»

Graţie acţiunii Comitetului internaţional al Muzeului de stat, prezidat de istoricul Władysław Bartosszewski şi care cuprinde 26 de membri de toate naţionalităţile, textul a fost modificat într-un sens mai puţin îndepărtat de adevăr:

«Fie ca acest loc unde naziştii au asasinat un milion şi jumătate de bărbaţi, femei, copii, în majoritate evrei din diverse ţări ale Europei, să fie veşnic pentru omenire un strigăt de disperare şi un avertisment».

Sursă: Articol de Luc Rosenzwig, în *Le Monde* din ianutrie 1995

Acest exemplu arată că istoria, pentru a ZGSpa ţie terorismul intelectual al predicatorilor urii, necesijăfo continuă revizuire. Ea este *revizionistă* sau nu este decât o

propagandă deghizată.

Să revenim deci la istoria propriu-zisă, critică, „revizionistă”, adică bazată pe analiza textelor, pe verificarea mărturiilor, pe expertizele asupra armei crimei.

Iată mai întâi textele privitoare la evrei din programul Partidului naţional-socialist.

Problema evreilor este abordată la punctul 4 din Programul Partidului naţional-socialist (N.S.D.A.P.):

«Pot avea naţionalitate germană doar cetăţenii de provenienţă integrală germană. Şi sunt cetăţeni de provenienţă integrală cei care au sânge german, fără discriminări confesionale. Deci, niciun evreu nu poate fi cetăţean de provenienţă integrală.»

Staatbürger desemna noţiunea de cetăţean, iar *Volksgenosse* pe cea de cetăţean. De provenienţă integrală, ca membru al unei comunităţi omogene.

Mai departe vedem ia punctul 5:

«Cel care nu posedă naţionalitate germană nu va putea trăi în Germania decât în calitate de oaspete (Gast) şi va trebui să se supună legislaţiei în vigoare privitoare la şederea străinilor.»

Apoi, la punctul 7, este vorba de interdicţia de şedere în Reich, în anumite condiţii, a celor care nu posedă naţionalitate germană; la punctul 8 se cere oprirea oricărei noi imigrări de negermani, ca şi expulzarea imediată a negermanilor intraţi în Germania după 2 august 1914. Acest ultim punct este în mod vizibil îndreptat împotriva evreilor din est, care veniseră în număr mare în Reich în timpul şi după primul război mondial.

Punctul 23 abordează, de asemenea, această problemă; el stipulează că evreii nu vor avea dreptul să lucreze în presă, iar punctul 24 afirmă că Partidul va lupta împotriva „spiritului materialist evreiesc”.

— Ordinele lui Hitler privind exterminarea evreilor în prima ediţie a cărţii sale *Distrugerea evreilor din Europa* Raul Hilberg, în 1961, scrie că au fost două ordine de exterminare date de Hitler: unul în primăvara lui 1941 (intrarea în Rusia), iar celălalt câteva luni mai târziu.

Dar în 1985, «în a doua ediţie revăzută, orice referire la ordinele sau deciziile lui Hitler privitoare la „soluţia finală ** au fost în mod sistematic suprimate».

Sursă: «The Revised Hilberg”, Simon Wefeenthal Annal

(Vol. 3, 1986, p.294)

Ediţia din 1961 indica la pagina 171: «Cum a apărut faza în care se decreta moartea? În esenţă prin două decizii ale lui Hitler. Un ordin a fost dat în primăvara lui 1941.»

În ce termeni au fost date aceste ordine?

Hilberg: «Conform generalului Jodl, care scrie documentul pe care îl citez, termenii erau următorii: Adolf Hitler a spus că dorea să fie lichidaţi comisarii bolşevici evrei. Este primul punct... Acesta era conţinutul ordinului descris de generalul Jodl”. (482)

Hilberg: «Ordinul era oral».

Aşadar: Hilberg a zis că generalul Jodl zisese că Hitler zisese!

De la primele sale diatribe antisemite şi în „Mein Kampf*, Hitler îşi proclamă dorinţa de a expulza evreii din Germania. Nu vom reţine de aici înainte din textele germane decât pe acelea care folosesc expresia „soluţia finală” cu scopul de a obţine o definiţie precisă a acesteia.

La 24 iunie 1940, după victoria asupra Franţei, Heydrich evoca într-o scrisoare către Ribbentrop, ministrul afacerilor externe, o „soluţie finală teritoria la „C *Eine* territoriale Endlösung).

Sursă: *Gerald Flemming*, Hitler und die Endbsung.

Wiesbaden – Münich, 1982, p. 56.

Crearea, în afara Europei, a unei „rezervaţii” evreieşti, iar Ribbentrop sugerează atunci „proiectul Madagascar

În iulie 1940, responsabilul cu afacerile evreieşti.

Franz Rädemacher, rezumă astfel această directivă: «*Toţi* evreii afară din Europa!»

Sursă: *Joseph BUling*, La solution finale de ia question Juive.

Paris, 1977, p. 58

Această „soluţie finală teritorială” răspundea cu adevărat noii poziţii a Germaniei ce domina de acum Europa: nu mai era suficientă expulzarea evreilor din Germania.

Responsabilul acestui proiect de „soluţie finală” prin deportarea tuturor evreilor din Europa în Madagascar, Rademacher, făcea observaţia că realizarea lui necesită patru ani şi, la capitolul „Finanţare”, el arăta: «*Realizarea soluţiei* finale (Endlösung) propuse necesită mijloace considerabile.»

Sursă: N.G. 2586.

— Scrisoarea lui Göring către Heydrich din 31 iulie 1941

Heydrich se adresează lui Göring întrebându-l: «în 1939, mi-aţi dat ordin să iau măsuri cu privire la problema evreiască. Să extind acum sarcina pe care mi-aţi încredinţat-o atunci şi în noile teritorii pe care le-am cucerit în Rusia...?»

Nici aici, nimic despre asasinarea evreilor. Este vorba doar de transferul lor geografic, ţinând pur şi simplu seama de noile condiţii (33.93739374) [5]

Singura „soluţie finală” consta deci în golirea Europei de evreii săi, îndepărtându-i tot mai mult până când războiul (presupunând că va fi câştigat) va permite să fie, trimişi toţi într-un ghetto în afara Europei (cum proiectul Madagascar fusese deja o primă sugestie).

Ipoteza limbajului codat şi secret nu poate fi susţinută[6]deoarece, pentru alte crime, documentele există în clar: eutanasia, ordinul de ucidere a comandourilor britanice, de linşare a aviatorilor americani, de exterminare a populaţiei masculine din Stalingrad dacă ar fi fost ocupat. «*Pentru toate aceste crime documentele sunt acolo. În timp ce în acest singur caz nu există nimic,*

---

5 Referim* Ih minuia proccsuhii dc la Toronto din ll)XX.

6 ba permite într-adevAr sA sc spună oricc despre orice. în timpul ocupaţiei, un mesaj codat de Iu Londra, dc exemplu "Nu ui/u întâlnirea cu Marguerite" puica însemna ""A runcafi ia aer cuturc pod

nici originalele, nici copiile», nici, adăugăm noi, directivele sau ordinele necesare executării unor atât de vaste directive. (33.9375 – 9376)

«În ianuarie 1942, Reinhard Heydrich, şef al Gestapoului, îi informase pe conducătorii de la Berlin că Führerul decisese evacuarea tuturor evreilor spre teritoriile din est, înlocuind astfel deportarea dincolo de mări anterior proiectată.» (*34 – 95”*)

Într-o notă care circula în martie 1942, în biroul lui Heydrich miniştrii erau informaţi că evreii din Europa trebuiau concentraţi în est «*Aşteptând ca după război să poată fi trimişi într-un teritoriu îndepărtat, precum Madagascarul, care să devină căminul lor naţional...*» (23.9545 – 9546)

Poliakov notează: «Până la abandonarea sa, „Planul Madagascar” a fost uneori desemnat de conducătorii germani sub numele de „soluţia finală” a „problemei evreieşti”».

Sursă: *Poliakov*, Le JProcès de Jerusalem.

Paris, 1963, p. 152

Pentru a menţine cu orice preţ teza exterminării fizice, trebuia deci găsit un subterfugiu: «*Soluţia finală a problemei evreieşti a fost una din frazele convenţionale pentru a* desemna planul hitlerist de exterminare a evreilor europeni»

Sursă: Gerald Reitlinger, *La solution finale*, p. 19. Nu este dată de altfel nicio justificare acestei ipoteze a folosirii unui limbaj codat, ce permitea să se spună orice s-ar fi dorit despre orice document. Iată două exemple:

Primul, scrisoarea lui Göring din 31 iulie 1941 (o lună după scrisoarea lui Heydrich mai sus citată, semnificaţia cuvintelor ar fi fost brusc schimbată!).

Prin această scrisoare, Göring completează directivele *sale către Heydrich*: «în completarea sarcinii ce v-a fost încredinţată prin decretul din 24 – 1 – 1939, de a obţine pentru problema evreiască, pe calea emigrării şi a evacuării, soluţia cea mai avantajoasă posibil ţinând seamă de circumstanţe, vă însărcinez prin prezenta să procedaţi

la toate pregătirile necesare... pentru a ajunge la o soluţie de ansamblu

(Gesamtlösung) a problemei evreieşti în zona de influenţă germană din Europa... Vă însărcinez să prezentaţi urgent un proiect de ansamblu (Gesamtentwurf) cu privire la măsurile de organizare şi dispoziţiile concrete şi materiale pentru a realiza soluţia finală a problemei evreieşti la care aspirăm.

(Endlösung der Juden frage)»

Sursă: Hilberg (op. cit.), ed. A II-a, p. 401

(N.G. 2586E.P.S. 710)

Este semnificativ că, citând acest document (la pagina 108 a cărţii sale), Reitlinger taie începutul privitor la emigraţie şi evacuare, în timp ce această scrisoare prescrie o nouă extindere a măsurilor de evacuare luate „având în vedere circumstanţele 7 în momentul în care Hitler nu domina decât Polonia în 1939 şi nici măcar încă Franţa, în timp ce în iulie 1941 el domina întreaga Europă.

Semnificaţia textului lui Göring este cu toate acestea perfect clară începând de la primul paragraf: politica de emigraţie sau de evacuare a evreilor, practicată până atunci în Germania, trebuia extinsă din acel moment, în virtutea noilor cuceriri, la toate zonele din Europa aflate sub dominaţie germană. „Soluţia de ansamblu” ţine cont de noua situaţie. Ea nu putea fi o „soluţie finală” decât după sfârşitul războiului când, în caz de victorie totală în Europa, inclusiv în Rusia, o evacuare finală, în Africa sau altundeva, ar fi permis, conform obiectivului constant al lui Hitler, «*golirea Europei de evreii săi*».

Rezumând, directiva lui Göring către Heydrich, dacă nu se doreşte interpretarea ei arbitrară în funcţie de o schemă preconcepută, nu face decât să aplice în Europa ceea ce, până atunci, nu putuse fi aplicat decât în Germania. Obiectiv fără nicio îndoială inuman şi criminal, dar care nu comportă niciun moment ideea „exterminării9* pe care i-o împrumută procurorul de la Nürnberg, Robert M.W. Kemper, declarând: «*Prin aceste rânduri, Heydrich* şi *colaboratorii săi erau oficial însărcinaţi cu omorârea legală*

(*a evreilor*)».

Göring, protestând împotriva traducerii engleze a cuvântului german „*Gesamtlösung*” (soluţie de ansamblu) prin „soluţie finală” (*Endlösung*) l-a determinat pe procurorul Jackson să recunoască falsificarea şi să restabilească adevărata expresie.

Sursă: IJVï. T., IX, 575.

Din 24 iunie 1940 Heydrich îl informase pe Ribbentrop despre dorinţa sa de a realiza cât mai repede *soluţia finală*. El scria:

«Problema globală pusă de prezenţa actuală a celor trei milioane şi un sfert de evrei, pe teritoriile aflate astăzi sub suveranitate germană nu mai poate fi rezolvată prin emigrare: o soluţie finală teritorială devine de acum înainte necesară»

Sursă: Piesa justificativă nr. 464 din procesul lui Eichmann la Ierusalim

Tot atunci Himmler îi adresase lui Hitler un memoriu a cărui concluzie era: «Sper să văd problema evreiască în mod definitiv reglată graţie emigrării tuturor evreilor spre Africa sau într-o colonie.»

Sursă: Vierteljahreshefte, 1957, 197

Hitler s-a raliat acestei sugestii deoarece, la 10 februarie 1942, responsabilul de la ministerul de externe al „Deutschland Ilf v Rademacher, scria într-o scrisoare oficială:

«Între timp, războiul împotriva Uniunii Sovietice ne-a permis să dispunem de noi teritorii pentru soluţia finală. Drept urmare, Führerul a decis deplasarea evreilor nu numai spre Madagascar, ci spre Est. Astfel v nu mai este necesară luarea în considerare a Madagascarului pentru soluţia finală.»

Sursă: Document N.G. 3933 al procesului de la Wilhelm str asse, citat de Reitlinger, *The final solution*, p. 79, unde el „interpretează” încă *solupa finală* drept „ficţiune” sau „camuflaj”, fără a da cea mai mică justificare acestei interpretări.

Expresia originară este în realitate *die Gesamtlösung der Juden frage şolw* soluţia de ansamblu totală asupra căreia nu ar mai fi fost motiv de revenire. Dar Göring, care o foloseşte pentru prima dată în primul paragraf al unei scrisori din data de 31.7.1941 prin care îi dădea lui Heydrich ordinul de a o pregăti (P.S. 710 T. XXVI, p. 266), utilizează în ultimul paragraf expresia *die Endlösung der Judenfiage* şi, în folosirea curentă, aceasta din urmă a fost cea care a prevalat, dar în acelaşi sens şi nu în cel al lichidării problemei prin lichidarea celor care făceau obiectul acesteia. Prins în flagrant delict de traducere tendenţioasă de către Göring însuşi, la Nürnberg, la 20 martie 1946, judecătorul Jackson a fost obligat să fie de acord cu acest lucru (T. IX, p. 552).

Al doilea exemplu al acestei schimbări arbitrare a sensului cuvintelor pentru a justifica o teză, este cel al conferinţei „Grand Wannsee", ţinută la Berlin, la 20 ianuarie 1942.

De la începutul conferinţei Heydrich reaminteşte că tocmai a fost numit «*în postul de responsabil însărcinat cu pregătirea soluţiei finale a problemei evreieşti în Europa,*» (Endlösung der europäischen Judenfrage) ... «El v*a* f*i* d*e* a*cu*m *res*p*onsabil de* a*ns*a*mblul măs*u*rilor nec*e*sare sol*uţiei finale a problemei evreieşti, fără a ţine cont de limite geografice» (sublinierea autorului).

Totuşi, pentru a exprima decizia lor de a-i alunga pe evrei în afara a ceea ce ei numeau spaţiul lor vital, Germanii au folosit cu mai multă plăcere alte expresii cu acelaşi sens, precum *Ausschaltung* (excludere, evicţiune, eliminare) sau mai ales *Ausrottung* (extirpare, dezrădăcinare). Acest ultim cuvânt este cel care a fost tradus prin exterminare, care în germană se spune *Vernichtung*; Exemplu: în discursul său de la Posen în faţa generalilor de divizie ai Waffen SS, la 4 octombrie 1943, Himmler a spus: «*Ich meine jetzt die Judenevakuierung, die Ausrottung des judischen Volkes*... Das *jüdische Vol*k *wir*d *aus*g*erotten* etc...». Precizându-şi ideea în fraza următoare, el foloseşte cuvântul Ausschal*tung... (P. S.*

*19*19, T. XXIX, p.145). Altfel spus: «Mă gândesc a*cu*m *la evacuare*a *evreilor, la extirparea* p*oporului e*vreu *etc...»*. *Dar* în „Dosarul Eichmann", Billing traduce «înţeleg prin eva*cuarea e*v*rei*l*or, exter*m*inarea p*op*orului evreu*» *(p. 55)* şi *«ev*acuarea evreil*or; adică extermi*narea» (p. *47).*

Alt exemplu: într-o notă din 16 decembrie 1941, despre una din discuţiile sale cu Hitler (P. S. 1517, T. XXVII, p. 270), Rosenberg foloseşte expresia «Ausrottung des Judentums». La audierea din 17 aprilie 1946, avocatul general american Dodd traduce «*Extermi*narea *evreilor*» (Tome XI, p. 562). Rosenberg a protestat în van. Dar, în discursurile naziştilor, expresia «*Ausrottung des Christentums*» care revine adesea, este de fiecare dată tradusă prin «*extirparea creştinismului din cultura germană*» (Cf. *Revue d'Histoire de la Seconde Guerre mondiale*, 1 octombrie 1958, p. 62). Numai când este vorba de iudaism (Judentum) sau de poporul evreu (das jüdische Volk) cuvântul „Ausrottung** ar semnifica exterminare şi s-ar aplica nu entităţii în întregul ei, ci tuturor indivizilor care o compun.

Conferinţa de la Wannsee, din 20 ianuarie 1942, unde – timp de mai mult de Treizeci de ani – s-a pretins că ar fi fost luată decizia de „exterminare" a evreilor europeni, a dispărut, începând din 1984, din tot ceea ce s-a scris chiar şi de cei mai înverşunaţi inamici ai „revizioniştilor". În această privinţa a trebuit ca, şi ei, să-şi „revizuiască" istoria lor: asta s-a petrecut la Congresul de la Stuttgart din mai 1984, unde această interpretare a fost în mod explicit abandonată.

Sursă: Eberhard Jaeckel şi Jürgen Roh wer, *Der Mord ma den Jaden im Zweiten Weitkrieg* („Uciderea evreilor în timpul celui de-al doilea război mondial") D.V.A., 1985, p. 67

În 1992, Yehuda Bauer scria în The Canadian Jewish News" din 30 ianuarie că această interpretare a conferinţei de la Wannsee este „prostească" (sx//.

În sfârşit, cel mai recent purtător de cuvânt al istoricilor ortodocşi antirevizionişti, farmacistul Jeav-

Claude Pressac, confirmă această nouă revizuire a ortodoxiei. El scrie, la pagina 35 a cărţii sale, *Les ciématoirs d'Auschwitz*, CNRS éditions, Paris, 1993:

«La 20 ianuarie se ţinea la Berlin Conferinţa zisă de la Wannsee. Dacă o acţiune de „alungare" a evreilor spre est a löst prevăzută, cu evocarea unei eliminări „naturale" prin muncă, nimeni nu a vorbit atunci de lichidare industrială; în zilele şi în săptămânile care au urmat, Bauieitung-ul Ausch witzului nu a primit niciun apel, telegramă sau scrisoare care să ceată studierea unei instalaţii adaptate acestui scop.»

Iar în lucrarea sa „Cronologia recapitulativă" el indică, la data de 20 ianuarie 1942: «*Conferinţa de la Wannsee privitoare la alungarea evreilor spre est*»*. P. 114*)

Termenul *exterminare* a fost revizuit: este vorba de *alungare*.

Este de asemenea remarcabil că, în întreaga carte, care îşi propune ca obiectiv să „probeze" teza exterminării, nu este vorba nici de documentul care, după cel de la Wannsee, era, să zicem, cel mai important: scrisoarea lui Göring către Heydrich din 31 iulie 1941, în care se afirma că *„soluţie finală" a*x şi însemnat *exterminare*, şi nu transferare în afara Europei.

Avocatul Christie, apărătorul lui Ernst Zündel la procesul de la Toronto, citează pagina 651 a cărţii lui Hilberg unde este scris: «în noiembrie 19" Himmler a decis că, din tot felul de raţiuni practice, problema evreiască era rezolvată. În data de 25 a aceleiaşi luni el a ordonat demontarea tuturor instalaţiilor morţii.»

Sursă: *Mărturia lui Kurt Becher, 8 martie 1946, P.S. 3762 Hilberg recunoştea că acesta nu era un ordin al lui Himmler* (*4 – 861 la 864*): «Becher l-a prezentat probabil din memorie în mărturia sa. N-avea deci nevoie să se folosească exact de limbajul utilizat de Himmler.»

O dată în plus Hilberg zice că Becher a zis că Himmler zisese (4 – 867)

Că „soluţia finală" a problemei evreieşti nu urma să-şi găsească soluţionarea decât după război, este ceea ce

probează şi „Dosarul brun” (Braun Mappe) din vara anului 1941. Paragraful intitulat „Directive pentru soluţionarea problemei evreieşti” precizează: «*Toate măsurile privitoare la problema evreiască în teritoriile ocupate din est urmând să fie luate doar după război, problema evreiască în Europa* îşi *va găsi o soluţie generală*.»

Sursă: P.S. 702, Henri Monneray, *La persécution des juifs dans ies pays de l’Est présentée a Nürnbergt* C. DJ. C., 1949 Această punere la punct nu comportă nicio atenuare a crimelor lui Hitler, ci doar chemarea la o evidenţă care n-a scăpat chiar celor mai înverşunaţi partizani ai tezei exterminării: în ultimii doi ani ai războiului, după Stalingrad, Hitler se afla la mare strâmtoare: aliaţii distrugeau, prin bombardamentele lor, centrele sale de producţie de război şi dezorganizau transporturile.

El este constrâns să mobilizeze noi efective depopulându-şi astfel uzinele şi este greu de crezut că, în aceste condiţii, n-ar fi avut decât această obsesie, fatală pentru efortul său de război, de a-i extermina prizonierii şi evreii, în loc să-i folosească, fie chiar în condiţii inumane, ca mână de lucru pe şantierele sale. Poliakov însuşi, în al său *Bié viaire de la haine* (p. 3) subliniază această contradicţie absurdă: «*Era mult mai economic să-i pună la muncile cele mai grele decât să-i închidă, de exemplu, într-o rezervaţie*».

Hannah Arendt arată şi *ea câtă demenţă era într-o astfel de acţiune*: «Naziştii au împins inutilul de-a dreptul până la dăunător când, în plin război, şi în ciuda penuriei de materiale de construcţii şi de material rulant, ei au ridicat enorme şi costisitoare întreprinderi de exterminare şi au organizat transportul a milioane de oameni... contradicţia vădită între această manieră de a acţiona şi imperativele militare, dau întregii acţiuni un aer nebunesc şi himeric.»

Sună: Hann ah Arendt, *Le système totalitaire*, Paris, 1972, p. 182 Ceea* ce este încă şi mai ciudat, este că spirite atât de subtile precum Poliakov sau Hannah Arendt, să fi fost într-atât de orbite de prejudecăţi, încât să nu fi

pus la îndoială ipotezele lor suprarealiste şi să recurgă la documente şi la fapte.

La Auschwitz-Birkenau se găseau puternice implantări ale Farben-mdustrie (chimicale), Siemens (transporturi), Portland (construcţii). La Monovitz (unul din lagărele anexă ale Auschwitzului) lucrau 10.000 de deţinuţi, 100.000 de muncitori civili şi 1.000 de prizonieri de război britanici.

Sursă: *German crimes în Poland*, Varşovia, 1946, Israël, p. 37 Între 1942 – 19", din cele 39 de lagăre satelite Auschwitzului, 31 utilizau deţinuţii ca mână de lucru, iar în 19 dintre ele majoritatea erau evrei. La 25 ianuarie 1942, Himmler adresa următoarea directivă inspectorului general al lagărelor de concentrare: «*Pregătiţi-vă să primiţi 100.000 de evrei... Importante sarcini economice vor fi încredinţate lagărelor de concentrare în săptămânile următoare*»

Sarai: N. O.020 a.

În mai 19" Hitler a ordonat utilizarea a 200.000 de evrei ca muncitori în cadrul programului de construcţii Jager şi al organizaţiei Todt. Un ordin al S.S.W.V. H.A. Din 18 noiembrie 1943 atribuia o primă deţinuţilor care s-ar fi distins în muncă – fie ei chiar şi evrei.

Sursă: Central muzeului de lu' Auschwitz, 6 – 1962, p. 78

Nu este vorba aici deci de nimic „nebunesc sau himeric11, ci din contră de un realism implacabil. Dar în special acestea reprezintă un motiv suplimentar de respingere a tezelor „exterminaţioniste".

MITURILE FONDATOARE ALE POLITICI ISRAELIENE

b) Depoziţiile Martorilor

La procesul Auschwitz, care a avut loc la Frankfurt, între 20 decembrie 1963 şi 20 august 1965, într-un vast teatru, aşa cum se cuvenea unei operaţiuni politice de mare spectacol, formidabila punere în scenă judiciară nu a putut evita ca în expunerea de motive a verdictului său, Curtea cu juri şti fie nevoită să recunoască faptul că

dispunea de elemente derizorii pentru a-şi susţine verdictul.

«Curţii i-au lipsit aproape toate mijloacele de informare pentru construirea unei imagini fidele asupra faptelor, aşa cum s-au produs ele în realitate în momentul crimei, mijloace de care se dispune în orice proces criminal ordinar. Au lipsit cadavrele victimelor, rapoaitele de autopsie, concluziile experţilor asupra cauzei decesului; au lipsit urmele lăsate de vinovaţi, armele crimei etc... Verificarea mărturiilor nu a fost posibilă decât foarte rar.»

Sursă: Pagina 109 din expunerea de motive verdictului.

Armele crimei erau, cu toate acestea, conform acuzatorilor, „camerele de gazare”. Şi iată că judecătorii nu au găsit nicio „urmă” de aşa ceva!

Fără îndoială, era suficient ca faptul să fie de „notorietate publică”. Ca în timpul proceselor vrăjitoarelor, nimeni nu le putea pune la îndoială „comerţul carnal” cu diavolul fără a risca să fie el însuşi trimis pe rug.

Până în 1757 era de notorietate publică faptul că soarele se învârtea în jurul pământului. Era un fapt neîndoielnic.

Istoricul Seignobos sublinia că, dacă adevărul unui fapt ar trebui recunoscut după numărul mărturiilor care îl atestă, existenţa diavolului în Evul Mediu ar fi mai solid fundamentată decât a oricărui personaj istoric.

Unul din juriştii trimişi de Statele Unite la Dachau, devenit lagăr american şi un centru al „proceselor împotriva crimelor de război”, Stephen S. Pinter scrie:

«Am trăit ia Dachau timp de 17 luni după război ca judecător militar al Statelor Unite şi pot să depun mărturie că nu au existat camere de gazare la Dachau. Ceea ce se arată vizitatorilor este prezentai într-un mod eronat drept cameră de gazare, fiind un cuptor crematoriu. De asemenea, nu a existat nicio cameră de gazare în lagărele de concentrare din Germania. Ni s-a spus că exista o cameră de gazare la Auschwitz dar, cum. Auschwitz era în zona rusă, nu am avut din partea Ruşilor permisiunea de a

o vizita... S-a făcut deci uz de vechiul mit propagandistic conform căruia milioane de evrei au fost omorâţi. Pot confirma, după 6 ani petrecuţi în Germania şi Austria imediat după război, că au fost omorâţi mulţi evrei, dar că numărul de 1 milion nu a fost cu siguranţă niciodată atins, şi mă consider mai calificat decât oricine în privinţa acestui subiect.»

Sursă: Scrisoarea lui Pinter către hebdomadarul catolic *Our Sunday visitor*; 14 iunie 1959, p.15. În lipsa probelor scrise, a documentelor irecuzabile, Tribunalul de la Nürnberg, ca şi întreaga literatură romanţată şi filmele ulterioare, a trebuit şi se bazeze pe „declaraţii ale martorilor”.

Cei scăpaţi teferi, chemaţi ca martori, şi care au autentificat existenţa „camerelor de gazare”, au făcut acest lucru nu pe baza a ceea ce ei văzuseră, ci pe baza a ceea ce ei „auziseră spunându-se”.

Un exemplu tipic şi ilustru este cel al Dr. Benedict Kautzsky, care i-a urmat tatălui său la conducerea Partidului social-democrat austriac.

După ce declarase că la Auschwitz supravieţuirea maximă era de trei luni (în timp ce el însuşi a fost deţinut acolo timp de 3 ani), el scrie în carteasa *Teufel und Verdammt* (Diavolul şi osânditul), publicată în Elveţia în 1946, despre „camerele de gazare”: «Eu personal nu le-am văzut, dar existenţa lor mi-a fost confirmată de atâţia oameni demni de încredere».

Unele mărturii au fost considerate ca fundamentale, mai ales cele ale lui Rudolf Höss, ale lui Saukell şi cea a lui Nyiszli, *Medic la Auschwitz*.

Martorul-cheie, care s-a dovedit martorul perfect pentru a „proba” teza învingătorilor deghizaţi în robe de Judecători, a fost Rudolf B5 ss, fost comandant al lagărului de la Auschwitz.

„Rezumatul pe care îl face, de la arestarea sa, şi care devine tabloul sinoptic al depoziţiilor sale la Nürnberg, răspundea la tot ceea ce Tribunalul aştepta de la el.

Iată declaraţia sa, făcută sub jurământ şi semnată

Rudolf Höss, din 5 aprilie 1946.

«Am comandat A usch witzulpână la 1 decembrie 1943 şi estimez că cel puţin 2.500.000 de victime au fost executate şi exterminate prin gazare şi incinerare, şi că cel puţin o altă jumătate de milion au sucombat de foame şi de boală, ceea ce face un total al morţilor în jur de 3.000.000. Soluţia finală” a problemei evreieşti însemna exterminarea tuturor evreilor din Europa. Am primit ordinul de a pregăti exterminarea la Auschwitz în iunie 1941. La acea vreme existau deja alte trei lagăre de exterminare în guvernământul general: Belzec, Treblinka, Wolzec»

Nu se putea imagina o confirmare mai perfectă a tezelor ce au fost vulgarizate în mijloacele de informare timp de o jumătate de secol.

Şi totuşi, chiar în acest text se găsesc deja trei contradicţii vădite:

1.

— Numărul de 4 milioane de morţi la Auschwitz, necesar pentru a justifica numărul total al victimelor evreieşti (6 milioane), cifră proclamată oficial de la început la Nürnberg şi care n-a încetat să fie laitmotivul istoriei oficiale şi al mijloacelor media după aceea, trebuie redus cel puţin cu 2/3 cum o dovedeşte noua placă comemorativă de la Auschwitz-Birkenau care a înlocuit cifra de 4 milioane prin: *puţin peste un milion*.

2.

— Lagărele de la Belzec şi de la Treblinka nu existau în 1941. Ele nu au fost deschise decât în 1942.

3.

— Cât despre lagărul de la Wolzek, el nu a existat niciodată pe nicio hartă.

Cum a putut fi înregistrată, fără o verificare prealabilă, această „mărturie capitală”?

Höss însuşi o explică: primele declaraţii au fost scrise sub controlul autorităţilor poloneze care îl arestaseră.

Cartea intitulată Commandant à Auschwitz: l’autobiographie de Rudolfhöss *indică la pagina 174*:

«De la primul meu interogatoriu, mărturisirile au fost

obţinute bătându-mă. Nu ştiu ce conţine acest raport, cu toate că l-am semnat.» (*5.956*).

(O notă în josul paginii: un document dactilografiat de 8 pagini a fost semnat de Höss la 2, 30 în dimineaţa zilei de 14 martie 1946. É1 nu diferă în mod esenţial de ceea ce a spus şi a scris apoi la Nürnberg sau la Cracovia).

Hosş descrie el însuşi, în notele sale manuscrise de la Cracovia, circumstanţele primului interogatoriu la care l-a supus poliţia militară britanică.

«Am fost arestat la 11 martie 1946 la orele 23... Field Security Police m-a supus unor tratamente penibile. Am lost târât până la Heide, exact în cazarma de unde, cu opt luni mai înainte, fusesem eliberat de englezi. Acolo a avut loc primul meu interogatoriu, pentru care s-au folosit argumente dure. Nu ştiu ce conţine procesul verbalv cu toate că l-am semnat. Atâta alcool şi atâtea lovituri de bici erau prea mult, chiar şi pentru mine... Câteva zile mai târziu, am fost dus la Minden-surwesser, centrul principal de interogatoriu al zonei britanice.

Acolo am fost tratat şi mai rău încă, de un procuror public, un comandant.»

Sursă: Document NOR. 1210.

Abia în 1983 a venit confirmarea torturilor la care a fost supus Höss pentru a se obţine de la el „probele” celor „2 milioane şi jumătate” de evrei exterminaţi *de el* deci până în 1943, la Auschwitz.

Cartea este scrisă de Ruppert Butler sub titlul *Légions of Death* („Legiunile morţii”, ed. Hamlyn Paperbacks). El aduce mărturia lui Bernard Clarke (cel care l-a arestat pe Rudolf Höss după ce obţinuse de la soţia acestuia, sub ameninţarea cu moartea sa şi a copiilor, adresa fermei unde el se ascundea şi unde a fost arestat la 11 martie 1946). Butler povesteşte că au fost necesare trei zile de torturi pentru a se obţine o „declaraţie coerentă” (cea pe care am citat-o, semnată la 14 martie 1946 la ora 2 dimineaţa).

De la arestarea sa el a fost bătut într-atât încât «în final ofiţerul medic a intervenit cu insistenţă pe lângă

căpitan: „spuneţi-i să înceteze sau veţi raporta un cadavru”.»

Trebuie notat că Butler, ca şi interlocutorul său Clarke, păreau foarte satisfăcuţi de aceste acte de tortură.

Comisia de anchetă americană, compusă din judecătorii Van Roden şi Simpson, care a fost trimisă în Germania în 1948 pentru a ancheta neregulile comise de către Tribunalul militar american de la Dachau – care judecase 1.500 de prizonieri Germani şi condamnase 420 la moarte – a stabilit că acuzaţii fuseseră supuşi la torturi fizice şi psihice de tot felul pentru a fi forţaţi să facă „mărturisirile” dorite.

Astfel, în 137 de cazuri din 139 examinate, prizonierii germani primiseră, în cursul interogatoriilor, lovituri de picior în testicule care le lăsaseră răni nevindecabile.

Sursă: Interviu al Judecătorului Edward L. Van Roden în revista *The Progressive** februarie 1949.

Procesul Auschwitz

Soarta principalului acuzat, ultimul comandant de la Auschwitz, Richard Baer, care a trebuit să moară înaintea începerii procesului, merită tot interesul. El a fost arestat în decembrie 1960 în împrejurimile Hamburgului, unde trăia ca muncitor forestier. În iunie 1963 el moare în închisoare în circumstanţe misterioase.

Conform mai multor surse, care şi ele au la origine dările de seamă ale presei franceze, Baer, în cursul deţnţiei sale preventive, refuzase cu obstinaţie să confirme existenţa camerelor de gazare în sectorul aflat odinioară sub responsabilitatea sa.

Sursă: Hermann Langhein, *Der Attsch witz-Pnaeß*, Europäische Verlagsanstalt, Frankfurt, 1965.

Raportul de autopsie al institutul medico-legal de la Universitatea din Frankfurt afirmă că «*ingerarea unei otrăvi inodore* şi *necorozive*... nu p*oa*t*e fi* ex*c*l*usă*»

Avocatul de la Nürnberg, Eberhard Engelhardt, citează acest pasaj din raportul de autopsie într-o scrisoare adresată Parchetului din Frankfurt la 12 noiembrie 1973 şi afirmă că Baer a fost otrăvit în timpul anchetei.

Al dollea exemplu: raportul Gerstein, ofiţer al Waffen SS, atât de aberant încât a fost refuzat ca probă detribunalul militar de la Nürnberg la 30 ianuarie 1946, folosit apoi parţial de procurorul francez Dubost pentru facturile de *Zyklon B care îi erau anexate*, dar utilizat ca probă la procesul lui Eichmann de la Ierusalim în 1961.

Conform acestui „martor” numărul victimelor (60.000 pe zi în trei lagăre: Belzec, Treblinka şi Sobibor) se ridica la 25 de milioane!

Sursă: Cota P.S. 1553.

În plus el a văzut 700 – 800 de persoane îngrămădite, în picioare, într-o încăpere de 25 m² (peste 28 de persoane pe metru pătrat!)

Roques a susţinut o teză, care a obţinut menţiunea”. foarte bine”, prin care demonstra inconsistenţa „raportului Gerstein”. Alain Decaux, în *Le Matin de Paris* din 13 septembrie 1986, scria că «*toţi cercetătorii vor trebui de aici înainte să ţină cont de această lucrare*» adăugând că profesorul Roques era «*omul cel mai bine informat în acel moment asupra afacerii Gerstein*».

Ca urmare, s-au căutat împotriva sa motive administrative. Pregătindu-şi teza la Paris, sub conducerea profesorului Rougeot, iar susţinerea sa fiind transferată, în mod perfect regulamentar, la Nantes, sub conducerea profesorului Rivière, i s-a reproşat că nu şi-ar fi plătit înscrierea la facultatea de litere din Nantes! Astfel că Henri Roques şi-a văzut retras titlul de doctor.

Al treilea exemplu: pentru ar ne limita la martorii cei mai celebri: Doctorul Miklós Nyiszli, medic maghiar deportat care a scris *frfédecin à Auschwitz* (publicată din 1953 de Jeanpaul Sartre în Les *Temps Modernes*, tradusă de Tibere Kremer, Julliard, 1961).

Exemplu: camerele de gazare, ne spune Miklós Nyiszli, au 200 m lungime, iar documentul produs la Nürnberg ne spune că ele au fie 210 m², fie 400 m², fie 580 m² suprafaţă; aceasta înseamnă o lăţime de 1, 05 în 2 în respectiv 2, 90 m cu atât mai puţin rezistă afirmaţia că 3.000 de persoane intrau şi circulau acolo cu uşurinţă, cu

cât existau coloane în mijloc şi bănci de fiecare parte.

Este semnificativ că *Encyclopaedia Iudaica* (1971) şi *Encyclopaedia of the Holocauste* (1990) nu menţionează această lucrare considerând-o fără îndoială discreditată după critica pe care i-a făcut-o Paul Rassinier.

Prima sa afirmaţie este că, atunci când a sosit în lagăr (sfârşitul lunii mai 19”), exterminările prin gazare durau deja de 4 ani. Ori, documentul de la Nürnberg (N.O”. 01) arată că primele comenzi pentru crematorii nu au fost făcute decât în august 1942, iar documentul 4.463 că ele nu au fost gata decât te 20 februarie 1943.

În august 1960, Institutul de Istorie Contemporană din München (Institut für Zeitgeschichte) comunica presei:

«Camerele de gazare de la Dachau nu au fost niciodată terminate, nici puse în funcţiune... Exterminările masive de evrei cu ajutorul gazelor au început în 1941 – 1942 şi numai în puţine locuri din Polonia ocupată, folosindu-se instalaţii tehnice destinate acestui scop, dar în niciun caz pe teritoriul german.»

Sursă: *Die Zeit*, 19 august i960.

Alte exemple:

Sauckel (tuiul din principalii acuzaţi). Şedinţa din 30 mai 1946 a Tribunalului de la Nürnberg:

«Confirm că semnătura mea figurează pe acest document Cer tribunalului permisiunea de a explica cum a fost obţinută această semnătură.

Acest document mi-a fost prezentat deja întocmit şi în forma sa definitivată. Am cerut permisiunea de a-l citi şi de a-l studia pentru a decide dacă trebuia să-l semnez. Acest lucru mi-a fost refuzat... Apoi un poliţist polonez sau rus a intrat şi a întrebat: „Unde este familia lui Sauckel? îl luăm pe Sauckel cu noi, dar familia sa va fi lăsată în teritoriul sovietic sunt tată a 10 copii şi, gândindu-mă la familia mea, am semnat acest document.»

*

Printre mărturiile criminalilor, cea a generalului

Ohlendorf este în mod special revelatoare. El a condus, din vara anului 1941 până în vara anului 1942, „Einsatzgruppen" însărcinate cu executarea comisarilor politici, conducători ai activităţilor partizanilor din sudul Rusiei: La procesul de la I.M.T.1 el a declarat că primise ordine verbale de a adăuga la însărcinările sale pe cea de a extermina evreii utilizând camioanele special amenajate pentru uciderea inclusiv a femeilor şi copiilor.

Sursă: I.M.T., Vol. IV, p. 311 – 355 şi vol. XXII, p. 478 – 480; p. 491 – 494; p. 509 – 510; p. 538.

Mărturia generalului Ohlendorf la cel de-al doilea proces al său (N.M.T. Caz 9) este total diferită: mai întâi el retractează declaraţiile sale în faţa I.M.T. Privitoare la ordinul verbal de exterminare a evreilor: el recunoaşte că a ucis evrei şi ţigani, dar în cadrul luptei împotriva partizanilor şi nu conform unui plan specific de exterminare a evreilor şi ţiganilor. El recunoaşte de asemenea că a ucis 40.000 de persoane şi nu 90.000 cum afirmase în faţa I.M.T...

Sursă: N.M.T., Vol. IV, p. 223 – 312.

Istoricilor critici nu le-a fost opusă nicio critică temeinică, nicio discuţie ştiinţifică contradictorie: le-au fost opuse numai tăcerea, în cel mai bun caz, şi represiunea în cel mai rău caz.

Atâta timp cât va exista această represiune şi această conspiraţie a tăcerii faţă de cercetările critice şi, din contră, o finanţare abundentă şi o intensă mediatizare pentru apărătorii tabuurilor, nu vor dispărea din mine îndoiala şi chiar scepticismul pe care experienţa unei atare părtiniri şi a unei atare discriminări nu pot decât să le întărească.

Eu însumi am experienţa acestei discriminări şi a acestei părtiniri de 14 ani. După acel proces din 1982 intentat de L.I.C.R.A., pentru că situasem războiul din Liban în logica sionismului politic, şi în ciuda faptului că L.I.C.R.A. În mod invariabil şi-a văzut respinse plângerile şi a fost condamnată în primă instanţă, în apel şi la casaţie, la plata cheltuielilor.

I.M.T. Sunt iniţialele de la „International Military Tri”. unde mă fost judecaţi cei mai m-a/fi responsabili ai regimului hitlerist. N.M.T. (Nürnberg Military Trials) desemnează un ansamblu de procese ulterioare vizatul criminalii mai puţin importanţi, cu toate ci unii din aceşti acuzaţi cotnpàruseră în mai multe dintre aceste pâncese. Este cazul generalului Ohlendorf, inculpat în a/ IX-lea din aceste procese (Volumul 4 al N.M.T.).

Cartea mea *l'affaire Israël*v éditions Papyrus, Paris, 1983 şi-a văzut editorul împins imediat la faliment

Palestinevterre des messages divines, éditions Albatros, Paris, 1986, nu a putut fi difuzată normal. Librarii care o expuneau au fost în mod sistematic ameninţaţi că îşi vor vedea vitrinele sparte. Cea mai mare parte a exemplarelor au fost returnate editorului iar cartea a fost practic retrasă din circulaţie. Până la cartea de faţă, *Miturile fondatoare ale politicii israeliene*.» asupra căreia se înverşunează presa, de la *Canard Enchaîné* la *Le Monde*, trecând prin *Le Parisien*, *La Croix* şi *L'Humanité*, fără a mi se da posibilitatea de a răspunde, cu singura excepţie a lui *Le Figaro* care a acceptat să-mi publice răspunsul într-o versiune de altfel trunchiată.

Sunt deci obligat, ca unii *noi istorici* din Israel, să public cartea mea în Franţa pe spezele autorului, în *Samiszdat*; în timp ce aceeaşi carte este tradusă şi în curs de publicare în Italia, în Germania, în Turcia, în Liban, în Statele Unite şi chiar în Rusia.

Aceste tăceri, aceste persecuţii, aceste represiuni împotriva unei istorii critice a crimelor hitleriste sunt clădite pe nişte pretexte absolut difamatorii şi mincinoase: a arăta că imensele crime ale lui Hitler, faţă de evrei ca şi faţă de toţi inamicii săi, comunişti germani sau slavi care l-au şi înfrânt, nu aveau nevoie de nicio minciună pentru a-şi vădi atrocitatea, înseamnă, pentru adversarii istoriei critice (pe care ei o numesc „revizionistă”), a-l dezvinovăţi pe Hitler sau cel puţin a-i atenua crimele!

A arăta că ororile naziste nu se reduceau doar la un vast pogrom numai împotriva evreilor, ci că ele au făcut

zeci de milioane de morţi în lupta împotriva fascismului, înseamnă „rasism” care incită la discriminare şi la ură rasială!

Contra unei astfel de orchestrări a urii împotriva cercetătorilor critici ţinem noi astăzi să adăugăm unele elemente la acest dosar, cu speranţa că el va servi la angajarea unei adevărate discuţii asupra realităţilor obiective ale acestui, trecut, fără a atribui unuia sau altuia dintre cercetători idei politice preconcepute, fără a-l condamna dinainte la reprimare şi la tăcere. Nu se pregăteşte viitorul prin perpetuarea urii şi prin alimentarea ei cu minciuni.

Critica mărturiilor verificate istoric şi studiile ştiinţifice care să dea opiniei publice posibilitatea de a reflecta asupra crimelor de ieri pentru a le preveni pe cele de mâine, sunt nu numai o obligaţie ştiinţifică, ci şi una morală.

*

Chiar şi din partea artiştilor de mare talent şi de bună credinţă, până acum nu s-au dat decât cifre arbitrare şi falsuri.

Nu lipsesc adevărate capodopere, cum ar fi de exemplu romanul lui Robert Merle: *La mort est mon métier*v ce reconstituie, la persoana întâi, itinerariul lui Hoss, comandantul de la Auschwitz. Chiar citând cifrele arbitrare ale falsului martor, Robert Merle atinge uneori un stil demn de Stendhal:

«... Procurorul strigă: Aţi ucis trei milioane şi jumătate de persoane!

— Cer cuvântul şi spun: Vă cer scuze, dar nu am ucis decât două milioane şi jumătate!

În sală se produse rumoare... şi totuşi nu făcusem nimic altceva decât să rectific o cifră inexactă,»

Sursă: Robert Merle, *La mort est mon métier,* Ed. Gallimard.

1952, Folio p. 365 – 366.

În domeniul cinematografiei, un film artistic admirabil şi nuanţat de Alain Resnais, „Nuit et brouillard”, dă o imagine sfâşietoare, de neuitat, a barbariei şi a martiriului, dar este desfigurat şi denaturat de evocarea unei cifre arbitrare de 9 milioane de victime evreieşti doar la Auschwitz!

Curând însă o întreagă literatură şi mai ales un torent cinematografic şi de televiziune a fost consacrat acestei inversiuni a sensului crimei hitleriste. De câte ori au fost proiectate, după eliberare, când o întreagă generaţie putea depune mărturie şi judeca, faptele celor care au luptat în modul cel mai eficient împotriva naziştilor, de exemplu filmul: „La bataille de l’eau lourde”, care evocă fapta eroică decisivă a lui Joliot Curie şi a echipei sale pentru a sustrage, din Norvegia, stocurile de apă grea care i-ar fi permis lui Hitler să construiască şi să utilizeze primul bomba atomică?

Aceeaşi întrebare pentru „La bataille du rail” care arată cum feroviarii au sabotat transporturile germane pentru a le paraliza concentrările de trupe. Câte filme, precum „Paris brule-t-il?” arată, în ciuda exagerării rolului statelor majore din afară, ridicarea populaţiei Parisului care-şi eliberează ea singură oraşul şi îl capturează pe guvernatorul german Von Choltitz, pentru a-l constrânge să capituleze?

Şi invers, de câte ori nu s-au reluat „L’Exodus”» „L’Holocauste”, „Shoah”, şi atâtea alte pelicule romanţate care în fiecare săptămână ne inundă ecranele cu imaginile lor smiorcăite? Ca şi cum suferinţa „sacrificială” a unora nu suportă comparaţie cu suferinţa tuturor celorlalţi şi cu luptele lor eroice.

„Shoah” al lui Lanzman, pe parcursul a 9 ore, ne dă, odată cu nesfârşite imagini împietrite şi interminabile convoaie feroviare zdrăngănind obsesiv, mărturii precum aceea a frizerului de la Treblinka care plasează, într-o cameră de 16 în pătraţi, 60 de femei şi 16 frizeri!

Pentru acest „Shoah-business” comanditarii sunt generoşi. Şi în primul rând statul Israel. Menahem Beghin

a deblocat pentru filmul „Shoah” 850.000 de dolari pentru, *spunea el, acest* «proiect de interes naţional».

Sursă: „Agenţia telegrafică evreiască”, 20 iunie 1986 *The Jewish Journal*, N.Y., 27 iunie 1986, p. 3

Una din peliculele care au contribuit cel mai mult la manipularea opiniei publice mondiale, «telefilmul „Holocaust” este o crimă împotriva adevărului istoric. Tema generală este că un eveniment atât de covârşitor – exterminarea a 6 milioane de evrei – nu putea rămâne neobservat de întreg poporul german. Deci dacă Germanii nu au ştiut, este pentru că nu au vrut să ştie, şi sunt deci vinovaţi.»

Sursă: *Liberation*, 7 martie 1979.

Şi iată fructele veninoase pe care le poartă aceste „breviare ale urii”.

«Toţi aceşti agenţi ai inamicului trebuie trimişi înapoi din teritoriul metropolitan. Iată, sunt doi ani de când noi cerem posibilitatea de a o face. Ceea ce ne trebuie, este foarte simplu şi foarte clar: autorizaţia şi suficiente vapoare. Problema care constă în a face să se scufunde aceste vapoare nu ţine, vai! de consiliul municipal al Parisului.»

Sursă: *Bulletin municipal officiel de Paris*. Dezbatere a adunărilor, consiliul municipal al Parisului” şedinţa din 27 octombrie

1962, p. 637.

Era vorba de cuvinte gândite. Domnul Moscovitch o va confirma la 15 ianuarie 1963, cu ocazia unui proces de defăimare intentat chiar de el: «*Am regretat realmente că inamicii Franţei nu au fost exterminaţi*... şi r*eg*r*et înc*ă *M ţie monde, 17* ianuarie 1963).

Romanul a participat şi el la această mistificare.

După o primă lucrare demnă şi sobră, scrisă chiar la ieşirea sa din lagărul de la Buchenwald, *L'univers concentrationnaire*, Ed. De Minuit, 1946, David Rousset a adunat sub o literară şi subtilă formă, în *Les jours de notre mort,* cea mai mare parte a banalităţilor ce formează tiparul literaturii concentraţionare.

Până la Martin Gray, în *Au nom de tous les miens*, care utiliza serviciile unui mare scriitor francez pentru a descrie un lagăr unde el nu pusese niciodată piciorul. De la falsele arhive ale Ministerului Foştilor combatanţi „descoperite” de Serge Klarsfeld, până la falsul apocaliptic al lui Elie Wiesel (Premiul Nobel) care chiar a văzut, „a văzut cu ochii lui”, „flăcări gigantice” ridicându-se dintr-o groapă în aer liber „unde erau aruncaţi copii mici”, (flăcări ce n-au fost „reperate” de niciunul din avioanele americane care nu au încetat să survoleze lagărul). Într-un crescendo al atrocităţii şi al delirului el adaugă: «*Mai târziu am aflat de ia un martor că, timp de Juni* şi *luni, pământul nu a încetat să se cutremure*; şi *că, din când în când, gheizere de sânge ţâşneau din el.*» (Este vorba de această dată de o „mărturie” despre Babiyar.)

Sursă: Câte Wiesel, *Paroles d'Étranger*, Ed. Da Seuil, 1982, p. 192, p. 86 Apoteoza acestei literaturi este best-sellerul mondial *Journaâul Annei Frank*. Romanul, extraordinar de mişcător, se substituie reatului şi, o dată în plus, mitul se deghizează în istorie.

Istoricul englez David Irving, intervenind la Procesul de la Toronto, la 25 şi 26 aprilie 1988 (33.9399 – 9400), aduce această mărturie despre „Jurnalul” Annei Frank:

«Tatăl Annei Frank, cu care am corespondat timp de mai mulţi ani, a acceptat într-un – sfârşit să-şi dea acordul pentru ca manuscrisul Jurnalului” să fie supus unui examen de laborator, lucru pe care l-am cerut tot timpul de când au existat contestări ale acestui document.»

Laboratorul care a efectuat această expertiză este laboratorul poliţiei criminale de la Wiesbaden. Concluzia a fost că o parte a „Jurnalului” Annei Frank fusese scrisă cu un stilou cu bilă (acest gen de stilouri nu a fost comercializat decât în 1951, în timp ce Anna Frank à murit în 1945).

David Irving continuă: «Propria mea concluzie asupra „Jurnalului” Annei Frank este că acesta este, în mare parte, în mod autentic scris de o evreică în vârstă de zece ani. Textele au fost luate de tatăl său, Otto Frank, după

moartea tragică de tifos a tinerei fete într-un lagăr de concentrare; tatăl tinerei şi alte persoane pe care nu le cunosc, au corectat acest „Jurnal” pentru a-i da o formă vandabilă care a îmbogăţit atât tatăl, cât şi Fundaţia Anne Frank. Darv ca document istoric, lucrarea nu are nicio valoare deoarece textul i-a fost alterat.»

Acest „Shoah-business” nu foloseşte decât „mărturii” ce evocă diverse modalităţi de „gazare” a victimelor, fără să ne fi fost arătată vreodată funcţionarea unei singure „camere de gazare” (a cărei imposibilă funcţionalitate fizică şi chimică a fost demonstrată de Leuchter), nici a unuia din acele nenumărate camioane care ar fi servit, prin emanaţiile motoarelor Diesel, de „camere ambulante de gazare”. Nici tonele de cenuşă ale cadavrelor îngropate după arderea acestora.

«Nu există nicio fotografie a camerelor de gazare; iar cadavrele au fost prefăcute în fum. Rămân martorii.»

Sursă: *Le Nouvel Observateur*, 26 aprilie 1985 Aşa a fost conceput interminabilul film al lui Claude Lanzman. Autorul însuşi o spune: «*Trebuia făcut acest film din nimic, fără documente din arhive, inventând totul*.»

Sursă: *Liberation*, 25 aprilie 1985, p.22

Arma crimei

Din punctul de vedere al obiectivului urmărit la un proces de crimă, ar fi fost de o importanţă absolută să fie ascultaţi experţii pronunţându-se asupra unui mare număr de întrebări, pentru a ne face o idee asupra credibilităţii numeroşilor martori, ca şi asupra unor „documente”. Să ne fie permis să formulăm aici câteva din aceste întrebări:

Cât timp îi era necesar gazului *Zyklon B* pentru a acţiona şi cum se manifestau efectele sale?

Cât timp rămânea activ gazul într-o încăpere închisă (fie fără aerisire, fie cu o aerisire care să urmeze imediat utilizării)?

Era posibil, aşa cum s-a afirmat, să se pătrundă fără mască de gaze, în încăperi impregnate cu gaz *Zyklon Bi* la numai o jumătate de oră după utilizarea acestui gaz?

Era posibilă arderea completă a cadavrelor în numai

20 de minute într-un cuptor crematoriu?

Cuptoarele crematorii puteau ele funcţiona zi şi noapte fără întrerupere?

Era posibil să fie arse cadavre în gropi adânci de mai mulţi metri şi, în caz afirmativ, în cât timp?

Or, până aici, nicio „probă convingătoare” nu a fost produsă.

Ni s-au dat numai două exemple:

cel al „camerelor de gazare mobile” pe camioane; cel al săpunului făcut din grăsime umană (gogoaşă utilizată deja în timpul războiului din 1914 – 1918).

(Aşa cum de altfel „gazarea” este o versiune reciclată a

„Gazării” sârbilor de către bulgari în 1916).

Sursă: *The Daily Telegraph*, Londra, 22 martie 1916, p. 7 *The Daiy Telegraph*, Londra, 25 iunie 1946, p. 5

Istoria exterminărilor prin adevărate „camere de gazare mobile” constituite din camioane în care ar fi fost exterminaţi mii de oameni prin orientarea gazelor de eşapament spre interior a fost răspândită pentru prima oară în opinia publică occidentală în ziarul *New York Times* din 16 iulie 1943, p. 7. (Până atunci tema nu fusese dezvoltată decât în presa sovietică.)

Şi aici arma crimei (sutele sau miile de camioane amenajate pentru aceste asasinate) a dispărut. Nici măcar unul dintre ele nu a putut fi prezentat, ca dovadă, la niciun proces.

Mai putem reţine şi că, dacă planul de „exterminare” trebuia să rămână „secretul” absolut de care vorbeşte Höss, era ciudat să fi fost comunicat miilor de şoferi de camioane şi funebrilor lor asistenţi care s-ar fi ocupat de livrarea victimelor (fără ordin de misiune) şi care ar fi făcut să dispară în mod magic aceste mii de cadavre, rămânând depozitarii „teribilului secret”.

Wiesenthal a asigurat promovarea legendei „săpunului uman” în articole publicate în 1946 în ziarul comunităţii evreieşti austriece *Der Neue Weg.* Într-un articol intitulat „RJF”, el scria:

«Îngrozitoarele cuvinte”. Transport pentru săpun „au fost auzite pentru prima dată la sfârşitul anului 1942: Asta se petrecea în Guvernământul general (din Polonia) şi uzina se găsea în Galiţia, la Belzec. Din aprilie 1942 până în mai 1943, 900.000 de evrei au fost utilizaţi ca materie primă în această uzină.»

După transformarea cadavrelor în diverse materii prime, scria Wiesenthal, «*restul, deşeurile grase reziduale, erau folosite la producerea săpunului*». E1 adaugă:

«După 1942, oamenii din Guvernământul general ştiau foarte bine ce însemna săpunul RJF. Lumea civilizată nu-şi poate imagina bucuria pe care acest săpun o procura naziştilor din Guvernământul general şi soţiilor lor. În fiecare bucată de săpun ei vedeau un evreu care fusese astfel împiedicat să devină un al doilea Freud, Ehrlich sau Einstein.»

Muzeul memorial Yad Vashem confirmă oficial că naziştii nu au fabricat săpun din cadavrele evreilor. În timpul războiului Germania a suferit de o penurie de grăsimi şi producerea săpunului a trecut sub supravegherea guvernului. Barele de săpun erau marcate cu iniţialele RIF, siglă germană care însemna „Oficiul Reichului pentru aprovizionarea cu materii grase 1. Unii, din greşeală, au citit RJF» şi au interpretat-o „grăsime pură evreiască”. Zvonul s-a răspândit cu repeziciune.

*

Există trei documente care ar permite, dacă s-ar discuta în mod serios şi public, să se pună capăt polemicilor asupra „camerelor de gazare”: „Raportul Leuchter” (5 aprilie 1988), contra-expertiza de la Cracovia din 24 septembrie 1990, şi cea a lui Germar Rudolf (1994), pentru că sunt singurele care vădesc o abordare ştiinţifică şi obiectivă şi care comportă analiza unor prelevări de probe efectuate la faţa locului, pe care să se poată face o analiză chimică.

Zyklon By care are la bază acidul cianhidric, este

considerat produsul cu care ar fi fost gazate mulţimile de deţinuţi. În mod normal el este folosit, încă dinainte de primul război mondial, pentru dezinfectarea lenjeriilor sau a unor instrumente ce pot propaga epidemii, mai ales tifosul. Totuşi acidul cianhidric a fost utilizat, pentru prima oară, în 1920, pentru executarea unui condamnat la moarte, în Arizona. Şi alte state americane l-au utilizat pentru executarea condamnaţilor lor, în special California, Colorado, Maryland, Mississippi, Missouri, Nevada, New-Mexico şi Carolina de Nord.

Sursă: Raport Leuchter (nr. 9.004)

Inginerul Leuchter a fost consultant pentru statele Missouri, Carolina şi Carolina de Nord. Astăzi unele dintre aceste state au renunţat la acest mod de execuţie datorită costului excesiv, nu numai al gazului HCN, dar şi al materialului de fabricare şi al lucrărilor de întreţinere care, datorită măsurilor de securitate pe care le impune utilizarea sa, fac ca acest mod de execuţie să fie cel mai costisitor.

În plus, ventilarea necesară după fumigarea gazului *Zyklon B* necesită un minimum de 10 ore, în funcţie de dimensiunile clădirii (6005).

Etanşeizarea sălii cere o acoperire cu un epoxid sau cu oţel inoxidabil, iar uşile trebuie prevăzute cu garnituri de amiantă, de neopren sau de teflon (7.001).

După ce a vizitat şi a expertizat prin luări de probe presupusele „camere de gazare” de la Auschwitz-Birkenau şi din alte lagăre din Est, Leuchter ajunge la următoarele concluzii: (12.001 cu privire la crematoriile 1 şi 2 de la Auschwitz): «*Inspectarea la faţa locului a acestor construcţii arată că instalaţiile ar fi fost extrem de prost* şi *de periculos concepute dacă ele ar fi trebuit să servească drept camere de gazare. Nimic nu corespunde acestui scop*.

Krema I este învecinat cu clădirea spitalului S.S. De la Auschwitz şi este dotat cu drene de canalizare care se varsă în principalul canal de scurgere al lagăruluiv ceea ce ar fi permis gazului să se infiltreze în toate clădirile

lagărului (12.002). Cât despre Maydanek: clădirea nu putea fi folosită în scopul care i se atribuie şi nu corespunde nici chiar necesităţilor minimale ale construcţiei unei camere de gazare»

Leuchter a tras concluzia că nu era îndeplinită niciuna din condiţiile obligatorii pentru nişte camere de gazare. Oricine ar fi lucrat acolo şi-ar fi pus în pericol propria viaţă, ca şi pe cea a celor din jur (32.9121). Nu există niciun mijloc de ventilaţie, nici de distribuţie a aerului, nici vreo modalitate de a adăuga alte instalaţii impuse de folosirea gazului *Zyklon* Z? (33.145).

«După ce a trecut în revistă întreg materialul de documentare şi a inspectat toate amplasamentele de la Auschwitz, Birkenau şi Maydanek, autorul consideră că probele sunt zdrobitoare: în niciunul din aceste locuri nu au existat camere de gazare»

Sursă: Făcut la Milden, Massachusetts, la 5 aprilie 1988.

Fred Leuchter Jr., Inginer şef.

La procesul de la Toronto, avocatul Christie a arătat în ce măsură realitatea posibilităţilor chimice şi tehnice era în contradicţie cu declaraţiile martorilor. Iată trei exemple:

a) Rudolf Höss, în „Commandant d'Auschwitz", p. 198, scrie:

«Uşa era deschisă la o jumătate de oră după introducerea gazului şi după ce ventilaţia l-a reîmprospătat Munca de ridicare a cadavrelor începea imediat.»

«Această sarcină era îndeplinită cu indiferenţă, ca şi cum făcea parte dintr-o muncă cotidiană. Târând cadavrele, ei mâncau sau fumau.»

«*Deci nu purtau nici măcar mască*?» întreabă avocatul Christie (5 – 1123).

Nu este posibilă manipularea cadavrelor care tocmai au fost în contact cu Zyklon B în următoarea jumătate de oră, şi cu atât mai puţin nu este posibil să mănânci, să bei sau să filmezi... Trebuie cel puţin zece ore de ventilare ca pericolul să dispară.

b) Avocatul Christie a produs documentul PS 1553 de la Nürnberg, care avea în anexă mai multe facturi. Hilberg a trebuit să admită că la Oranienburg fusese trimisă aceeaşi cantitate de *Zyklon Bea*, şi la Auschwitz, şi chiar în aceeaşi zi.

Ori Hilberg arată că la Oranienburg era «*un lagăr de concentrare* şi *lin centru administrativ*v unde nimeni, după cunoştinţa sa, nu a fost gazat».

Prelevările şi expertiza lui Leuchter arată chiar că urmele de acid cianhidric din *Zyklon B* sunt mult mai importante în sălile despre care se ştie în mod sigur că erau rezervate dezinfectării, decât cele din presupusele „camere de gazare”.

«Ne-am fi putut aştepta la detectarea unei concentraţii mult mai ridicate de cianură în eşantioanele prelevate din primele camere de gazare (datorită cantităţii mai mari de gaz utilizat, conform surselor, în aceste încăperi) decât în eşantionul de control Cum în realitate este exact invers, se impune concluzia (...) că aceste instalaţii nu erau camere de gazare.»

Sursă: Raport Leuchter *ţop. CST*) 14.006.

Această concluzie este parţial confirmată de contraexpertiza de la Cracovia efectuată de Institutul de expertize medico-legale din Cracovia, între 20 februarie şi 18 iulie 1990, şi ale cărei rezultate au fost comunicate Muzeului prin scrisoarea din 24 septembrie 1990.

Sursă: Referinţa Institutului 720.90. Referinţa Muzeului

1 – 82523/51/1860.89.

Este adevărat că turiştilor li se arată, dacă nu funcţionarea, cel puţin reconstituiri mai mult sau mai puţin bine meşterite ale „camerelor de gazare”, chiar şi acolo unde este dovedit că nu au funcţionat niciodată, ca la Dachau.

e) Leuchter a examinat locurile care, după hărţile oficiale de la Birkenau, fuseseră utilizate de către nazişti drept „gropi de incinerare” pentru a se debarasa de cadavre. Cele mai multe dintre textele literaturii

Holocaustului le descriu drept nişte gropi de aproximativ 6 picioare adâncime... în privinţa acestor gropi, cel mai remarcabil aspect este acela că nivelul apei freatice se afla la un picior şi jumătate de la suprafaţă. Leuchter a subliniat că era imposibil să fie arse corpuri sub apă. Şi nu există niciun motiv să credem că lucrurile se schimbaseră după război, căci literatura Holocaustului descrie Auschwitz şi Birkenau ca fiind construite pe o mlaştină (32.9100, 9101). Există cu toate acestea, în expoziţie, fotografii ale acestor pretinse „gropi de incinerare".

În ce priveşte crematoriile în aer liber, în „gropi de incinerare", «Birkenau este construit pe o mlaştină. Toate aceste amplasamente aveau apă la aproximativ 60 cm. De la suprafaţă. Opinia autorului acestui raport este că nu au existat niciodată gropi de incinerare la Birkenau.» (*14.008*)

Un document preţios pentru studiul obiectiv al complexului Auschwitz-Birkenau, plecând de la documente incontestabile, în special al acestor faimoase incinerări în aer liber al căror „fum întuneca întregul cer" după atât de mumeroase mărturii, va fi fost seria de fotografii aeriene de la Auschwitz şi Birkenau făcute de aviaţia americană şi publicate de Americanii Dino A. Brugioni şi Robert C. Poirier („The Holocaust revisited: A Retrospective Analiysis of the Auschiwitz Birkenau Extermination Complex". C.I.A. Februarie 1979. Washington D.C.).

În ciuda comentariului analiştilor de la C.I.A., comentariu care se vrea ortodox, nu găsim nimic în aceste fotografii care să corespundă acelui infern de foc, între mai şi august 19", ale cărui flăcări înghiţeau – se încearcă a ni se spune – până la 25.000 de cadavre pe zi, mai ales datorită deportării evreilor unguri. Fotografiile aeriene (din 26 iunie şi 25 august 19") nu arată nici cea mai mică urmă de fum. De altfel, nici concentrări de mase de oameni şi nici activităţi speciale în zonă.

L'Album d'Auschwitzy culegere de 189 de fotografii, luate chiar în lagărul de la Birchenau în aceeaşi perioadă, însoţite de o introducere de Serge Klarsfeld şi un comentariu de J.C. Pressac, prezintă 189 de scene din viaţa

concentraţi o nară la venirea unui convoi de deportaţi din Ungaria. Nici acolo, nimic, absolut nimic care să poată confirma o exterminare în masă sau una sistematică.

Dimpotrivă, foarte multe fotografii care permit formarea unei imagini de ansamblu a locului, nu numai că nu conţin nimic care să confirme această exterminare, dar în plus exclud posibilitatea ca o atare operaţie să fi avut loc în acel moment în vreun loc „secret" al lagărului. Comentariul lui J.C. Pressac, prin extrapolările manifeste la care se dedă, face vizibil şi palpabil mecanismul falsificării probelor.

Sursă: *L'Album d'Auschwitz*, Ed. De Seuil pour F édition et la traduction française. Paris 1983.221 pag.

Însă canadianul John C. Ball, specialist în interpretarea fotografiilor aeriene, este cel care pare să fi reunit cele mai multe documente fotografice originale şi să fi făcut cu competenţă o analiză riguroasă. Concluziile sale sunt în contradicţie cu istoria oficială.

Sursă: „Air Photo Evidence". Ball Resource limited.

Suite 160.7231120th street Delta, B.C. Canada.4C6PS. 1992

Amsamblul problemelor tehnice a fost discutat în timpul procesului lui Ernst Zündel de la Toronto unde cele două părţi s-au putut exprima în mod liber şi complet. Darea de seamă a acestui proces este deci o sursă excepţională pentru orice istoric onest, pentru că ea permite să se ia cunoştinţă de toate tezele avansate asupra acestui subiect şi de toate elementele controversei. Declaraţiile unora şi ale celorlalţi sunt cu atât mai preţioase şi semnificative cu cât fiecare vorbeşte sub controlul criticii imediate a celeilalte părţi.

Un detaliu care pare şi el de o importanţă decisivă: la 5 şi 6 aprilie 1988, directorul Crematoriului din Caligary (Canada), Y van Lagacé, ale cărui crematorii sunt de un tip şi de o concepţie apropiate celor de la Birkenau – totuşi construite în 1*943 – a putut prezenta ansamblul constrângerilor de ordin tehnic şi necesităţilor de întreţinere ale acestui tip de cuptoare de incinerare. El a

vorbit de obligativitatea unor pauze de răcire între incinerări, fără de care învelişurile ignifuge ale cuptoarelor se deteriorarează.

I s-a cerut lui Lagacé să-şi dea cu părerea asupra evaluării pe care Raul Hilberg, în cartea sa la *destruction des juifs d'Europe* (2 ème éditions p. 978), o face asupra randamentului celor 46 de cuptoare din cele 4 crematorii de la Birkenau.

Hilberg pretinde:

«Randamentul teoretic zilnic al celor 4 crematorii de la Birkenau era de peste 4.400 de cadavre, dar cu opriri şi încetiniri, practic cifra realizată era inferioară.»

Lagacé a declarat că această afirmaţie era „absurdă" şi „nerealistă". A pretinde că 46 de cuptoare puteau arde peşte 4.400 de corpuri într-o zi este grotesc. Bazându-se pe propria sa experienţă, Lagacé a afirmat că la Birkenau puteau fi incinerate 184 de corpuri pe zi.

Sursă: Procesul de la Toronto, 27*136 lu' 738.

Cu siguranţă, nu este o carte precum cea a lui Pressac: Les *Crématoires d'Auschwitz*. *La machinerie du meurtre de masse* (Paris, 1993), care nu consacră decât un capitol de 20 de pagini (din 147) „camerelor de gazare", şi care nici măcar nu citează raportul Leuchter pe care, în 1990, (finanţat tot de fundaţia Klarsfeld) îl „respinge", astfel că nimeni n-a mai îndrăznit să se refere la el.

Atâta timp cât, între specialişti de competenţe egale, nu va avea loc o dezbatere ştiinţifică şi publică asupra raportului inginerului Fred Leuchter şi asupra contraexpertizei de la Cracovia, efectuată în 1990, la cererea autorităţilor muzeului de la Auschwitz, şi cât timp amsamblul pieselor dezbaterii asupra „camerelor de gazare" nu vor face obiectul unei discuţii libere, asupra acestui subiect va exista mereu îndoială şi chiar scepticism.

Până acum, în jfoţa contestatarilor istoriei oficiale, sinjgurele. Argumente folosite au fost: refuzul de a discuta, atentatul, cenzura şi represiunea.

3* Mitul celor „şase milioane – (Holocaustul)

«Genociddistrugere metodici a unui grup etnie prin exterminarea indivizilor sii»

Dicţionarul Larousse

«După modelul promisiunii divine conţinute în Biblic, Genocidul cute un element de justificare ideologica pentru crearea statului Israel.»

Tom Segev, *Le septième miilion*, Ed. Liana Le vi, 1993, p. 588.

Trei termeni sunt folosiţi adesea pentru a defini tratamentul la care au fost supuşi evreii de către nazism: Genocid, Holocaust, Shoah.

Termenul „Genocid” are un sens precis, prin chiar etimologia sa: exterminarea unei rase. De presupus că există 6 „rasă” iudaică, cum pretindea rasismul hitlerist şi cum încă susţin conducătorii israelieni.

A existat, în cursul războiului, un „genocid” al evreilor?

Termenul de „genocid”, în toate dicţionarele are un sens precis. Dicţionarul Larousse dă, de exemplu, această definiţie: «*Genocid*: *Distrugere metodică a unui grup etnic prin exterminarea indivizilor săi.*»

Această definiţie nu se poate aplica literă cu literă decât în cazul cuceririi Canaanului de către Iosua, când ni se spune pentru fiecare oraş cucerit: «*Nu a mai rămas în el niciun supravieţuitor*» (de exemplu în Numerii XXI, 35).

Cuvântul a fost folosit deci la Nürnberg într-un mod absolut abuziv deoarece nu era vorba de distrugerea unui întreg popor cum a fost cazul „exterminărilor sacre” ale Amaleciţilor, Cananeenilor şi ale altor popoare încă, despre care cartea lui Iosua spune, de exemplu, că la Hebron şi la Eglon «*el nu a lăsat niciun supravieţuitor*» (Iosua X, 37) sau la Hagor «*i-au trecut pe toţi prin ascuţişul sabiei*... nu a*u* l*ăs*a*t pe* n*im*e*ni în* v*ia*ţ*ă*» (*I*osua XI, 14).

Din contră, iudaismul (definirea sa ca „rasă” aparţine vocabularului hitlerist) a cunoscut o înflorire considerabilă în lume după 1945.

Fără îndoială, evreii au fost una din ţintele preferate ale lui Hitler, în virtutea teoriei sale rasiste a superiorităţii

„rasei ariene”, ca şi datorită asocierii sistematice pe care el o făcea între evrei şi comunism, considerat principalul său duşman (aşa cum o dovedesc executarea a mii de comunişti germani şi apoi, în cursul războiului, înverşunarea sa împotriva prizonierilor „slavi”) Pentru acest amalgam el crease termenul de „iudeo-bolşevism”.

De la crearea partidului său „naţional-socialist” el avusese în vedere nu doar să extirpe comunismul, ci şi să alunge toţi evreii, mai întâi din Germania, apoi din întreaga Europă, când i-a devenit stăpân. Şi asta în modul cel mai inuman: pe de o parte prin emigrare, apoi prin expulzare şi, în timpul războiului, prin încărcerarea în lagăre de concentrare, iniţial în Germania, apoi prin deportarea lor mai întâi în Madagascar, care ar fi constituit un vast ghetto pentru evreii europeni, apoi spre est, în teritoriile ocupate; mai ales în Polonia, unde slavi, evrei, ţigani au fost decimaţi atât prin muncă silnică în folosul producţiei de război, cât şi de teribile epidemii de tifos de a căror amploare stau mărturie numărul mare de cuptoare crematorii.

Care a fost cumplitul bilanţ al acestei înverşunări hitleriste împotriva victimelor sale politice sau rasiale?

Acest al doilea război mondial a făcut 50 milioane de morţi, din care 17 milioane de sovietici şi 9 milioane de germani. Polonia, celelalte ţări ocupate din Europa, precum şi milioanele de soldaţi din Africa sau din Asia mobilizaţi pentru acest război care, ca şi primul, se născuse din rivalităţile occidentale, au plătit un greu tribut de morţi.

Dominaţia hitleristă a fost deci altceva decât un vast „pogrom** căruia evreii i-ar fi fost, dacă nu singurii, cel puţin principalele victime, cum azi încearcă să acrediteze o anumită propagandă. El a fost o catastrofă umană care, din nefericire, nu este fără precedent, căci Hitler a aplicat unor albi ceea ce coloniştii europeni aplicau, de cinci secole, „oamenilor de culoare”, de la indienii americani, care, din 80 de milioane, 60 au fost decimate (de altfel tot prin muncă forţată şi prin epidemii şi mai puţin prin

folosirea armelor), până la africani, dintre care 10 – 20 de milioane au fost deportaţi în cele două Americi, iar cum negustorii de sclavi ucideau 10 pentru a captura unul, „traficul” a costat Africa între 100 şi 200 de milioane de morţi.

Mitul era profitabil pentru toată lumea: a vorbi despre «*cel mai mare genocid din istorie*» însemna, pentru colonialiştii occidentali, să facă uitate propriile lor crime (decimarea Indienilor din America şi traficul cu sclavii africani); pentru Stalin, trecerea cu buretele peste represiunile sale sălbatice.

Pentru conducătorii anglo-americani, după masacrul de la Dresda din 13 februarie 1945, care a făcut să piară în flăcările bombelor cu fosfor, în câteva ore, 200.000 de civili, fără nicio raţiune militară, deoarece armata germană bătea în retragere pe întreg frontul de Est în faţa ofensivei fulgerătoare a sovieticilor, care în ianuarie erau deja pe Oder.

Cu atât mai mult pentru Statele Unite, care erau pe cale de a lansa asupra oraşelor Hiroşima şi Nagasaki bombele *atomice, făcând* «mai mult de 200.000 de morţi şi aproape

150.000 de răniţi condamnaţi la un sfârşit mai mult sau mai puţin îndepărtat”.

Sursă: *Paul-Marie de la Gorce*, 1939 – 1945. Une guerre inconnue.

Ed. Flaunaarlon, Paris, 1995, p. 535.

Scopurile nu erau militare, ci politice. Churchill scria, *prin 1948, în cartea sa* La Deuxième guerre mondiale

(*volumul VI*): «Ar fi fals să presupunem că soarta Japoniei a fost decisă de bomba atomică».

Amiralul american William A. Leahy, în cartea sa: /

was there („Eram acolo”) *confirmă*: «După părerea mea, folosirea acestei arme barbare n-a fost de mare ajutor în războiul împotriva Japoniei».

Într-adevăr, împăratul Japoniei, Hirohito, angajase deja negocieri pentru predarea ţării sale, din 21 mai 1945, pe lângă Uniunea Sovietică (care nu era încă în război cu

Japonia), prin intermediul Ministrului său de externe şi a ambasadorului *sovietic Malik*. «Prinţul Konoye a fost rugat să se pregătească să meargă la Moscova pentru a negocia direct cu Molotov.»

Sursă: *Paul-Marie de la Gorce*, op. City *p*. *532* «La Washington se cunoşteau perfect intenţiile japoneze: „Magic „raporta despre corespondenţa între Ministerul de Externe şi corespondentul său de la Moscova.»

Sursă: Ibidenoy p, 533 Obiectivul urmărit nu era deci militar, ci politic, cum o mărturisea ministrul american al Aerului, Finletter, explicând că folosirea bombelor atomice avea drept scop «*să facă* Japonia „knok-out” înaintea intrării Rusiei în război».

Sursă: Saturday Review of Literature, 5 iunie 19”.

Amiralul american Leahy concluzionează *ţop*. C/V.):

«Folosind primii bomba atomică, ne-am coborât la nivelul moral al barbarilor din Evul Mediu… această nouă şi teribilă armă, care serveşte unui război necivilizat, este o barbarie modernă, nedemnă de creştini.»

Astfel toţi aceşti conducători, pe care un adevărat Tribunal International” format de ţări neutre i-ar fi aşezat pe banca criminalilor de război alături de Göring şi de banda sa, au descoperit în „camerele de gazare”, în „genociduri” şi „holocausturi”, un alibi nesperat pentru a „justifica”, dacă nu pentru a şterge, propriile lor crime împotriva umanităţii.

Istoricul american W.F. Albright, fost Director al American *School of Oriental Research, scrie în principala sa carte de sinteză,* De l’âge de Pierre à la chrétienté. Le monothéisme et son évolution (*traducere franceză, Ed. Payot, 1951*), *după ce justifică „exterminările sacre” ale lui Iosua din timpul invaziei în Canaan,* «noi ceilalţi, Americani, avem poate… mai puţin dreptul de a-i judeca pe Israeliţi… pentru d noi am exterminat… mii de Indieni în toate colţurile marii noastre ţări şi i-am adunat pe cei care rămăseseră în mari lagăre de concentrare» (p. 205).

Termenul *Holocaust,* aplicat aceleiaşi drame după anii ’70 plecând de la cartea lui Elie Wiesel *La Nuit* (1985)

şi popularizat de titlul filmului „Holocaust”, marchează şi mai bine încă voinţa de a face din crima comisă contra evreilor un eveniment excepţional, care nu suportă comparaţie cu masacrele împotriva celorlalte victime ale nazismului şi nici cu o altă crimă din istorie, căci suferinţele lor şi morţii lor aveau astfel un caracter sacru. Dicţionarul „Larousse universel” (2 volume, Paris, 1969, p.772) defineşte astfel „holocaustul”: «*Sacrificiu folosit la evreiv în care victima era în întregime consumată de foc*».

Martiriul evreilor devenea astfel ireductibil la oricare altul: prin caracterul său sacru el era integrat în planul divin precum Crucificarea lui Iisus în teologia creştină, inaugurând astfel o nouă epocă. Ceea ce va permite unui rabin să spună: «Crearea statului Israel este răspunsul lui Dumnezeu la – Holocaust».

Pentru a justifica acest caracter sacru al Holocaustului era necesar şti fi avut loc o *exterminare totală* şi o *organizare industrială inedită a execuţiilor*. Apoi *incinerarea*...

Exterminare totală. Trebuia pentru aceasta să fi fost luată în considerare o *soluţie finală* a problemei evreieşti care să fi fost *exterminarea*.

Ori nu a putut fi produs vreodată niciun text care să ateste că „soluţia finală” a problemei evreieşti era, pentru nazişti, exterminarea.

Antisemitismul lui Hitler este legat, de la primele sale discursuri, de lupta împotriva bolşevismului (el foloseşte constant expresia „iudeo-bolşevism”); primele lagăre de concentrare pe care le-a construit erau destinate comuniştilor germani din care au pierit câteva mii, inclusiv şeful lor Thälmann.

Cât despre evrei, Hitler le-a adus acuzaţiile cele mai contradictorii: mai întâi erau – spunea el – actorii cei mai activi ai revoluţiei bolşevice (Troţki, Zinoviev, Kamenev, etc.); în acelaşi timp erau, după el, capitaliştii cei mai exploatatori ai poporului german.

Era important deci, după ce lichidase mişcarea comunistă şi pregătise expansiunea Germaniei spre Est, în

mianiera cavalerilor teutoni, să distrugă Uniunea Sovietică, aceasta fiind, de la început şi până la sfârşitul carierei sale, preocuparea sa centrală, obsesivă şi care s-a manifestat prin ferocitatea sa fată de prizonierii slavi (polonezi şi ruşi). El a creat chiar, în timpul războiului împotriva URSS, nişte „Einsatzgruppen”, adică unităţi însărcinate în mod special să lupte împotriva partizanilor sovietici şi să-i omoare pe comisarii lor politici, chiar prizonieri. Printre aceştia mulţi evrei eroici, ca şi tovarăşii lor slavi, au fost masacraţi.

Ceea ce probează limitele propagandei despre „antisemitismul sovietic”. Nu se poate pretinde că sovieticii îi îndepărtau pe evrei din posturile importante şi în acelaşi timp să se afirme că evreii constituiau majoritatea „comisarilor politici” ai partizanilor pe care „Einsatzgruppen” erçu însărcinate să ia distrugă. Căci este greu de imaginat că o atare responsabilitate – conducerea acţiunilor de partizani în spatele liniilor inamice (unde dezertarea şi colaborarea erau cele mai la îndemână) – ar fi fost încredinţată evreilor în care nu se avea încredere…

În ce priveşte masa evreilor germani, apoi europeni atunci când Hitler devine stăpânul continentului, una din ideile cele mai monstruoase ale naziştilor a fost aceea de a goli Germania şi apoi Europa de ei (judenrein).

Hitler a procedat pe etape.

Într-o primă etapă a fost preocupat de a le organiza *emigrarea* în condiţii care îi permiteau să-i spolieze pe cei mai bogaţi. (Şi am văzut cum conducătorii sionişti ai „Haavarei” vor colabora în mod eficace la această iniţiativă, promiţând în schimb, să împiedice boicotarea Germaniei hitleriste şi să nu participe la mişcarea antifascistă.)

A doua etapă a urmărit pur şi simplu *expulzarea* lor, urmând planul de a-i trimite pe toţi într-un ghetto mondial: după capitularea Franţei îţi insula Madagascar, caré trebuia să treacă sub control german după ce Franţa i-ar fi despăgubit pe foştii rezidenţi francezi. Proiectul a fost abandonat nu atât datorită reticenţelor Franţei, cât

datorită importanţei tonajului vaselor ce ar fi fost necesare acestei operaţiuni, pe care în timp de război Germania nu le putea consacra acestui scop.

Ocupaţia hitleristă a estului Europei, mai ales a Poloniei, a făcut posibilă atingerea „*soluţiei* finalegolirea Europei de evreii săi prin deportarea acestora în acele lagăre din afară. Aici au îndurat ei cele mai grele suferinţe, nu doar cele ale oricărei populaţii civile în timp de război – cum sunt cele create de bombardamentele aeriene, de foametea şi privaţiunile de tot felul, de marşuri forţate pentru evacuarea centrelor, mortale pentru cei mai slabi – ci şi munca forţată în condiţiile cele mai inumane, pentru a servi efortului de război german (Auschwitz-Birkenau era, de exemplu, centrul cel mai activ al industriilor chimice ale / *G. Farben*). În sfârşit epidemiile, în special tifosul, au făcut ravagii înspăimântătoare într-o populaţie concentraţionară subalimentată şi epuizată.

Este oare deci necesar să se recurgă la alte metode pentru a explica teribila mortalitate care a lovit victimele unor asemenea tratamente şi apoi să se exagereze nemăsurat cifrele, cu riscul de a fi obligaţi apoi a le revizui, reducându-le?... Şi, de exemplu, a fi constrânşi:

la schimbarea inscripţiei de la Auschwitz-Birkenau pentru a reduce numărul morţilor de la patru milioane la un milion; la schimbarea inscripţiei „camerei de gazare” de la Dachau, pentru a preciza că ea nu a funcţionat niciodată; sau a celei de la „Vélodrome d’Hiver” din Paris, care precizează că numărul evreilor închişi acolo a fost de 8.160 şi nu de 30.000, cum indica placa iniţială care a fost retrasă.

Sursă: *Le Moode*, 1 «iulie 1990, p.7.

Nu este vorba de a stabili o contabilitate macabră.

Asasinarea unui singur nevinovat, fie că este el evreu *sau nu*, constituie deja o crimă împotriva umanităţii. Dar dacă numărul victimelor nu are, în această privinţă, nicio importanţă, de ce cramponarea, de mai bine de o jumătate de secol, de cifra fatidică de *şase milioane*, în timp ce nu se consideră de neatins numărul victimelor *neevreieşti* de

la Katyn, de la Dresda, sau de la Hiroşima şi Nagasaki, pentru care nu a existat niciodată un *număr de aur*. Prin comparaţie cu cifra de *şase milioane* care a fost sacralizată, cu toate că mereu a trebuit revizuit şi scăzut acest număr ce privea o singură categorie de victime, ale – cărei nedrepte suferinţe sunt incontestabile.

Doar pentru lagărul Auschwitz-Birkenau:

9 milioane spunea, în 1955, filmul lui Alain Resnais „Nuit et Brouillard”, de altfel foarte frumos şi emoţionant.

8 milioane conform Documents pour servir l'Histoire de la guerre. Camps de concentration, *Office français d'édition, 1945, p. 1.*

4 milioane conform raportului sovietic căruia Tribunalul de la Nürnberg i-a dat valoare de *probă autentică* în virtutea articolului 21 al statutelor sale care stipula: «*Documentele* şi *rapoartele oficiale ale comisiilor de anchetă ale guvernelor aliate au valoare de probe autentice*. Acelaşi articol 21 proclama: «*Acest tribunal nu va cere să fie adusă* proba faptelor de notorietate publică. *El le va considera drept incontestabile*»

2 milioane conform istoricului Léon Poliakov, în al său *Bréviaire de la haine*, Caïman Lévy, 1974, p.498.

1.250.000, conform istoricului Raul Hilberg în *La Destruc*tion *des Juifs d'Europe* (ediţia în engleză, Holmes and Mayer, 1985, p. 895)

Or iată că la capătul unor lungi cercetări istorice, făcute de savanţi de toate originile sub presiunea criticilor revizionişti, directorul Institutului *de istorie contemporană* de la C.N.R.S., François Bédarida, rezumă cercetările sale într-un articol apărut în *Le Monde* şi intitulat: «*L'évaluation des victimes d'Auschwitzr*.

«În memoria colectivă s-a înstăpânit cifra de patru milioane – cea care, pe baza unui raport sovietic, figura până acum la Auschwitz pe monumentul ridicat în memoria victimelor nazismului – în timp ce la Ierusalim muzeul Yad Vashem indică o cifră ce depăşeşte foarte mult realitatea.

Totuşi, de la sfârşitul războiului v s-a pus pe lucru

memoria savanţilor. Din aceste minuţioase şi răbdătoare investigaţii a rezultat că cifra de patru milioane, nesprijinindu-se pe nicio bază serioasă, nu putea fi reţinută!

Tribunalul, cel puţin, se sprijinise pe o afirmaţie a lui Eichmann, care susţinea că politica de exterminare provocase moartea a şase milioane de evrei, din care patru milioane în lagăre. Dacă acum ne raportăm la lucrările cele mai recente şi la statisticile cele mai fiabile – este cazul cărţii lui Raul Hilberg, „La Destruction des Juifs d'Europe" (Fayard, 1988) – se ajunge ia în jur de un milion de morţi la Auschwitz. Un total coroborat asupra unui număr de victime oscilând între minimum 950.00 şi maximum 1, 2 milioane.»

Sursă: *Le Monde*, 23 iulie 1990

După ce în mod oficial a fost redus de la 4 milioane la 1 milion, numărul victimelor de la Auschwitz-Birkenau, s-a continuat totuşi să se repete cifra globală de 6 milioane1 de evrei exterminaţi, folosindu-se această ciudată aritmetică:

6 – 3 6

Această serie de evaluări priveşte numai lagărul de la Auschwitz. O demonstraţie de acelaşi fel ar putea fi făcută şi pentru alte lagăre.

De exemplu, câţi morţi au fost la Maydanek?

1.500.00 după Lucy Dawidowicz în *The War against the Jews*, Penguin Books, 1987, p.191.

300.000 după Lea Rosch şi Eberhard Jaeckel *in Der Tod ist ein Meister im Dritten Reich*, Ed. Hiffmann und Campe, 1991, p. 217.

50.000 după Raul Hilberg (op. cit.)

Şi atunci se pune o întrebare; Nu înseamnă să serveşti propaganda neo-naziştilor germani (sau în Franţa, un anume partid de extremă dreaptă) când furnizezi acest argument:

The American Jevvish Y car Book, or. S702. Din 22 septembrie 1941 la U septembrie 1942. Vol. 43. Publicai la Philadelphia de *The jewish publication society of America,*

indică la pagina Mfi ei. După expansiunea uazistă maximi. PinU în Rusia, / soctttindu-i *7* pe eci rămaşi în Germania, în 1941. Existau în l. Uutpn supusa tiermunici XI 10.722 (!) evrei.

(îow vJ // iist exterminaţi atunci Ù mitutune / «*Dacă aţi minţit în ce priveşte numărul victimelor evreieşti, de ce să nu fi exagerat* şi *crimele lui Hitler*

Nu se combate minimalizarea criminală a ororii naziste prin minciuni pioase ci prin adevăr, care este cel mai bun acuzator al barbariei.

La fel, variantele tulburătoare asupra mijloacelor de asasinare a evreilor pot, de asemenea, naşte îndoială:

New York Times, din 3 iunie 1942 vorbeşte de o „clădire de execuţie” unde erau împuşcaţi 1.000 de evrei pe zi.

La 7 februarie 1943, aceiaşi ziar vorbeşte de „staţii de infectare a sângelui” în Polonia ocupată.

În decembrie 1945, în cartea sa *Der letze Jude aus Polen*, Europa-Verlag, Zürich, New York, p. 290 şi următoarele, Stefan Szende îi bagă pe evrei într-o imensă piscină care este conectată la un curent de înaltă tensiune pentru a-i executa. El concluzionează: «*Problema executării a milioane de oameni era rezolvată.*»

Documentul P.S. 3311 de la Nürnberg, din 14 decembrie 1945, indică într-un proces-verbal că victimele erau opărite în „camere cu vapori fierbinţi”.

Două luni şi jumătate mai târziu (februarie 1946) acelaşi Tribunal înlocuieşte camerele cu vapori de apă prin camere de gazare. În 1946 Simon Wiesenthal adaugă o variantă a camerelor de execuţie: ele aveau scurgeri pentru a aduna grăsimea evreilor asasinaţi pentru a face din ea săpun. Fiecare bucată de săpun purta inscripţia RJF (grăsime pură evreiască). În 1958, în cartea sa *La Nuit*, nu face nicio aluzie la camerele de gazare dar, în traducerea germană (ed. Ullstein), cuvântul „crematoriu” nu este tradus prin *Krematorium*, ci prin „cameră de gazare”.

Au existat şi alte versiuni: cea a morţii prin varul răspândit în vagoane, datorată polonezului Jan Karski,

autorul cărţii *Störy of a secret State*, ed. The Riverside Press.

Cambridge (tradusă în franceză sub titlul *Un Témoignage devant le Monde*. Ed. Self, Paris, 1948).

Dar cele două versiuni cele mai mediatizate de televiziune, presă, manualele şcolare sunt execuţia cu *Zyklon* B şi, pe de altă parte, camioanele care ucideau cu ajutorul gazelor de eşapament ale motoarelor Diesel.

Tot ce se poate spune – tot pentru a nu da apă la moară propagandei admiratorilor lui Hitler – este că nicio expertiză nu a fost ordonată, nici de Tribunalul de la Nürnberg, nici de un alt tribunal ce a avut de judecat apoi criminali de război, pentru a stabili în mod definitiv care a fost arma crimei.

*

* * *

Un alt exemplu deplorabil, lagărul de la Dachau. Filmul despre atrocităţile naziste proiectat la Nürnberg în cursul procesului a arătat o singură „cameră de gazare”. Era cea de la Dachau. Vizite pentru turişti şi pentru elevii de şcoală au fost organizate la Dachau. Astăzi, o discretă pancartă arată că nimeni nu a putut fi gazat acolo deoarece „camera de gazare” n-a fost niciodată terminată. Vizitatorului sau pelerinului i se arată acum că gazările au avut loc în est, în afara teritoriului Germaniei de dinainte de război.

Un comunicat al lui Martin Broszat, membru al Institutului de istorie contemporană din München, *publicat la 19 august 1960 în* Die Zeit, *recunoştea într-adevăr*: «Nici la Dachau; nici la Bergen-Belsen, nici la Buchenwald, evreii sau alţi deţinuţi nu au fost gazaţi1...

Nimicirea masivă a evreilor

Contrazicând astfel o dată în plus „deciziile „de la Nürnberg care se fondau pe existenţa „gazărilor „în aceste lagăre. Martin Bronzat a devenit, în 1972, *Director* al

Institutului de istoric contemporană din München. Destăinuirea era eu atât mai importantă cu cât o mulţime de „mărturii” şi de „martori oculari” afirmaseră existent* camerelor de gazare în aceste lagăre yr o punere în scenă „ce reconstituia” „carnet* de gazare” de la Dachau era documentul care impresiona cel mai puternic vizitatorii. La Tribunalul de la Nürnberg, Sir Hartey Shaw cross, la 26 iulie 1946. Menţiona «*CHincre tic yazaïc nu doar la Auschwitz* şi *la Treblinka, dar* şi *la Dachau*» (TMI. Tome 19, p. 4563).

prin gazare a început în 1941 – 1942... înainte de toate în teritoriul polonez ocupat (dar nicăieri în fostul Reich): Ia Auschwitz-Birkenau, la Sobibor, la Treblinka, Chelmo şi Belzec.»

Ori au existat tot atâţia „martori” oculari ai „gazărilor” în aceste lagăre din vest câţi au existat şi pentru lagărele din est.

Nu se dau, în acest fel, argumente tuturor acelora care doresc să-l reabiliteze pe Hitler întrebând, de exemplu, de ce au trebuit respinse poveştile „martorilor oculari” din lagărele din vest şi considerate ca adevărate cele ale supravieţuitorilor lagărelor din est?

Înseamnă să le furnizezi argumente pentru a pune la îndoială realitatea indubitabilă a persecuţiilor, a suferinţelor şi a omorurilor comise asupra evreilor şi a altor opozanţi ai regimului nazist, ca de exemplu comuniştii germani care i-au fost primele victime, din 1933, şi pentru care au fost create primele lagăre de concentrare.

Pe lângă bombardamentele care loveau fără alegere populaţiile ţărilor aflate în război, munca forţată asemănătoare celei a sclavilor, permanentele transferuri efectuate în condiţii inumane care lăsau mii de cadavre pe marginea drumurilor, subnutriţia cea mai barbară, epidemiile de tifos care făceau ravagii, oare această tragedie are nevoie de o încoronare cu flăcări infernale pentru a da seamă de masacrarea evreilor de către ferocele antisemitism al naziştilor?

Ca urmare, este oare nevoie, pentru a menţine cu tot preţul caracterul de excepţionalitate al „Holocaustului” (exterminare sacrificială prin foc) să se agite spectrul „camerelor de gazare”?

În 1980, pentru prima oară caracterul unic al masacrării evreilor a fost repus în discuţie de un ziarist celebru, Boaz Evron:

«... Ca şi cum acest lucru ar veni de la sine, fiecare oaspete de marcă este dus în vizită obligatorie la Yad Vashem (...) pentru a-l face să înţeleagă bine sentimentele de culpabilitate care se aşteaptă de la el.»

«Socotind că lumea ne urăşte şi ne persecută, ne credem exceptaţi de la necesitatea de a da socoteală de actele noastre faţă de ea.» *Izolarea paranoică în raport cu lumea* şi *cu legile ei poate conduce anumiţi evrei la a trata pe neevrei drept suboameni, rivalizând astfel cu rasismul nazismului*. *Evron pune în gardă împotriva tendinţei de a confunda ostilitatea arabilor cu antisemitismul nazist*. «Clasa conducătoare a unei ţări nu se poate distinge de propaganda sa politică, căci acesta este prezentată ca o parte a realităţii sale, *scria el*. Astfel, guvernele acţionează într-o lume populată de mituri şi de monştri pe care i-au creat chiar ele.»

Sursă: Boiz Evron: MIE génocide: un danger pour la nation” Itou 77, Nr. 21, mai iunie 1990, p. 12 şi urm.

Mai întâi, deşi există în spiritul a milioane de oameni, a căror bună credinţă este indiscutabilă, confuzia între „cuptor crematoriu” şi „cameră de gazare”, existenţa, în lagărele hitleriste, a unui număr important de cuptoare crematorii pentru oprirea răspândirii epidemiilor de tifos, cuptorul crematoriu nu constituie un argument suficient: există cuptoare crematorii în toate marile oraşe, la Paris, la Londra, în toate capitalele, şi aceste incinerări nu semnifică în mod evident o dorinţă de a extermina populaţiile respective.

A trebuit deci să se asocieze la cuptoarele crematorii „camerele de gazare” pentru a se întemeia dogma exterminării prin foc.

Prima exigenţă, elementară pentru a le demonstra existenţa, era de a produce dovada ordinului ce prescria această măsură. Or, nici în arhivele atât de minuţios ţinute de autorităţile germane şi cunoscute în totalitate de aliaţi după înfrângerea lui Hitler, nici în bugetele afectate acestei întreprinderi, nici în directivele privitoare la construcţia şi funcţionarea „armei crimef nu s-a găsit nimic care să ateste existenţa unui asemenea ordin.

Este remarcabil că după ce s-a recunoscut în mod oficial că nu au existat ucideri prin gazare pe teritoriul fostului Reich, în ciuda nenumăratelor atestări ale „martorilor oculari”, acelaşi criteriu al subiectivităţii martorilor n-a mai fost acceptat în ceea ce priveşte lagărele din Est, în special din Polonia. Chiar atunci când aceste mărturii erau umbrite de cele mai legitime suspiciuni.

Punerea în scenă de la Muzeul de la Dachau a permis înşelarea, nu numai a mii de copii care erau duşi acolo pentru a învăţa dogma Holocaustului, ci şi a unor adulţi, precum Părintele Morelli, dominican, care scrie în *Terre de détresse* (Ed. Bloud et Gay, 1947, p. 15): «*Mi-am pus ochii plini de groază pe sinistrul hublou de unde călăii nazişti îi puteau vedea chùvindu-se pe sărmanii gazaţi.*»

Chiar şi foştii deportaţi de la Buchenwald sau de la Dachau s-au lăsat sugestionaţi de legenda atât de grijuliu întreţinută. Un mare istoric francez, Michael de Bouard, decan onorific al Facultăţii din Caen, membru al Institutului şi fost deportat la Mauthausen, declara în 1986:

«În monografia despre Mauthausen pe care am făcut-o (...) în ’54, în două rânduri am vorbit despre camera de gazare. Timpul reflecţiei o dată sosit, mi-am zis: unde am dobândit convingerea că exista o cameră de gazare la Mauthausen? Nu în timpul şederii mele în lagăr, căci nimeni nu bănuia că ar putea exista acolo; este vorba deci de un „bagaj-pe care l-am primit după războiv asta este sigur. Apoi am remarcat că în textul meu – în timp ce majoritatea afirmaţiilor mele se sprijineau pe referinţe –

privitor la camera de gazare nu a veam niciuna...»

Sursă: Ouest-France, *2* şi *3 august 1986*, *p*. *6 Jean Gabriel Cohn-Bendit scria deja*: «Să luptăm pentru a fi distruse aceste camere de gazare ce sunt arătate turiştilor în lagăre unde acum se ştie că nu au existat niciodată, deoarece ne asumăm riscul de a nu mai fi crezuţi nici despre ceea ce suntem siguri.»

Sursă: *Libération*, 5 martie 1979, p. 4 în filmul care a fost proiectat la Nürnberg tribunalului şi tuturor acuzaţilor, singura cameră de gazare care a fost prezentată este cea de la Dachau.

La 26 august 1960, M. Broszat, în numele Institutului de istorie contemporană din München, de obedienţă sionistă, scria în *Die Zeit* (*p*. 14): «*Camera de gazare de la Dachau nu a fost niciodată terminată* şi *n-a funcţionat niciodată*»

Din vara anului 1973 o pancartă, montată în faţa duşurilor, dă următoarea explicaţie: «*această cameră de gazare, camuflată în sală de duşuri, nu a fost niciodată pusă în funcţiune*, adăugând că prizonierii condamnaţi la gazare erau transferaţi în est.

Însă „camera de gazare" de la Dachau este singura care a fost prezentată în fotografie acuzaţilor de la Nürnberg, ca unul din locurile de exterminare masivă, iar acuzaţii au crezut acest lucru, cu excepţia lui Göring şi a lui Streicher.

4. Mitul unei „ţări fără popor pentru un popor fără ţară".

În Nu există popor palestinian... Nu este ca şi cum noi am R venit să-i dăm pe uşi afruri şi să le luăm ţara. Ei nu există.»

Doamna Goma Mdr.

Declaraţie pentru *Smmday Ttmta*, 15 Imie 1H».

Ideologia sionistă se bazează pe un postulat foarte simplu: *el este scris în Facerea* (*XV, 18 – 21*): «Domnul a încheiat legământ cu Avraam, zicând: Urmaşilor tăi voi da pământul acesta, de la fluviul Egiptului până la fluviul cel

mare al Eufratului.»

Plecând de aici, fără a se întreba în ce constă Legământul, cui i-a fost făcută Promisiunea, sau dacă Alegerea era necondiţionată, conducătorii sionişti, fie ei chiar agnostici sau atei, au proclamat: Palestina ne-a fost dată de Dumnezeu.

Statisticile, chiar ale guvernului israelian, arată că 15 dintre Israelieni sunt religioşi. Aceasta nu împiedică ca 90 dintre ei să afirme că acest pământ le-a fost dat lor de Dumnezeul... în care ei nu cred.

Imensa majoritate a actualilor Israelieni nu împărtăşeşte nici practica, nici credinţa religioasă, iar diferitele „partide religioase” care, cu toate acestea, joacă un rol decisiv în statul Israel nu grupează decât o infimă minoritate a cetăţenilor.

Acest aparent paradox este explicat de Nathan Weinstock în cartea sa *Le sionisme contre Israël*.

«Dacă obscurantismul rabinic triumfă în Israel este pentru că mistica sionistă nu are coerenţă decât prin raportare la religia mozaică. Suprimaţi conceptele de „popor ales „şi „ţarăpromisă” şi fundamentul sionismului se năruie. De aceea partidele religioase îşi trag în mod paradoxal forţa din complicitatea sioniştilor agnostici. Coerenţa internă a structurii sioniste a Israelului a impus conducătorilor săi întărirea autorităţii clerului. Partidul social-democrat „Mapai” sub impulsul lui Ben Gurion, este cel care a introdus cursurile de religie obligatorii în programa şcolară, şi nu partidele confesionale.»

Sursă: *Le sionisme contre Israël*, Ed. Maspéro, 1969, p. 3X5

«Această ţară există ca împlinirea unei promisiuni făcute chiar de Dumnezeu. Ar fi ridicol să-i cerem socoteală asupra legitimităţii sale. Aceasta este axioma de bază formulată de doamna Golda Meir.»

Sursă: *Le Monde*, 15 octombrie 1971.

«Această ţară ne-a fost promisă şi avem un drept *asupra ei*» repetă Beghin.

Sursă: Declaraţie a luă Beghin la Oslo, *Darvar*.

12 decembrie 1978.

«Dacă posedăm Biblia, dacă ne considerăm drept poporul din Biblie, ar trebui să posedăm de asemenea pământurile biblice, cele ale Judecătorilor şi ale Patriarhilor.

de la Ierusalim, Hebron, Jericho şi din celelalte locuri.»

Sursă: Moshe Dayan, *Jerusalem Post*, 10 august 1967.

În mod foarte semnificativ, Ben Gurion evocă „precedentul” american, când într-adevăr, timp de un secol, frontiera a fost mişcătoare până la Pacific, unde a fost proclamată „închiderea frontierei” în funcţie de succesele

„Vânătorii de indieni” pentru a-i alunga şi a le lua pământurile.

Ben Gurion spune foarte clar «*Nu este vorba de a* menţine ştatu-quo-ul Noi avem de edificat un stat dinamic, orientat spre expansiune.»

Practica politică corespunde acestei teorii aparte: a lua pământul şi a-i alunga pe locuitorii lui, aşa cum a făcut-o Iosua, succesorul lui Moise.

Menahem Beghin, cel mai profund pătruns de tradiţia biblică, proclama:

«Eretz Israel va fi redat poporului lui Israel Pe de-a întregul şi pentru totdeauna.»

Sursă: *Menahem Befhin*, The Revoit: story of the Irgovm, p. 335.

Astfel, dintr-odată, statul Israel se plasează deasupra oricărei legi internaţionale.

Impus la ONU, la 11 mai 1949, prin voinţa Statelor Unite, statul Israel nu a fost admis decât cu trei condiţii:

1. Să nu se aducă nicio atingere statutului Ierusalimului.

2. Să li se permită Arabilor palestinieni să revină acasă.

3. Să fie respectate frontierele fixate prin decizia de partaj.

Vorbind despre această rezoluţie a Naţiunilor Unite asupra „partajului”, deşi adoptată cu mult înainte de admiterea să în acest for, Ben Gurion declara:

«Statul Israel consideri că rezoluţia Naţiunilor Unite din 29 noiembrie 1947 este nulă şi neavenită.»

Sursă: *New York Times*, 6 decembrie 1953. Făcându-se ecoul tezelor mai devreme citate ale americanului Albright, asupra paralelei dintre expansiunile americană şi sionistă, generalul Moshe Dayan scrie:

«Luaţi Declaraţia de Independenţă americană. Nu conţine nicio referire la limitele teritoriale. Nu suntem obligaţi să fixăm limitele statului.»

Sursă: *Jerusalem Post*, 10 august 1967.

Politica corespunde foarte exact acestei legi a junglei: „împărţirea” Palestinei în conformitate cu rezoluţia Naţiunilor Unite, nu a fost niciodată respectată.

Deja rezoluţia de împărţire a Palestinei, adoptată de Adunarea Generală a Naţiunilor Unite la 29 noiembrie 1947 (compusă atunci, într-o zdrobitoare majoritate, din statele occidentale), indica planurile Occidentului asupra „bastionului său avansat”: la acea dată Evreii constituiau 32 din populaţie şi posedau 5, 6 din terenuri; ei au primit 56 din teritoriu, cu pământurile cele mai fertile. Aceste decizii au fost obţinute sub presiunea Statelor Unite.

Preşedintele Truman a exercitat o presiune fără precedent asupra Departamentului de Stat Subsecretarul de stat, Summer Welles, scrie: «Prin ordin direct sau indirect al Casei Albe funcţionarii americani trebuiau să se folosească de presiuni directe sau indirecte... cu scopul de a asigura majoritatea necesară votului final.»

Sursă: Summer Welles, *We needaotfail*, Boston, 1948, p. 63.

Ministrul Apărării de atunci, James Forrestal, confirmă: «Metodele utilizate pentru a exercita presiuni şi a constrânge celelalte naţiuni în interiorul Naţiunilor Unite, au frizat scandalul».

Sursă: *Les mémoires de Forrestal*, N.Y., The Viking Press.

1951, p. 363.

A fost mobilizată şi puterea monopolurilor private.

Dex Pearson, în Chicago-Daily", *la 9 februarie 1948, face precizări, printre care* şi *aceasta*: «*Harvey Firestone*, proprietarul plantaţiilor de cauciuc din Liberia* acţionează pe lângă guvernul liberian...».

Din 1948, chiar şi aceste decizii parţiale au fost violate.

Cum arabii protestau împotriva unor astfel de nedreptăţi, respingându-le, conducătorii israelieni au profitat de acest lucru pentru a ocupa noi teritorii, în special Jaffa şi Acra, astfel încât în 1949 sioniştii controlau 80 din ţară iar 770.000 de Palestinieni fuseseră izgoniţi. Metoda folosită a fost cea a terorii. Exemplul cel mai grăitor a fost cel de la Deir Yassin: la 9 aprilie 1948, printr-o metodă identică celei a naziştilor la Oradur, cei 254 locuitori ai acestui sat (bărbaţi, femei, copii, bătrâni) au fost masacraţi de trupele „Irgun", al căror comandant era Menahem Beghin.

În cartea sa *La Révolte*: *Histoire de Vârgoun*, Beghin scrie că nu ar fi existat un stat al lui Israel fără „Victoria" de la Deir Yassin (p. 162 a ediţiei engleze). El adaugă: «*Hagana efectua atacuri victorioase pe celelalte fronturi Cuprinşi de panică, arabii fugeau strigând*: *Deir Yassinf*» (*idem*, p.162, reluat de ediţia franceză, p. 200).

Orice Palestinian care îşi părăsise domiciliul înainte de l august 1948 era considerat „absent".

Aşa sé face că cele 2/3 din pământurile posedate de arabi (70.000 ha din 110.000) au fost confiscate. Când în 1953 a fost promulgată legea asupra proprietăţii funciare, despăgubirea a fost fixată la valoarea terenurilor din 1950, însă între timp lira palestiniană se devalorizase de 5 ori.

În plus, după începutul imigrării evreieşti, şi tot în cel mai pur stil colonialist, terenurile au fost cumpărate de la proprietarii feudali („*efendi*") nerezidenţi; astfel că, prin aceste aranjamente făcute fără ei între vechii lor stăpâni şi noii ocupanţi, ţăranii săraci au fost alungaţi de pe pământul pe care îl cultivau. Privaţi de pământul lor, nu le-

a rămas altceva de făcut decât să fugă.

Naţiunile Unite numiseră un mediator, contele Folke Bernadotte. În primul său raport, contele Bernadotte scria: «*Ar fi o Ofensă adusă principiilor elementare să fie împiedicate aceste victime nevinovate ale conflictului de a se întoarce la căminul lor, în timp ce imigranţii evrei afluează în Palestina şi, în plus, ameninţă, în mod permanent, să-i înlocuiască pe refugiaţii arabi înrădăcinaţi în acest pământ de secole.*» *El descrie* «jaful la scară mare practicat de sionişti şi distrugerea satelor fără vreo necesitate militară aparentă.»

Acest raport (U. N. Document A. 648, p. 14) a fost depus la 16 septembrie 1948. La 17 septembrie 1948, contele Bernadotte şi asistentul său francez, colonelul Serot, erau asasinaţi de sionişti în Ierusalimul ocupat.

Sursă: Asupra asasinării contelui Bernadotte, vezi raportul generalului A. Lunstrom (care se găsea în maşina lui Bernadotte), raport adresat Naţiunilor Unite în chiar ziua atentatului (17 septembrie 1948). Apoi cartea publicată de acest general la a 20-a comemorare a crimei, *L'assassinat du Compte Bernadotte*, tipărită în 1970 la Roma (ed. East. A. Fanelli), sub titlul *Un tributo alia memoria dei Compte Foike Bernadotte*. Cartea lui Ralph Hewins, *Coont Bernadotte, Ais life and work* (Hutchinson, 1948). Şi în hebdomadarul milanez Europa, mărturisirile lui Baruch Nadei (citate în *Le Monde* din 4 şi 5 iulie 1971).

Nu era prima crimă sionistă împotriva cuiva care le denunţa impostura.

Lord Moyne, Secretar de Stat britanic la Cairo, declarase, la 9 iunie 1942, în Camera Lorzilor, că evreii de azi nu erau descendenţii vechilor evrei şi că nu puteau „revendica legitim” Tara Sfântă. Partizan al moderării imigrării în Palestina, a fost acuzat atunci de a fi «*inamic neînduplecat al* independenţei evreieşti».

Sursă: *Isàac Zaar*: Rescue and libération: America's part in the birth of Israël, *N.Y. Bloc Publishing Cu., 1954, p. 115*

La 6 noiembrie 19”, Lord Moyne este ucis la Cairo de

doi membri ai grupului Stern (al lui Itzac Shamir).

Mulţi ani mai târziu, la 2 iulie 1975, *Evening Star din* Auckland a destăinuit că trupurile celor doi asasini executaţi au fost schimbate, contra a douăzeci de prizonieri arabi, pentru a fi înmormântate la „Monumentul Eroilor” de la Ierusalim. Guvernul britanic a deplâns faptul că Israelul îşi onorează asasinii făcându-i eroi.

La 22 iulie 1946, aripa hotelului „Regele David” de la Ierusalim, în care se afla instalat statul-major militar britanic a explodat, provocând moartea a aproximativ 100 de persoane: englezi, arabi şi evrei. Era opera Irgunului, a lui Menahem Beghin, care au şi revendicat-o.

Statul Israel s-a substituit aşadar vechilor colonialişti, şi cu aceleaşi procedee: de exemplu, ajutorul agricol care permitea irigarea a fost distribuit în mod discriminatoriu, astfel încât ocupanţii evrei au fost în mod sistematic favorizaţi: între 1948 şi 1969, suprafaţa terenurilor irigate a crescut, pentru sectorul evreu, de la 20.000 la 164.000 ha, iar pentru sectorul arab de la 800 la 4.100 ha. Sistemul colonial a fost astfel perpetuat şi chiar agravat: Dr. Rosenfeld, în cartea sa: *Les travailleurs arabes migrants*; publicată de Universitatea ebraica din Ierusalim în 1970, recunoaşte că agricultura arabă era mai prosperă în timpul mandatului britanic decât astăzi.

Segregaţia se manifestă şi în politica locuinţelor. Preşedintele Ligii israeliene a Drepturilor Omului, dr. Israel Shahak, profesor la Universitatea ebraică din Ierusalim, în cartea sa *Le racisme de l’État d’Israël* (p. 57) arată că există în Israel oraşe întregi (Cârmei, Nazareth, Illith, Hatzor, Arad, Mitzphen-Ramen şi altele) unde legea interzice în mod formal neevreilor să locuiască în ele.

Şi la nivelul culturii dbmneşte acelaşi spirit colonialist.

«Ministerul Educaţiei naţionale, în 1970, a propus liceenilor două versiuni diferite ale rugăciunii „Yizkar”. Una proclamă că lagărele morţii au löst construite de „diabolicul guvern nazist şi de naţiunea germană de ucigaşia două evocă mai global „naţiunea germană de

ucigaşi”... Ele conţin, ambele un paragraf... cerând lui Dumnezeu „să răzbune sub ochii noştri sângele victimelor*».

Sursă: „Sunt fraţii mei cei pe care-i caut”, Ministerul Educaţiei şi al Culturii, Ierusalim, 1990.

Această cultură a urii rasiale îşi arată roadele: «În urma Kahaneidin ce în ce mai mulţi soldaţi, pătrunşi de istoria genocidului imaginează tot felul de scenarii pentru a extermina Arabii», *povesteşte băţerul Ehud Praver, responsabil al corpului de învăţământ al armatei*. «Este foarte preocupant că Genocidul poate legitima astfel un rasism evreiesc. Trebuie ştiut de acum încolo că nu este indispensabilă numai tratarea problemei genocidului ci şi cea a ascensiunii fascismului, eh a-i explica natura şi pericolele pentru democraţie». *După Praver*, «prea mulţi soldaţi au început să creadă că Genocidul poate justifica orice acţiune dezonorantă.»

Sursă: Tom Segev, *op*. Di, p. 473

Problema a fost pusă foarte clar, înainte chiar de existenţa statului Israel. Directorul „Fondului naţional evreiesc”, Yossef Weitz, scria încă din 1940:

«Trebuie să fie clar pentru noi că nu este loc pentru două popoare în această ţară. Dacă arabii o părăsesc, ne va fi de ajuns (...) Nu există alt mijloc decât de a-i deplasa pe toţi; nu trebuie lăsat nici un singur sat, nici un singur trib... Trebuie explicat lui Roosevelt, şi tuturor-şefilor de state prietene, că pământul Israelului nu este prea mic dacă toţi arabii pleacă de acolo, şi dacă frontierele sunt împinse un pic spre nord, de-a lungul râului Litani, şi spre est, către înălţimile Golan.»

Sursă: Yosef Weitz, *Journal*, Tel-Aviv, 1965.

În marele jurnal israelian Yediot Aharanoth, *la 14 iulie 1972, Ioram Ben Porath, reamintea cu putere obiectivul de atins*: «Este de datoria conducătorilor israelieni de a explica în mod clar şi curajos opiniei publice un anumit număr de fapte, pe care timpul le face uitate. Primul dintre acestea este faptul că nu există sionism, colonizare, stat evreu fără înlăturarea arabilor şi

exproprierea terenurilor lor.»

Suntem, şi aici, în logica cea mai riguroasă a sistemului sionist: cum să creezi o majoritate evreiască într-o ţară populată de o comunitate palestiniană arabă autohtonă?

Sionismul politic a adus singura soluţie ce decurge din programul său colonialist: popularea unor colonii care să ducă la alungarea palestinienilor şi la creşterea imigrării evreieşti.

Alungarea Palestinienilor şi acapararea pământului lor a fost o acţiune deliberată şi sistematică.

În vremea Declaraţiei Balfour, în 1917, sioniştii nu posedau decât 2, 5 din terenuri, iar în momentul deciziei de „împărţire” a Palestinei 6, 5. În 1982, ei posedau 93.

Procedeele folosite pentru a-l deposeda pe autohton de pământul său sunt cele ale colonialismului cel mai neîndurător, cu o coloraţie rasistă mult mai marcată în cazul sionismului.

Prima etapă avea caracteristicile unui colonialism calsic: era vorba de a exploata mâna de lucru locală. Era metoda baronului Eduard Rothschild: exact ca în Algeria unde exploata, pe podgoriile sale, şi alţi arabi decât algerienii.

O schimbare s-a produs în jurul anului 1905, atunci când din Rusia a sosit un nou val de imigranţi, imediat după înăbuşirea Revoluţiei din 1905. În loc de a continua lupta la faţa locului, alături de ceilalţi revoluţionari ruşi, dezertorii revoluţiei înfrânte au importat în Palestina un ciudat „socialism sionist”. Ei au creat cooperative artizanale şi *Kibboutz-vxrî* ţărăneşti eliminându-i pe fellahii palestinieni pentru a crea o economie sprijinită pe o clasă muncitoare şi o ţărănime, evreiască. De la colonialismul clasic (de tip englez sau francez) s-a trecut astfel la o colonizare de populare, în logica sionismului politic, implicând un aflux de imigranţi „în favoarea” cărora, şi „împotriva” nimănui (cum spunea profesorul Klein) trebuiau rezervate pământul şi locurile de muncă. Era vorba din acel moment da a înlocui poporul palestinian cu

un alt popor şi, natural, de a pune mâna pe pământ…

Punctul de plecare al marii operaţiuni a fost crearea „Fondului naţional evreiesc” în 1901, care prezintă acest caracter original, chiar în raport cu celelalte colonialisme: pământul achiziţionat de el nu putea fi revândut, nici chiar închiriat unor neevrei.

Două alte legi adoptate, se referă la *Kéren Kayémet* („Fondul naţional evreiesc”, lege adoptată la 23 noiembrie 1953) şi la *Kéren Hayesod* („Fondul de reconstrucţie”, lege adoptată la 10 ianuarie 1956). «*Cele două legi*» scrie profesorul Klein, *au permis transformarea acestor societăţi, care s-au văzut dotate cu un anumit număr de privilegii.*» Fără a enumera aceste privilegii, el introduce, ca o simplă remarcă, faptul că terenuri posedate de „Fondul naţional evreiesc” sunt declarate „Pământuri ale Israelului” şi o lege fundamentală a venit să proclame inalienabilitatea acestor terenuri. Este una dintre cele patru „legi fundamentale” (elemente ale unei viitoare constituţii, care încă nu există, la 50 de Ani după crearea Israelului) adoptate în 1960. Este supărător faptul că savantul jurist, cu obişnuita sa grijă pentru precizie, nu face niciun comentariu asupra acestei „inalienabilităţi”. Nu-i dă nici măcar definiţia: un teren „salvat” (Redempţiunea pământului) de către Fondul naţional evreiesc este un pământ devenit „evreiesc”; el nu va putea fi niciodată vândut unui „neevreu”, nici muncit de un „neevreu”.

Poate fi negat caracterul de discriminare rasială al acestei legi fundamentale?

Politica agrară a conducătorilor israëlieni este cea a unei spolieri metodice a ţărănimii arabe.

Ordonanţa funciară din 1943, asupra exproprierii în interes public, este o moştenire a perioadei de mandat britanic. Această lege a fost deturnată de la sensul său atunci când a fost aplicată în mod discriminatoriu, de exemplu când, în 1962, au fost expropriate 500 ha la Deir El-arad, Nabel şi Be neh în „interesul public, acesta constând în crearea oraşului Cârmei, rezervat doar

evreilor.

Alt procedeu: utilizarea „legilor de urgenţă”, decretate în 1945 de englezi împotriva evreilor şi a arabilor. Legea 124 dădea Guvernatorului militar, de această dată sub pretextul „securităţii”, posibilitatea de a suspenda toate drepturile cetăţenilor, inclusiv cel al deplasării lor: era suficient ca armata să declare o zonă interzisă *„din raţiuni de siguranţă a* Statului pentru ca un arab să nu poată intra în aceste teritorii fără autorizaţia guvernatorului militar. Dacă această autorizare era refuzată, pământul era atunci declarat „necultivat”, iar ministerul agriculturii putea «*lua în posesie terenurile necultivate cu scopul de a le asigura cultivarea*.

Atunci când, pentru a lupta împotriva terorismului evreu, englezii promulgau, în 1945, această legislaţie colonialistă feroce, juristul Bernard (Dov) Joseph, protestând împotriva acestui sistem declara: «Suntem oare cu toţii supuşi terorii oficiale?... Niciun cetăţean nu este la adăpost de o. Încărcerare pe viaţă fără proces... puterile administraţiei de a exila pe oricine sunt nelimitate... nu este nevoie de a comite o infracţiune oarecare, este suficientă o decizie luată în vreun birou...»

Acelaşi Bernard (Dov) Joseph» devenit Ministru al Justiţiei în Israel, va aplica aceste legi împotriva Arabilor.

J. Shapira, cu referire la aceleaşi legi, la acelaşi miting de protest din 7 februarie 1946 de la Tel-Aviv, declara şi mai ferm încă (*Hapraklit*, februarie 1946, p. 58 – 64): «*Ordinea stabilită prin această legislaţie este fără precedent în ţările civilizate. Nici în* Germania *nazistă nu existau legi asemănătoare.*» Acelaşi J. Shapira, devenit Procuror general al statului Israel, apoi Ministru al Justiţiei, va aplica aceste legi împotriva arabilor. Iar pentru a justifica menţinerea acestor legi de teroare, „starea de urgenţă” n-a fost niciodată abrogată, după 1948, în statul Israel.

Shimon Peres scria în ziarul *Davar*, la 25 ianuarie 1972:

«Utilizarea legii 125 v pe care este fondată

guvernarea militară, este continuarea directă a luptei pentru implantarea evreiască şi pentru imigraţia evreiască»

Ordonanţa asupra cultivării terenurilor nedesţelenite din 1948, amendată în 1949, urmează acelaşi sens, dar pe o cale mai directă: fără a căuta măcar pretextul „utilităţii publice” sau cel al „securităţii militare”, Ministrul agriculturii poate rechiziţiona orice teren abandonat. Or, exodul masiv al populaţiei arabe sub teroarea de genul celei de la Deir Yassin în 1948, Kafr Kassem la 29 octombrie 1956, sau al „pogromurilor” „unităţii 101”, creată de Moshe Dayan şi mult timp comandată de Ariel Sharon, a „eliberat” astfel vaste teritorii, golite de proprietarii sau lucrătorii arabi şi date ocupanţilor evrei.

Mecanismul deposedării fellahilor este completat de ordonanţa din 30 iunie 1948, hotărârea de urgenţă asupra proprietăţilor „absenţilor” din 15 noiembrie. 1948, legea relativă la terenurile „absenţilor” (14 martie 1950), legea asupra achiziţionării terenurilor (13 martie 1953) şi un întreg arsenal de măsuri care tind să legalizeze furtul, şi să-i constrângă pe arabi să-şi părăsească pământul pentru a fi instalate acolo colonii evreieşti, cum o arată Nathan Weinstock în cartea sa *Le sionisme contre Israël*

Pentru a şterge până şi amintirea existenţei populaţiei agricole palestiniene şi a acredita mitul „ţării deşerte”, satele arabe au fost distruse, cu casele lor, cu împrejmuirile lor şi chiar cu cimitirele şi mormintele lor. Profesorul Israel Shahak a dat în 1975, district cu district, listă a 385 de sate arabe distruse, dărâmate cu buldozerul, din 475 existente în 1948. «*Pentru a convinge că, înainte de Israelv Palestina era un*

„Deşert „sute de sate au fost rase cu buldozerul cu casele lor, împrejmuirile lor; cimitirele şi mormintele lor.»

Sursă: Israel Shahak, Le racisme de L’État d’Israël, p. 152 ţi următoarele.

Coloniile israeliene au continuat să se implanteze, cu o mai mare vigoare după 1979, în Cisiordania şi, conform celei mai clasice tradiţii colonialiste, colonii erau înarmaţi.

Rezultatul global este următorul: după ce au fost alungaţi un milion şi jumătate de palestinieni, „pământul evreiesc”, cum îl numesc oamenii „Fondului naţional evreiesc”, care reprezenta 6, 5 în 1947, reprezintă astăzi peste 93 din Palestina (din care 75 al statului, iar 14 al Fondului naţional).

Bilanţul acestei operaţiuni era rezumat dinainte în mod remarcabil (şi semnificativ) în jurnalul acelor *afrikaners* din Africa de Sud, *Die Transvaleer*. Expert în materie de discriminare rasială (apartheid):

«Care este diferenţa între maniera prin care poporul israelian se străduieşte să rămână el însuşi printre populaţii neevreieşti, şi cea a afrikaners, care încearcă să rămână ceea ce sunt?»

Sursă: Henry Katzew, *South Africm*: în *country without frhnds*, citat de R. Stevens (Zionism, South Africa and Apartheid).

Acelaşi sistem de apartheid se manifestă atât în statutul personal ca şi în atribuirea terenurilor. *Autonomia* pe care israelienii vor să le-o acorde palestinienilor este echivalentul „bantustanelor” pentru negri din Africa de Sud.

Analizând consecinţele legii „Reîntoarcerii”, Klein pune întrebarea: «Dacă poporul evreu depăşeşte cu mult populaţia statului Israel, invers, se poate spune că nu întreaga populaţie a statului Israel este evreiască, pentru că ţara numără o importantă minoritate neevreiască, în principal arabă şi druză. Problema care se pune este de a şti în ce măsură existenţa unei legi a Reîntoarceriiv care favorizează imigrarea unei părţi a populaţiei (definită prin apartenenţa sa religioasă şi etnică) nu poate fi considerată ca discriminatorie.»

Sursă: Claude Klein, Director al Institutului de Drept comparat de la Universitatea ebraică din Ierusalim, *Le caractere juif de L'État d'Israëlv* Ed. Cujas, Paris, 1977, p.33.

Autorul se întreabă în particular dacă Convenţia internaţională asupra eliminării tuturor formelor de

discriminare rasială (adoptată la 21 decembrie 1965 de Adunarea Generală a Naţiunilor Unite) nu se aplică şi Legii Reîntoarcerii. Printr-o dialectică pe care lăsăm să o judece cititorul, eminentul jurist concluzionează prin această subtilă distincţie: în materie de nediscriminare «*o măsură nu trebuie să fie dirijată împotriva unui grup particular. Legea Reîntoarcerii este luată în* favoarea *evreilor care vor să se stabilească în Israelv ea nu este îndreptată* împotriva *nici unui grup* şi *a nici unei naţionalităţi. Nu vedem în ce măsură această lege ar fi discriminatorie.*»

Sursă: Klein, *op. Cât* –, p.35.

Pentru cititorul care ar risca să fie derutat de această logică cel puţin îndrăzneaţă, care se reduce la a spune, conform unei butade celebre, că toţi cetăţenii sunt egali, dar unii sunt mai egali decât ceilalţi – vom ilustra în mod concret situaţia creată de această lege a Reîntoarcerii. Pentru cei care nu beneficiază de ea este prevăzută o lege asupra naţionalităţii (5712/ 1952); ea se referă (art. 3) «*la orice individ care, imediat înainte de fondarea statului* v *era supus palestinian* şi *care nu a devenit israelian în virtutea articolului 2*» (cel care priveşte evreii). Cei pe care îi desemnează această perifrază (şi care sunt consideraţi ca «*neavând niciodată înainte o naţionalitate*», adică drept apatrizi ereditari) trebuie să probeze (probă cu documente, foarte adesea imposibil de făcut, deoarece actele au dispărut în război şi în teroarea care a însoţit instaurarea statului sionist), că au locuit pe acest pământ de la cutare la cutare dată. Fără de care îi rămâne.

pentru a deveni cetăţean, calea „naturalizării", necesitând de exemplu «*o anumită cunoaştere a limbii ebraice**». După care, «*dacă se consideră necesar*», ministrul de interne acordă (sau refuză) naţionalitatea israeliană. Pe scurt, în virtutea legii israeliene, un evreu din Patagonia devine cetăţean israelian chiar din momentul în care pune piciorul în aeroportul din Tel-Aviv; un palestinian, născut în Palestina, din părinţi palestinieni, poate fi considerat drept apatrid. Nu este aici nicio discriminare rasială *împotriva* palestinienilor; ci doar o

măsură *în favoarea* evreilor!

Pare deci dificil de contestat Rezoluţia Adunării Generale a ONU, din 10 noiembrie 1975 (Rezoluţia 3379), care defineşte sionismul drept «*formă de rasism* şi *de discriminare rasială*».

În fapt, cei care s-au instalat în Israel sunt doar într-o infimă minoritate cei care au venit pentru a împlini „promisiunea”. „Legea Reîntoarcerii” a avut un rol minor. Este normal să fie aşa căci, în toate ţările lumii, evreii au jucat un rol de seamă în toate domeniile culturii, ştiinţei şi artelor, şi ar fi dezolant ca sionismul să atingă obiectivul pe care şi l-au fixat antisemiţii: smulgerea evreilor din respectivele ţări pentru a-i închide într-un ghetto mondial. Exemplul evreilor francezi este semnificativ; după acordurile de la Evian din 1962 şi eliberarea Algeriei, din 130.000 de evrei care au părăsit Algeria, doar 20.000 au mers în Israel, iar restul de 110.000 în Franţa. Această mişcare nu era consecinţa unei persecuţii antisemite, deoarece proporţia colonilor francezi neevrei care au părăsit Algeria, era aceeaşi. Această plecare avea drept cauză nu antisemitismul, ci colonialismul francez antèrior, iar evreii francezi din Algeria au cunoscut aceeaşi soartă ca şi ceilalţi francezi din Algeria.

Rezumând, cvasitotalitatea imigranţilor evrei au venit în Israel pentru a scăpa de persecuţiile antisemite.

În 1880 erau 25.000 de evrei în Palestina la o populaţie de 500.000 de locuitori.

Din 1882 încep imigrările masive în urma marilor pogromuri din Rusia ţaristă.

Între 1882 şi 1917 sosesc astfel 50.000 de evrei în Palestina. Apoi, între cele două războaie, vin emigranţii polonezi şi cei din Maghreb pentru a scăpa de persecuţii.

Dar masa cea mai importantă vine din Germania datorită josnicului antisemitism al lui Hitler, aproape 400.000 de evrei vor sosi astfel în Palestina înainte de 1945.

În 1947, în momentul creării statului Israel, în Palestina erau 600.000 de evrei la o populaţie totală de

1.250.000 de locuitori.

Atunci a început dezrădăcinarea metodică a palestinienilor. Înaintea războiului din 1948 în jur de 650.000 de arabi locuiau în teritoriile care urmau să devină statul Israel. În 1949 mai rămăseseră 160.000. Datorită unei puternice natalităţi, descendenţii lor erau în număr de 450.000 la sfârşitul anului 1970. Liga Drepturilor Omului din Israel arată că de la 11 iunie 1967 la 15 noiembrie 1969, mai mult de 200.000 de case arabe au fost dinamitate în Israel şi în Cisiordania.

La recensământul britanic din 31 decembrie 1922, în Palestina erau 757.000 locuitori, din care 663.000 arabi (590.000 arabi musulmani şi 73.000 arabi creştini) şi 83.000 evrei (adică 88 arabi şi 11 evrei). Este de amintit că acest pretins „deşert" era exportator de cereale şi de citrice.

Prin 1891, un sionist timpuriu, Asher Guinsberg (scriind sub pseudonimul Ahad Ha am, „Unul din popor"), vizitând Palestina, aduce această mărturie:

«În exterior, suntem obişnuiţi să credem că Eretzistare! este astăzi evasi-deşertie, un deşert tră culturi şi în care oricine doreşte să obţină terenuri poate veni aici să-şi procure atât cât îi doreşte inima, însă în realitate nimic din toate acestea nu este adevărat. Pe întreg întinsul ţării sunt dificil de găsit terenuri necultivate. Singurele locuri necultivate sunt terenurile cu nisip şi munţii de piatră unde nu pot creşte decât pomi fructiferiv şi aceştia după o muncă dură şi grea de curăţare şi recuperare.»

Sursă: Ahad, *Opere complete* (hi ebraică), Tel-Aviv, De vir Publ. House, a s-a ediţie, p. 23 în realitate, înaintea sioniştilor, „beduinii" (de fapt producători de cereale) exportau 30.000 tone de grâu pe an; suprafaţa livezilor arabe s-a triplat din 1921 până în 1942, cea a plantaţiilor de portocali şi de alte citrice s-a multiplicat de şapte ori între 1922 şi 1947, producţia s-a mărit de zece ori între 1922 şi 1938.

Pentru a nu reţine decât exemplul citricelor, raportul Peel, prezentat, în iulie 1937, Parlamentului britanic de

Secretarul de stat pentru colonii, bazându-se pe rapida dezvoltare a plantaţiilor de portocali în Palestina, estima că, din cele 30 milioane de lădiţe de portocale de iarnă la cât urma să se ridice consumul mondial în următorii zece ani, ţările producătoare şi exportatoare ar fi fost următoarele: Palestina: 15 milioane; Statele Unite: 7 milioane;

— Alte ţări (Cipru, Egipt, Algeria etc...): 3 milioane.

Snrsă: *„Raport Peel”, capitolul 8, 19, p. 214 Conform unui studiu al Departamentului de stat american, înaintat la 20 martie 1993 unei comisii a Congresului*, «peste 200.000 de israelieni sunt instalaţi acum în teritoriile ocupate (inclusiv Golan şi Ierusalimul de est). Ei constituie „aproximativ” 13 din populaţia totală a acestor teritorii.»

În jur de 90.000 dintre aceştia locuiesc în cele 150 de implantări din Cisiordania «*unde autorităţile israeliene dispun de aproape jumătate din terenuri.*»

«În Ierusalimul de est şi în suburbiile arabe dependente de municipalitate, *continuă Departamentul de stat** aproape 120.000 de israelieni sunt instalaţi în douăsprezece cartiere. În fâşia Gaza. Unde statul evreu a confiscat 30 dintr-un teritoriu deja suprapopulat, 3.000 de israelieni locuiesc în 15 implantări. Pe platoul Golan sunt 12.000, repartizaţi în 30 de localităţi.»

Sună: *Le Monde*, 18 aprilie 1993

Yediot Aharonot, cotidianul cu cel mai mare tiraj din presa israeliană, scria:

«Din anii ’70 nu a mai existat o asemenea accelerare a ritmului de construcţie în teritorii. Ariel Sharon (*ministrul locuinţelor* şi *al construcţiilor*) este foarte ocupat să stabilească noi implantări, să le dezvolte pe cele care există deja, să construiască drumuri şi să pregătească noi terenuri pentru construcţii.»

Sursă: Reprodus în *Le Monde*, 18 aprilie 1991.

(Amintim că Ariel Sharon a fost generalul care a comandat invadarea Libanului, care a înarmat miliţiile care au executat „pogromurile” din lagărele de refugiaţi palestinieni de la Sabra şi Chatila. Sharon a închis ochii în

cazul acestor violenţe şi le-a fost complice, cum a arătat chiar şi comisia israeliană însărcinată cu anchetarea masacrelor.)

Menţinerea acestor colonii evreieşti în teritoriile ocupate, protejarea lor de către armata israeliană şi înarmarea colonilor (precum odinioară aventurierii din Far West în America), face iluzorie orice „autonomie" veritabilă a palestinienilor şi face imposibilă pacea atâta vreme cât se menţine ocupaţia de fapt.

Efortul ţăincipal de implantare colonială se îndreaptă asupra Ierusalimului, cu scopul mărturisit de a face ireversibilă decizia de anexare în totalitate a acestuia, deşi această decizie a fost unanim condamnată de Naţiunile Unite (inclusiv de Statele Unite!)

Implantările coloniale în teritoriile ocupate reprezintă o violare flagrantă a legilor internaţionale şi în special a Convenţiei de la Geneva din 12 august 1949, al cărei articol 49 stipulează: «Puterea ocupantă nu va putea proceda la transferarea unei părţi din propria sa populaţie civilă în teritoriile ocupate de ea.»

Nici măcar Hitler nu a încălcat această lege internaţională: el n-a instalat niciodată „coloni" civili germani în teritorii de unde să fi fost izgoniţi ţăranii francezi, de exemplu.

Pretextul „securităţii", ca şi cel al „terorismului" Intifadei, sunt derizorii: cifrele sunt în această privinţă elocvente.

«1116 palestinieni au fost ucişi de gloanţele militarilor, ale poliţiştilor sau ale colonilor de la începutul Intifadei (revolta pietrelor), pornită la 9 decembrie 1987. Adică 626 în 1988 şi 1989, 134 în 1990, 93 în 1991, 108 în 1992 şi 155 de la 1 ianuarie la 11 septembrie 1993. Printre victime figurează 233 de copii sub 17 ani, conform unui studiu realizat de Betselem, asociaţia israeliană a drepturilor omului.

Surse militare cifrează la aprobe 20.000 numărul palestinienilor răniţi de gloanţe, iar Oficiul Naţiunilor Unite pentru ajutorarea refugiaţilor din Palestina (U.N.R.

W.A.) la 90.000.

33 de soldaţi israelieni au fost ucişi după 9 decembrie 1987, adică 4 în 1988, 4 în 1989, / în J990, 2 în 1991, 11 în 1992 şi 11 în 1993.

40 de civili, în majoritate, coloni, au fost ucişi în teritoriile ocupate, conform datelor furnizate de armată.

Conform organizaţiilor umanitare, 15.000 de palestinieni erau deţinuţi, în 1993, în închisorile administraţiei penitenciarelor şi în centrele de detenţie ale armatei.

v 12 palestinieni au murit în închisorile israeliene după începerea Intifadei, unii în condiţii încă neelucidate, susţine Betselein. Această organizaţie umanitară mai indică, de asemenea. Că cel puţin 20.000 de deţinuţi sunt torturaţi în fiecare a an, în centrele de detenţie militară, în cursul interogatoriilor.»

Sursă: *Le Moade* 12 septembrie 1993.

Atâtea violări ale legii internaţionale, considerată drept o „bucată de hârtie", şi chiar mai rău, cum scrie profesorul Israel Shahak: «*deoarece aceste colonii, prin chiar natura lor, se înscriu într-un sistem de spoliere, de discriminare* şi *de apartheid*».

Sursă: *Israel Shahak*, Le racisme de l'État d'Israël, *p.263*.

Iată mărturia profesorului Shahak asupra idolatriei care constă în înlocuirea Dumnezeului lui Israel cu Statul lui Israel.

«Sunt un evreu care trăieşte în Israel. Mă consider un cetăţean care respectă legile. Îmi fac perioadele de concentrare în armată în fiecare an, cu toate că am peste 40 de ani. Dar nu sunt ldevotat" Statului Israel sau oricărui alt Stat sau organizaţie! Sunt ataşat idealurilor mele. Cred că trebuie spus adevărulv şi că trebuie făcut ceea ce trebuie pentru a salva justiţia şi egalitatea pentru toţi. Sunt ataşat limbii şi poeziei ebraice şi îmi place să cred că respect cu modestie unele din valorile vechilor noştri profeţi.

Dar să consacri un cult Statului? Mi-l imaginez pe

Arnos sau pe Isaia dacă li s-ar fi cerut să „consacre „un cult regatului lui Israel sau al Iudeei!

Evreii credeau şi rosteau de trei ori pe zi că un evreu trebuie să i se închine lui Dumnezeu, şi numai lui Dumnezeu: «Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, din toată inima ta, din tot sufletul tău, şi din toată puterea ta» (Deuteronomul VI, 5). O mică minoritate mai crede încă. Dar mi se pare că majoritatea poporului meu şi-a pierdut Dumnezeul său şi Ira înlocuit cu un idol, exact ca atunci când adorau într-atât viţelul de aur în deşert încât îşi dădeau tot aurul lor pentru a-i ridica o statuie. Numele idolului lor modern este Statul Israel.»

Sursă: *Ibidem*, p. 93.

Utilizarea politică a mitului

1. Lobby-ul în Statele Unite crprimul ministru al Israelului arc mai multă influenţă asupra politicii externe a Statelor Unite decât are în propria sa tari».

Pânol Flndicy, They dare ic aptmk aut, *p. 92*.

Cum de au putut astfel de mituri să suscite credinţe atât de greu de scos din mintea milioanelor de oameni de bună credinţă?

Prin crearea atotputernicelor „lobby" un capabile de a influenţa acţiunea oamenilor politici şi de a condiţiona opinia publică. Modurile de acţiune sunt adaptate de la ţară la ţară.

În Statele Unite, unde trăiesc 6 milioane de evrei, Votul evreiesc" poate fi hotărâtor, deoarece obţinerea majorităţii electorale (datorită raţei mari de neparticipare la vot şi a absenţei unor diferenţe semnificative în proiectele celor două partide aflate în competiţie) depinde de foarte puţin, iar victoria poate fi obţinută cu o mică diferenţă.

În plus, inconstanţa opiniei publice, a cărei orientare depinde în bună măsură de „imaginea" candidatului sau de abilitatea prestaţiilor sale televizate, dependente la rândul lor de bugetele comitetelor sale şi de posibilităţile „marketingului" său politic. «*În* 19X8 v *alegerile americane* pentru posturile de membri în Senat au

necesitat un biiget publicitar de 500 milioane de dolari.»

Sursă: Alain Cotta, Le capitalisme dans tous *ses états*, Ed. Fayard, 1991, p. 158.

Lobby-ul cel mai puternic, acreditat în mod oficial la Capitoliu, este A.I.P.A.C. („*American Israeli Public Affairs Commitee*”).

Puterea sioniştilor în Statele Unite era deja atât de mare, în 1942, încât la Hotelul Biltmore, la New York, o Convenţie maximalistă se decidea că trebuie să se treacă de la un „*Cămin evreiesc în* Palestina (promis de Balfour: colonizarea lentă prin cumpărări de terenuri, sub protectorat britanic sau american), la crearea unui *Stat evreu suveran*.

Duplicitatea ce caracterizează întreaga istorie a sionismului se manifestă în „interpretările” a ceea ce a constituit rezultatul eforturilor lui Herzl: „*Declaraţia Balfour* (din 1917). Formula „*cămin naţional* evreiesc este reluată după Congresul de la Basel. Lord Rothschild pregătise un proiect de declaraţie preconizând „*principiul naţional al poporului evreu*. Declaraţia finală a lui Balfour nu vorbeşte de întreaga Palestină, ci doar de „stabilirea *în* Palestina a unui Cămin naţional pentru poporul evreu”. De fapt toată lumea spunea „cămin” ca şi cum era vorba de un centru spiritual şi cultural, iar în realitate gândea: *stat*. Ca şi Herzl însuşi. Lloyd George scrie în cartea sa *The Truth about the Peace treaties* (Ed. Gollanez, 1938, vol.2, p. L 138 – 39): «*Nu putea exista nicio îndoială asupra a ceea ce membrii Cabinetului aveau atunci în cap*... Pale*stina urm*a *să* d*evină un* s*ta*t *ind*e*pendent.» E*ste semnificativ că generalul Smuts, membru al Cabinetului de război, declara la Johannesburg, la 3 noiembrie 1915: «în c*urs*u*l* *gen*e*raţiilor ce* v*or ven*i, v*e*ţi *vede*a *ridi*c*ându-se acolo (în* P*alestina), î*ncă *o d*at*ă; un* m*ar*e *sta*t *evr*e*u.»*

La 26 ianuarie 1919, Lord Curzon scria: «în timp ce Weizmann vă spune ceva, iar voi gândiţi „cămin naţional evreiesc! el are în vedere ceva cu totul diferit. El ia în considerare un stat evreu, şi o populaţie arabă supusă, guvernată de evrei. El caută să realizeze aceasta în spatele

cortinei şi a protecţiei garanţiei britanice.»

Weizmann explicase în mod clar guvernului britanic că obiectivul sionismului era acela de a crea un „Stat evreu” (cu 4 sau 5 milioane de evrei). Lloyd George şi Balfour i-au dat asigurarea «*că prin folosirea termenului „cămin naţionalân declaraţia Balfour, noi înţelegem prin aceasta un stat evreu*».

La 14 mai 1948, Ben Gurion proclama ia Tel-Aviv independenţa: «*Statul evreu în Palestina se va numi*: *Israel*».

În ciuda divergenţei între cei care, ca Ben Gurion, considerau drept o datorie pentru orice evreu din lume să vină să trăiască în acest stat, şi cei care gândeau că acţiunea evreilor din Statele Unite era mai importantă, chiar în interesul Israelului, această ultimă tendinţă s-a impus: din 35.000 de americani sau canadieni care vor imigra în Israel, doar 5.400 se vor fixa acolo.

Sursă: Melvin L Wrofiky: *We are one*! *American Jewry andisrae*e*p* New York, 1978, Ed. Ander Press – Doubleday, p.265 – 266.

Statul Israel a fost admis la Naţiunile Unite graţie presiunilor neruşinate ale acestui lobby.

Eisenhôwer nu dorea să-şi îndepărteze ţările petroliere arabe: «O considerabilă sursă de putere strategică şi ima din cele mai mari bogăţii din istoria lumii», *spunea el*.

Sursă: *Bick*, Ethnie Unkage and Foreign policy, *p*. *81*.

Truman, din raţiuni electorale, a lăsat deoparte orice scrupul şi aşa au făcut şi succesorii săi.

Despre puterea lobbyului sionist şi *al „votului evreiesc”*, *preşedintele Truman însuşi declarase în 1946, în faţa unui grup de diplomaţi*: «Regret domnilor, dar trebuie să răspund unor sute de mii de oameni care aşteaptă succesul sionismului. Nu am mii de arabi printre electorii mei.»

Sursă: William Eddy, *F.D. Roosevelt and Ibn Saoud*; N.Y., „American friends of the Middle East”, 1954, p.31.

Fostul prim-ministru briţapic Clement Atlee aduce

această mărturie: «Politica Statelor Unite în Palestina era modelată de votul evreiesc şi de subvenţiile multor mari firme evreieşti».

Sursă: Clement Atlee, A Prime Mildster Remember, Ed. Heinemann, Londra, 1961, p.181.

Eisenhower va stopa, în acord cu sovieticii, în 1956 agresiunea israeliană (sprijinită de conducătorii englezi şi francezi) împotriva Canalului de Suez.

Senatorul J.F. Kennedy nu a arătat, în această chestiune, niciun entuziasm

În 1958, „Conferinţa Preşedinţilor" asociaţiilor evreieşti îl însărcinează pe preşedintele său Klutznik să-l contacteze pe Kennedy, posibil candidat. El i-a declarat pe şleau: «*Dacă spuneţi ceea ce trebuie să spuneţi*; *puteţi conta pe mine… Dacă nu, nu voi fi singurul care vă va întoarce spatele*.

Klutznik îi rezumă ceea ce trebuia spus: atitudinea lui Eisenhower în afacerea Suezului era greşită, în timp ce în '48 Truman se afla pe calea cea bună… Kennedy a urmat acest „sfat" în 1960, atunci când a fost desemnat candidat la Convenţia democrată. După declaraţiile sale de la New York în faţa personalităţilor evreişti, el a primit 500.000 de dolari pentru campania sa, pe Klutznik consilier, şi 80 din votul evreiesc.

Sună: Melvin I. Wrofsky, op. cit., p.265 – 266 fi 271 – 286.

Încă de la prima sa întâlnire cu Ben Gurion, la Hotel Waldorf Astoria din New York, în primăvara anului 1961, John F. Kennedy îi spune: «*Ştiu că am fost ales graţie voturilor evreilor americani*. *Le datorez alegerea mea*.

Spuneţi-mi ce trebuie să fac pentru poporul evreu.»

Sursă: Edward Tivnan, *The lobby*, p.56 (citând biograful lui Ben Gurion, Michel Bar Zohar).

După Kennedy, Lyndon Johnson merge şi mai departe încă. Un diplomat israelian scria: «*Am pierdut un* mare prieten. Dar am găsit unul mai bun Johnson este cel mai bun dintre prietenii pe care statul evreu i-a avut la Casa Albă.»

Sursă: L.L. Kenan, *IsraëJ s defense Une*, Buffalo, Prometheus book, 1981, p.66 – 67.

Johnson a sprijinit, într-adevăr, cu toată puterea

„Războiul de şase zile” în 1967. De aici înainte 99 din evreii americani vor apăra sionismul israelian. «*A G evreu* astăzi înseamnă: a fi legat de Israel»

Sursă: Schlomo A vineri, The Making of Modern Sionism.

N.Y., Bade Books, 1981, p.219.

Rezoluţia 242 a Naţiunilor Unite, din noiembrie 1967, cerea evacuarea teritoriilor ocupate în timpul războiului. De Gaulle, după această agresiune, a anunţat un embargou asupra armelor cu destinaţia Israel. Congresul american l-a urmat. Dar Johnson, în decembrie, l-a ridicat şi, sub presiunea A.I.P.A.C., a livrat avioanele Phantom comandate de Israel.

Sursă: Blck, *op cât* p. 65 şi 66.

Ca urmare, Israelul nu a criticat războiul din Vietnam.

Sursă: Abba Eban, *Autobiographie*, p.460.

Atunci când în 1979 Golda Meir a venit în S.U.A., Nixon a comparat-o cu „biblica Deborah” şi a acoperit-o cu elogii la adresa prosperităţii (boomului) Israelului.

Sursă: Steven L.S. Spiegel, *The other Mrab-israeii conflict*, University of Chicago Press, 1985, p.185.

„Planul Rogers”, reluând esenţa rezoluţiei 262 a ONU, a fost respins de Golda Meir.

Sursă: Kenan, *op. Citn* p.239.

Nixon a livrat Israelului 45 de avioane Phantom în plus şi a adăugat 80 de avioane Skyhawk.

La 8 septembrie 1970 Nasser moare şi Sadat propune pacea cu Israelul. Moshe Dayan, ministrul apărării, o refuză, în pofida ministrului de externe Abba Eban.

Sadat a lansat atunci, ia 6 octombrie 1973, ofensiva care a primit numele de războiul de Yom Kippour şi i-a distrus reputaţia doamnei Golda Meir care a trebuit să demisioneze ia 10 aprilie 1974, ca şi Moshe Dayan.

Cu toate acestea, lobby-ul evreiesc de la Capitoliu a obţinut un mare succes la Washington pentru reînarmarea accelerată a Israelului: 2 miliarde de dolari, sub pretextul combaterii unui lobby arab concurent.

Sursă: *Neff*, Warriors of Jerusalem, *p. 217*.

Banii băncilor evreieşti din Wall Street s-au adăugat ajutorului guvernamental.

Sursă: Bick, *op. Cât* –, p. 65 şi Abba Eban, *op. Cât* –, p.460.

Din cele 21 de persoane care au vărsat mai mult de 100.000 de dolari pentru senatorul Hubert Humphrey, 15 erau evrei, printre care în primele rânduri stăpânii „mafiei evreieşti de la Hollywood” precum Lew Wasserman. În general, ei au adus peste 30 din fondurile electorale ale Partidului Democrat.

Sursă: Stephen D. Isaacs, *Je ws and American pohties*, N.Y. Ed. Doubleday, 1974, capitolul 8.

A.I.P.A.C. S-a mobilizat din nou şi a obţinut în trei săptămâni, la 21 mai 1975, semnăturile a 76. De senatori care cereau preşedintelui Ford să sprijine ca şi ei Israelul.

Sursă: Text integral în Shechan, 14 Arabi» Israelis and Kissânger”, Reader’s digest press, p. 175.

Calea lui Jimmy Carter era trasată: la Sinajgoga Elizabeth, în New Jersey, îmbrăcat în togă de velur albastru, el proclama:

«Cinstesc acelaşi Dumnezeu ca şi vol. Noi (baptiştii) studiem aceeaşi Biblie ca şi vol.» şi *concluzionează*: «Supravieţuirea Israelului nu depinde de politică. Este o datorie morală.»

Sursă: *Time*, 21 Iunie 1976.

Era epoca Beghin şi partidele religioase luaseră puterea laburiştilor «*Beghin se considera mai mult evreu decât israelian*, scrie biograful său.

Sursă: Silver, Beghin: The haunted prophet, p. 164.

În noiembrie 1976, Nahum Goldman, preşedintele Congresului Mondial Evreiesc, vine la Washington să-l întâlnească pe preşedinte şi pe consjlierii săi, Vance şi Brzezinski. El dă administraţiei Carter acest sfat

neaşteptat:

«să lichideze lobby-ul sionist din Statele Unite.»

Sursă: *Stern*, New York, 24 aprilie 1978.

Goldman îşi consacrase viaţa sionismului şi jucase un rol de prim-plan în „lobby” ul din vremea lui Truman, iar acum spunea că propria sa creaţie, Conferinţa Preşedinţilor, era o „forţă distructivă” şi un „obstacol major” în calea păcii din Orientul Mijlociu.

La putere era Beghin, iar Goldman decisese să mineze politica acestuia, chiar distrugând propriul său grup de presiune.

Şase ani mai târziu, Cyrus Vance, unul din interlocutorii acestei întrevederi, confirmă cuvintele lui *Goldman*: «Goldman ne-a sugerat să lichidăm lobby-ul, dar Preşedintele şi Secretarul de Stat au răspuns că nu aveau puterea, şi că, de altfel, aceasta ar fi putut deschide poarta antisemitismului.»

Sursă: Intervin al lui Cyrus Vance dat lui Edward Tivnan, *The Lobby*, Ed. Simon and Schuster, 1987, p. 123.

Beghin, împărţind puterea cu laburiştii, l-a desemnat pe Moshe Dayan ministru de externe în locul lui Shimon Peres.

Preşedintele Conferinţei preşedinţilor evrei din... Statele Unite, Schindler, a făcut să fie acceptată această turnură în favoarea extremiştilor şi a subliniat pragmatismul lui Dayan. Beghin, pentru un timp, nu s-a sinchisit deloc de sioniştii americani pe care îi considera susţinătorii laburiştilor.

Dar oamenii de afaceri americani, constatând influenţa rabinilor asupra lui Beghin şi mai ales ataşamentul acestuia pentru „libera iniţiativă” (contrar intervenţiilor etatiste ale laburiştilor), au salutat acordurile de la Camp David (septembrie 1978). Sadat, făcând o pace separată cu Israelul, nu se atingea de Cisiordania (Iudeeea şi Samaria, pământuri „biblice” după Beghin) şi nu reţinea decât Siiiaiul care, pentru Beghin, nu era un „pământ biblic”.

Sursă: *Stephan D. Isaacs*, Jews and American Poucyy

Doubleday, 1974, p. 122.

În 1976 Carter obţinuse 68 din voturile evreieşti; în 1980 el nu a mai obţinut decât 45 deoarece, între timp, vânduse avioane F 15 Egiptului şi „Awacs” Arabiei Saudite, asigurând totuşi că acestea nu vor servi niciodată împotriva Israelului deoarece armata americană controla şi dirija toate datele la sol.

A fost cu toate acestea învins în 1980 de Reagan care, din contră, va acorda 600 de milioane de dolari credite militare pentru următorii doi ani.

După Camp David, Beghin, asigurat că nu va fi atacat de Egipt, şi liniştit de faptul că sistemele Awacs vândute Arabiei Saudite erau în întregime sub control american, le-a putut arăta americanilor puterea sa printr-un război preventiv, procedând (precum japonezii la Pearl Harbor şi israelienii cu aviaţia egipteană în timpul războiului de şase zile) la distrugerea, fără declaraţie de război, a centralei nucleare irakiene de la Ozirak, construită de francezi. Beghin a invocat din nou acelaşi mit sacru:

«Nu va mai fi niciodată un alt Holocaust»

Sursă: Washington Post, 10 iunie 1981.

Încurajat de slabele proteste americane faţă de o agravare a situaţiei în Orientul Mijlociu, Beghin, o lună mai târziu, la 17 iulie 1981, bombarda vestul Beirutului pentru a distruge, spunea el, baze ale O.L.P.

Reagan a anunţat atunci proiectul său de a vinde Arabiei Saudite sisteme Awacs şi rachete în valoare de opt miliarde şi jumătate de dolari, tot în condiţii care să nu ameninţe în niciun fel Israelul, deoarece controlul american era total.

Astfel că majoritatea din Senat a acceptat această bună afacere economică şi această creştere a influenţei americane în Golf. (Saudiţii se angajaseră să nu survoleze nici Siria, nici Iordania, deci nici Israelul).

Sursă: *Facts and fâtes*, 20 septembrie 1981, p. 705.

Beghin, mereù obsedat de viziunea „marelui Israel” din legenda biblică, a continuat implantarea de colonii israeliene în Cisiordania (începută de laburişti) pe care

Carter le declarase „ilegale” şi contrare rezoluţiilor 242 şi 338 ale Naţiunilor Unite. Însă Reagan vedea în Israel un mijloc de a bloca pretenţiile Uniunii Sovietice asupra petrolului din Golf. În noiembrie 1981, Ariel Sharon, ministrul de război al lui Beghin, l-a întâlnit pe omologul său american Caspar Weinberger şi a elaborat cu el un plan de „cooperare strategică” pentru a descuraja orice ameninţare sovietică în regiune.

Sursă: *New York Urnes*, 1 decembrie 1981.

La 14 decembrie Beghin anexează Golanul. Reagan protestează împotriva acestei noi violări a Rezoluţiei 242. Beghin se revoltă: «*Suntem noi oare o republică bananieră*? *Un stat vasal vouă*?»

Sursă: Steven Emerson, „Dutton of ArabU”, în *New Repmbiàc*, din 16 iunie 1982.

Anul următor Beghin invadează Libanul. Generalul Heig, care conducea departamentul de război, dă lumină verde acestei invazii destinate să impună un guvern creştin la Beirut.

Sursă: Ze’ev Shifi şi Ehud Ya’ari: *Israëi’s Leaanon War*.

N.Y. Simon aud Schuster, 1984.

Puţini americani au criticat această invazie, cum puţini israelieni criticaseră pe cea a Vietnamului. Dar masacrele de la Sabra şi Chatila (sub ochii lui Sharon şi ai lui Eytan şi cu complicitatea acestora) iar imaginile date la televiziune, au obligat lobby-ul evreiesc să rupă tăcerea.

Vicepreşedintele Congresului mondial evreiesc, Hertzberg, şi un mare număr de rabini, îl critică pe Beghin în octombrie 1982. Beghin reproşează rabinului Schindler, care făcuse această critică la televiziune, că este «*mai mult american decât evreu*», iar unul din adjuncţii săi îl denunţă ca «*trădător*».

Sursă: Michael Kremer: „American Jews and Israël. The scktism”, N.Y., 18 octombrie 1982.

Un purtător de cuvânt al lui A.I.P.A.C. A explicat strategia celor care aprobau invazia:

«Dorim să întărim sprijinul nostru acordat dreptei din

Israel – cu oamenii care nu se sinchisesc de ceea ce se întâmplă pe „west bank” ci care au în vedere Uniunea Sovietică».

Sursă: Interviu publicat de Tivnan, op. cit., p. 181.

Cu această ocazie creştinii sionişti au susţinut agresiunea israeliană, iar şeful lor Jerry Falwell, pe care Beghin îl numea „omul care reprezintă 60 milioane de creştini americani” într-o ţară unde nu există decât 6

milioane de evrei, a primit cea mai înaltă distincţie sionistă:

premiul Jabotiński pentru servicii aduse Israelului, peste 100

milioane de dolari din partea statului israelian şi 140

milioane de dolari din donaţia Swaggert

Sursă: *Hme*, „Power, glory – politic «”, 17 februarie 1986.

Puterea financiară şi, prin urmare, politică, într-o lume în care totul se cumpără şi se vinde, devine din ce în ce mai determinantă.

După 1948, Statele Unite au acordat Israelului 28

miliarde de dolari ajutor economic şi militar.

Sursă: *Time Magazine*, iunie 1994”.

Îndestulaţi de fluxul financiar care se rostogolea, din exterior, asupra Israelului, prin:

1. „Despăgubirile” germane şi austriece;

2. Mărinimia necondiţionată a Statelor Unite;

3. Vărsămintele „Diasporei”; conducătorii israelieni puteau concepe, în politica externă, visurile cele mai ambiţioase ale unui „mare Israel”.

O mărturie precisă în acest sens ne este furnizată de un articol din revista *Kivounim* (Orientări) publicată la Ierusalim de *Organizaţia sionistă mondială* asupra «*planurilor strategice ale Israelului pentru anii ’80*»:

«ca structură centralizată, Egiptul este deja un cadavru, mai ales dacă se ţine seama de înfruntarea din ce în ce mai dură între musulmani şi creştini. Împărţirea sa în provincii geografice distincte trebuie să fie obiectivul nostru politic pe frontul occidental pentru anii 1990.

O dată Egiptul astfel dislocat şi lipsit de putere centrală, ţări precum Libia, Sudanul şi altele mai îndepărtate, vor cunoaşte aceeaşi dezmembrare. Formarea unui stat copt în Egiptul de sus şi a unor mici entităţi regionale de mică importanţă, este cheia unei dezvoltări istorice, întârziate astăzi de acordul de pace, dar inevitabilă pe termen lung.

În ciuda aparenţelor, frontul de Vest prezintă mai puţine probleme decât cel de Est. Împărţirea Libanului în 5 provincii... prefigurează ceea ce se va întâmpla în lumea arabă în ansamblu. Spargerea Siriei şi a Irakului în regiuni determinate pe baza unor criterii etnice sau religioase trebuie să fie, pe termen lung, un scop prioritar pentru Israel, prima etapă fiind distrugerea puterii militare a acestor state.

Structura etnică a Siriei o expune unei destrămări care ar putea duce la crearea unui stat şiit de-a lungul coastei, a unui stat sunit în regiunea Alep, a unui altul la Damasc şi a unei entităţi druze care ar putea dori să-şi constituie propriul său stat – poate pe Golanul nostru – în orice caz cu Huranul şi nordul Iordaniei... Un astfel de stat ar fi, pe termen lung, o garanţie de pace şi de securitate pentru regiune. Este un obiectiv care este deja la îndemâna noastră.

Bogat în petrol şi dat pradă luptelor intestine, Irakul este pe linia de ţintă israeliană. Distrugerea sa ar fiv pentru noi, mai importantă decât cea a Siriei, căci el este cel care reprezintă, pe termen scurt, cea mai serioasă ameninţare pentru Israel.»

Sană: *Kivounim*, Ierusalim, nr. 14, februarie 1982.

49 – 59

(Textul integral, în original, este reprodus în cartea mea *Palestine, terre des messages divins*, Ed. Albatros, Paris, 1986, p. 377 – 387 şi în traducerea sa franceză începând de la pagina 315.)

Pentru realizarea acestui vast program, conducătorii israelieni dispuneau de un ajutor american nelimitat. Din cele 507 avioane de care dispuneau în momentul invadării

Libanului, 457 veneau din Statele Unite graţie darurilor şi împrumuturilor primite de la Washington. Lobby-ul american s-a însărcinat cu obţinerea mijloacelor necesare sub presiunea „lobby”-ului sionist, fie aceasta chiar împotriva interesului naţional.

Atunci când obiectivele planului Kivounim erau prea îndepărtate, şi înfruntarea prea riscantă, lobby-ul israelian a reuşit ca operaţiunea să fie realizată de către Statele Unite. Războiul împotriva Irakului este un exemplu edificator în acest sens.

«Două puternice grupuri de presiune au împins Statele Unite la declanşarea conflictului.

1 „Lobby-ul evreiesc”, deoarece eliminarea lui Sadam Hussein înlătură ameninţarea celei mai puternice ţări arabe... Evreii americani joacă în sistemul mediatic de dincolo de Atlantic un rol esenţial. Compromisul permanent între Preşedinte şi Congres conduce Casa Albă să ţină seama foarte mult de insistenţele lor.

2 „Lobby-ul afacerilor a ajuns să creadă că războiul putea relansa economia. Al doilea război mondial şi enormele comenzi pe care le-a adus Statelor Unite, nu a pus el oare capăt crizei din 1929 din care nu ieşiseră cu adevărat? Războiul din Coreea nu a provocat el un nou boom? Blagoslovitul război care ar readuce prosperitatea în America...»

Sursă: Alain Peyrefitte, *Le Figaro*, 5 noiembrie 1990.

«Este dificil de supraestimat influenţa politică a American Israeli Public Affairs Committee (A.I.P.A.C.) ... ce dispune de un buget ce s-a mărit de patru ori între 1982 şi

1988 (1.600.000 dolari în 1982; 6.900.000 dolari în 1988).»

Sursă: *Wallstreet Journal*, 24 iunie 1987.

Conducătorii sionişti nu au ascuns acest rol al lobbyului lor. Ben Gurion declara cu claritate: «*Când un evreu, în America sau în Africa de Sud, vorbeşte tovarăşilor săi evrei* de guvernul „nostru”, el înţelege guvernul Israelului.»

Sursă: Rebirth and Destiny of Israël, 1954, p. 489.

La al 23-lea Congres al organizaţiei sioniste mondiale, se precizează referitor la îndatoririle unui evreu din străinătate că: «obligaţia colectivă a tuturor organizaţiilor sioniste din diversele ţări de a ajuta statul evreu în orice circumstanţă este imperativă, chiar dacă o atare atitudine intră în contradicţie cu autorităţile ţărilor respective.»

Sursă: Ben Gurion, „Tăries and character of a modern sionist”, *Jerusalem Fost din* 17 august 1952 şi „Jewish télégraphie agency”, 8 august 19511

Această confundare a religiei iudaice (respectabilă ca oricare alta) cu sionismul politic, care cere supunere necondiţionată faţă de Statul lui Israel care îl înlocuieşte pe Dumnezeul lui Israel, nu poate într-adevăr decât să hrănească antisemitismul.

Departamentul de Stat a fost constrâns să reacţioneze. Într-o scrisoare adresată „Consiliului american

Nimic nu s-a schimbat în această atitudine după o jumătate de sccoi. Murele R-bin din Franţa, Joseph Sitruk, declant Im Ierusalim primului ministru insehan Itzhac Shamir: «*fiecare evreu francez este un reprezentant al Israelului... Fiţi sigur ca fiecare evreu în Franţa este un apărător a ceea ce voi apăraţi.*» *Sursi*: *Radioul israelian, luni 9 iulie 1990. Reluat de Le Monde din 12 şi 13 iulie 1990* şi *de cotidianul comunităţii evreieşti din Franţa, Jour J, din 12 iulie 1990, unde el adaugă*. * «Nu există *Ar* gândul meu nici cern mai mică idee a unei duble supuneriân*tr-adevăr, s-ar fi putut înşela în această privinţă*!

pentru iudaism”, făcută publică de acesta la 7 mai 1964, Secretarul de Stat Talbot, referindu-se chiar la principiile Constituţiei americane, faţă de care pretenţiile conducătorilor sionişti constituie o sfidare, amintea că ţara sa «recunoaşte statul Israel ca stat suveran, şi cetăţenia oferită de statul Israel Ea nu recunoaşte nicio altă suveranitate sau cetăţenie în această privinţă. Ea nu recunoaşte relaţii politico-legale bazate pe o identificare religioasă a cetăţenilor americani. Ea nu face nicio

discriminare între cetăţenii americani în ceea ce priveşte religia lor. În consecinţă, trebuie să fie clar că Departamentul de Stat nu consideră conceptul de fipopor evreu9* ca fiind un concept de drept internaţional»

Sursă: Citat de Georges Friedman *în Fân du peupie juif.*

Gallimard, Idées poche, p. 292.

Declaraţie pur platonică de altfel, deoarece această chemare la ordine judiciară nu a fost urmată de nicio măsură împotriva lobbyului.

Afacerea Pollard ne furnizează un exemplu.

În noiembrie 1985, un militant sionist american, Jonathan Pollard, analist la statul major al marinei, este arestat în timp ce transporta acasă unele documente secrete. Interogat de F.B.I., el a recunoscut a fi primit 50.000 de dolari de la începutul anului 1984 pentru a transmite aceste documente Israelului.

«Afacerea Pollard nu s-a ivit din senin, din nimic. Ea se înscrie în sistemul actual – din ce în ce mai periculos – al relaţiilor americano-israeliene, caracterizate de o dependenţă excesivă care favorizează atitudinile imprudente.

Această situaţie a fost creată în 1981, atunci când A dininistraţia Reagan a dat Israelului ceea ce a fost interpretat ca o „cartă albă-aventurismului său militar, sub pretextul autoapărării al cărei prim rezultat a fost invadarea Libanului.

„Era previzibil că o astfel de îngăduinţă a Washingtonului va încuraja aroganţa Ierusalimului... Este bine cunoscut că legături de strânsă dependenţă dau naştere la resentimente şi agresivitate... Din partea Israeluluiv aceste resentimente iau forme nechibzuite; una fiind raidul asupra Tunisului, şi este posibil ca afacerea Pollard să fie o alta.»

Sursă: *Washington Post,* 5 decembrie 1985.

«De deceniiv evreii americani se străduiesc să convingă opinia publică americană că sprijinul lor necondiţionat pentru Israel nu aduce nicio atingere

loialităţii lor faţă de Statele Unite. Acum pare dificil să li se acorde încredere în această privinţă, şi cei care vorbesc de

„Dubla supunere** caută să găsească urechi îngăduitoare.»

Sursă: *Hnmretz*, 1 decembrie 1985.

Nu lipsesc exemplele când lobby-ul israelo-sionist a reuşit să impună Statelor Unite o atitudine contrară intereselor americane, dar utilă politicii Israelului; Iată câteva exemple.

Preşedintele comisiei de politică externă a Senatului, senatorul Fullbright, a decis să aducă pe principalii conducători sionişti în faţa unui Comitet care a scos la lumina zilei activităţile lor subterane. El a rezumat rezultatele anchetei sale într-un interviu „în faţa Naţiunii" la C.B.S., la 7 octombrie 1973: «*Israelienii controlează politica Congresului* şi *Senatului*», adăugând: «*Colegii noştri din Senat, aproximativ 70 dintre ei, se hotărăsc mai mult sub presiunea unui lobby decât în funcţie de propria lor viziune a ceea ce ei consideră drept principii de libertate* şi *de drept*»

La alegerile următoare, Fullbright avea să-şi piardă locul de senator.

După ancheta senatorului Fullbright, „lobby" ul sionist n-a încetat să-şi mărească influenţa asupra politicii americane. În cartea sa *They dare to speak out* (Ei au îndrăznit să vorbească), publicată în 1985 de Lawrence Hill and Company, Paul Findley, care a fost, timp de 22 de ani, deputat în Congresul Statelor Unite, descrie modul actual de funcţionare al „lobby"-ului sionist şi puterea sa. Această adevărată *„sucursală a guvernului israelian" c*ontrolează Congresul şi Senatul, Preşedinţia Republicii, Departamentul de stat şi Pentagonul, ca şi mijloacele media şi îşi exercită influenţa în Universităţi, ca şi în sânul Bisericilor.

Probele şi exemplele abundă, demonstrând cum exigenţele israelienilor trec înaintea intereselor Statelor Unite: la 3 octombrie 1984, Camera reprezentanţilor, cu peste 98 din voturi, abroga orice limitare în schimburile

comerciale dintre Israel şi Statele Unite, în ciuda raportului defavorabil al Ministerului Comerţului şi al tuturor sindicatelor (p. 31). În fiecare an, oricare ar fi restricţiile pentru toate celelalte capitole ale bugetului, creditele pentru Israel sunt tot mai mari. Spionajul funcţionează de aşa manieră încât dosarele cele mai secrete sunt în mâinile guvernului israelian! Adlai Stevenson (fost candidat la preşedinţia Statelor Unite) scrie în numărul din iarna anului ’75 – 76 al revistei *Foreign Aflàirs*: «*Practic nicio decizie privind Israelul nu poate fi luată, nici măcar discutată, la nivelul executivului, fără a fi imediat cunoscută de guvernul israelian.*» (p. 126). În pofida refuzului Secretarului de Stat al Apărării de a livra Israelului, în plină agresiune asupra Libanului, bombe cu fragmentare, arme dirijate împotriva civililor, refuz bazat pe legislaţia americană, israelienii le-au obţinut de la Reagan şi s-au folosit de ele în două rânduri la Beirut pentru a masacra populaţia.

În 1973, amiralul american Thomas Moorer (şef al statuliţi major interarme), mărturisea: ataşatul militar israelian la Washington, Mordecai Gur (viitor comandant şef al forţelor israeliene), a cerut Statelor Unite avioane înarmate cu o rachetă foarte sofisticată (Maverick). Amiralul Moorer i-a răspuns: «*Nu vă pot da aceste avioane. Nu avem decât o singură escadrilă. Şi am jurat în faţa Congresului că avem nevoie de ele.*» *Gur i-a replicat*: «Daţi-ne aceste avioane. Cât despre Congres, lăsaţi în seama mea. Şi astfel, *adaugă amiralul*, singura noastră escadrilă echipată cu Maverick a plecat în Israel.» (*p. 161*).

La 8 iunie 1967, aviaţia şi marina de război israeliană a bombardat nava americană „Liberty”, echipată cu detectoare foarte sofisticate, pentru a o împiedica să le dezvăluie planurile de invadare a Golanului. Un număr de 34 de marinari au fost ucişi şi 171 răniţi. Nava a fost survolată timp de 6 ore, şi bombardată timp de 70 de minute. Guvernul israelian a cerut scuze pentru această „eroare” şi afacerea a fost clasată. Doar în 1980 unul din

martorii oculari, Ennes, ofiţer de punte pe „Liberty”, a putut restabili adevărul, distrugând versiunea oficială a „erorii” admisă de comisia de anchetă la vremea respectivă, comisie prezidată de amiralul Isaac Kid. Ennes a dovedit că atacul fusese deliberat şi că era vorba de o crimă. Amiralul Thomas L. Moorer, atunci când cartea lui Ennes era înăbuşită prin grija „lobby”-ului sionist, a explicat de ce această crimă a fost trecută sub tăcere: «*Preşedintele Johnson se temea de reacţiile electoratului evreiesc*...» şi amiralul adaugă: «Popo*rul american s-a*r *înfuria rău dac*ă *ar* ş*ti ce* s*e* î*nt*â*mplă.*» *(*p. 179)!

În 1980, Adlai Stevenson, patronând un amendament care cerea o reducere cu 10 a ajutorului militar dat Israelului pentru a-l obliga să stopeze instalarea de colonii în teritoriile ocupate, reamintea că 43 din ajutorul american este destinat Israelului (3 milioane de locuitori), pentru înarmarea sa, în detrimentul a 3 miliarde de locuitori înfometaţi ai globului.

Adlai Stevenson concluzionează: «Primul ministru al Israelului are mai multă influenţă asupra politicii externe a Statelor Unite în Orientul Mijlociu decât are în propria sa ţară.»

Exemplele abundă:

«Rabin, care a abandonat de mult tactica de anexare lentă scumpă partidului laburist israelian după 1967 („dună după dună, capră după capră7*...), a crezut sosit momentul pentru a accelera colonizarea şi iudaizarea Oraşului Sfânt, confiscând 53 de hectare în plus în Ierusalimul de est (din care Israelul şi-a însuşit deja o treime după 1967, în folosul exclusiv al evreilor) scopul fiind acela de a crea o asemenea situaţie încât, la negocierile prevăzute în 1996, „să nu mai existe nimic de negociat.

Această nouă provocare a suscitat vii proteste din partea ţărilor arabe indignate, de altfel, de propunerea senatorului Dole (acelaşi care, în 1990, trata Israelul drept „copil răsfăţat 9) de a muta ambasada Statelor Unite la Ierusalim. Liga arabă a cerut reunirea de urgenţă a

Consiliului de Securitate – cum, la 2 mai, a cerut şi Franţa. La sfârşitul acestei sesiuni, 14 din cele 15 state membre au votat o rezoluţie cerându-i lui Rabin să revină asupra acestui proiect de confiscare, dar S.U.A. Au decis atunci, pentru a 30-a oară după 1972, să facă uz de dreptul lor de veto pentru „a susţine Israelul.

Această izolare americană a îngrijorat anumiţi reprezentanţi ai lobbyului din Statele Unite, precum domnul Thomas Friedman: „Problema crucială nu este cea a statutului Ierusalimului, care va rămâne în orice caz capitala Israelului… ci cea a credibilităţii Statelor Unite ca singur mediator în conflictul israelo-arab şi cea a conduitei negocierilor cu palestinienii.» (N. Y. Times, 15/5/95)

Svrsă: Dany Rubinstein, *Haaretz*, mai 1995

La Mitingul Anual al A. LP. A.C. La care a fost invitat preşedintele Clinton, acesta a subliniat amploarea ajutorului militar acordat de Statele Unite Israelului:

«Statele Unite şi-au ţinlit promisiunile: puterea militară a Israelului este astăzi mai „pronunţată** ca niciodată. Ne-am dat acordul pentru vânzarea avioanelor F

15, cel mai bun aparat cu rază lungă de acţiune din lume. Am continuat livrarea, începută în urma războiului din Golf, a 200 de avioane şi elicoptere de luptă. Ne-am angajat să participăm cu 350 milioane de dolari la producerea Arrowului, care trebuie să protejeze Israelul de orice nou atac cu rachete. I-am livrat un sistem ultramodern de lansator multiplu de rachete…

„Pentru creşterea capacităţilor sale de înaltă tehnologie, i-am furnizat superordinatoare şi i-am permis accesul, ceea ce este fără precedent din partea Statele Unite, pe piaţa americană a lansărilor în spaţiu.

„Cooperarea noastră în materie de strategie şi de informaţii n-a fost niciodată atât de strânsă. Am efectuat, în acest an, manevre comune de mare anvergură şi avem în vedere o extindere a instalaţiilor noastre de stocare a materialelor militare din Israel. Pentagonul a semnat contracte de peste 3 milioane de dolari pentru cumpărarea de material de înaltă tehnologie cu companii israeliene…»

Sursă: Reprodus de *Middh Ernst Interzisdonst* 26.05.1995

Toate mijloacele sunt bune pentru „lobby" ul sionist: de la presiunea financiară la şantajul moral, trecând prin boicotul mijloacelor media şi al editorilor şi ameninţarea cu moartea.

Paul Findley concluziona: «Oricine critică politica Israelului trebuie să se aştepte la dureroase şi neîncetate represalii şi chiar la pierderea mijloacelor sale de existenţă prin presiunile „lobby-ului israelian. Preşedintele se teme de el. Congresul cedează tuturor exigenţelor sale. Cele mai prestigioase universităţi au grijă să îndepărteze din programele lor, tot ceea ce i se opune; giganţii mijloacelor media şi conducătorii militari cedează presiunilor sale.» (*p. 315*).

Sursă: Hearing. Part 9.23 mai 1963.

2. Lobby-ul în Franţa

«Există în Franţa un puternic lobby proisnelian care i.fi exctivită influenţa mai ateu în mediile de informare.»

Generata! de Gaire *în Franţa, doar generalul de Gaulle a îndrăznit să declare* că «există în Franţa un puternic lobby proisraelian care îşi exercită influenţa mai ales în mediile de informare. Această afirmaţie, la vremea respectivă, a produs scandal. Ea conţine cu toate acestea o parte de adevăr ce este mereu de actualitate,»

Sursfi: Philippe Alexandre, „Le préjugé proisraélien", *Le Parisien Libéré* din 29 februarie 1988.

De atunci nu a mai existat niciun candidat la Preşedinţia Republicii franceze, indiferent din ce parte venea, de la Michel Rocard la Jacques Chirac, trecând pe la Mitterand, care să nu fi mers în Israel pentru a obţine investitura mediatică.

Puterea mediatică a lobbyului, al cărui centru conducător îl constituie astăzi „L.I.C.R.A". (Liga internaţională împotriva rasismului), este atât de mare încât poate manipula opinia publică după bunul său plac: în timp ce populaţia evreiască din Franţa constituie *2* din poporul francez, sionismul domneşte asupra majorităţii

celor ce decid politic în mijloacele media, la televiziune şi la radio, în presa scrisă, fie că este vorba de cotidiene sau de periodice, în cinema – mai ales cu invazia produselor de la Hollywood – şi chiar în edituri (prin comitetele de lectură în care îşi pot impune veto-ul) care sunt în mâinile lor, ca şi publicitatea, stăpâna financiară a mijloacelor media.

Dovada acestui fapt o constituie alinierea evasigenerală a mijloacelor de informare atunci când este vorba de a inversa, în favoare? Israelului, sensul evenimentelor: se cheamă „terorism" violenta celor slabi şi „luptă împotriva terorismului" violenţa celor puternici.

Un evreu infirm este aruncat peste bord de pe vasul „Achille Lauro" de un renegat al O.L.P... Este în mod incontestabil terorism. Dar când, drept represalii, un bombardament israelian asupra Tunisului face 50 de morţi, printre care mai mulţi copii, asta se numeşte „lupta împotriva terorismului şi apărarea legii şi a ordinii".

Ca sub bagheta unui dirijor clandestin, aceeaşi muzică se aude în toate mijloacele media, fie că este vorba de atentatul împotriva Sinagogii din strada Copernic, sau de profanările din cimitirul Carpentras, de invadarea Libanului sau de distrugerea Irakului.

Pot aduce mărturia mea personală: până în 1982 aveam acces liber la cele mai mari case de editură, la televiziune, la radio, la marile jurnale.

În momentul invaziei şi al masacrelor din Liban, în ziarul *Le Monde* din 17 iunie 1982, am obţinut de la directorul Jacques Fauvet publicarea unei pagini întregi, plătită, unde, împreună cu Părintele Michel Lelong şi Pastorul Matthiot, scoteam în evidenţă «*sensul agresiunii israeliene după masacrele din Liban*».

Arătam că nu era vorba de o eroare, ci de logica internă a sionismului politic pe care este fondat statul Israel.

Am primit, prin scrisori anonime şi prin telefon, nouă ameninţări cu moartea.

L.I.C.R.A. Ne-a intentat proces pentru „antisemitism

şi provocare la discriminare rasială”.

Avocatul lui Jacques Fauvet a reamintit că statul Israel, ale cărui violenţe asupra populaţiei din Liban au fost denunţate de înalte personalităţi evreieşti precum Mendès France şi Nahum Goldman, nu putea fi confundat cu comunitatea evreiască şi, cu atât mai puţin, cu credinţa sa.

Apărarea noastră, ceia a părintelui Lelong, a pastorului Matthiot şi a mea, rezulta din textul însuşi: aminteam ceea ce vieţile noastre datorează credinţei profeţilor evrei.

Dar sionismul politic l-a înlocuit pe Dumnezeul lui Israel cu Statul lui Israel.

Comportamentul său, în Liban şi în Palestina, care crează odioase amalgamuri, dezonorează iudaismul în ochii lumii. Lupta noastră împotriva sionismului politic este deci inseparabilă de lupta noastră împotriva antisemitismului.

În ceea ce mă priveşte, am reluat în faţa tribunalului analizele din studiul meu *„La Palestine, terre des messages* divins – sionismul politic, fondat de Théodore Herzl (şi condamnat atunci de toţi rabinii din lume ca o trădare a credinţei mozaice), decurge nu din credinţa iudaică ci din naţionalismul şi colonialismul european din secolul al XIX-lea.

Ultimele rămăşiţe ale colonizării prin populare, în Palestina ca şi în Africa de Sud, se izbesc, prin rasismul lor (în mod oficial denunţat de ONU), de rezistenţa autohtonilor în faţa ocupantului colonial.

Ca în orice colonialism şi ca în orice regim de ocupaţie (pe care şi noi l-am trăit în Franţa sub Hitler), represiunea se numeşte „menţinerea ordinii”, iar rezistenţa „terorism”.

Ascultându-l pe avocatul L.I.C.R.A. Care încerca să compună, împotriva mea, un portret de antisemit, m-am revăzut ia Ierusalim, însoţit, la Zidul plângerii, de ministrul israelian Barzilai, în 1967, şi apoi în casa lui Nahum Goldman, pe atunci preşedinte al Congresului mondial

evreiesc.

M-am revăzut în lagărul de concentrare, împreună cu prietenul meu Bernard Lecache, fondator al L.I.C.A. (care va deveni L.I.C.R.A.), care mă ajuta să-mi pregătesc cursurile pentru tovarăşii noştri, deportaţi ca şi noi, despre „Profeţii Israelului”.

L-am revăzut pe acel vechi militant comunist şi ateu din Tarn spunându-ne, după o lectură a noastră din Arnos: «*Asta întăreşte curajul”.*

Dominaţia cvasitotală a mijloacelor media din America şi din Franţa de către sionismul israelian impune lumii această răstălmăcire a sensurilor: un diplomat israelian este agresat la Londra (Doamna Thatcher însăşi dovedeşte, în Camera Comunelor, că autorul atentatului nu provenea din O.L.P.), acesta este „terorism”. Armata israeliană invadează Libanul şi omoară acolo mii de oameni: operaţiunea se numeşte „Pace în Galileea”.

La 1 ianuarie 1989 ascultam la televizor bilanţul „revoltei pietrelor”: 327 de morţi în rândul palestinienilor (cei mai mulţi din ei copii ce aruncau cu pietre), şi 8 de partea israeliană (majoritatea soldaţi trăgând cu gloanţe). În aceeaşi zi un ministru israelian declara: «*Negocierile nu vor fi posibile decât atunci când palestinienii vor renunţa la violenţă*». Visez eu oare? Sau această anesteziere a spiritului critic este un coşmar colectiv? triumful nonsensului!

Deja în 1969 Generalul de Gaulle denunţa „influenţa excesivă” a lobbyului sionist în toate mijloacele de informare: de la presă la televiziune, de la cinema la edituri. Astăzi această „influenţă excesivă” a reuşit să opereze o inversiune totală a sensului, numind „terorism” rezistenţa artizanală a celor slabi şi „luptă împotriva terorismului” violenţa infinit mai ucigătoare a celor puternici.

Ne făcusem vinovaţi, Părintele Lelong, pastorul Matthiot şi *eu, de a fi denunţat minciuna acestei răsturnări a sensului. Tribunalul din Paris, prin sentinţa din 24 martie 1983*, «considerând că este vorba de critica licită a politicii

unui stat şi a ideologiei care o inspiră şi nu de provocare rasială... respinge toate plângerile L.I.C.R.A. Şi o condamnă la plata cheltuielilor de judecată».

L.I.C.R.A. S-a înverşunat şi a făcut apel. La 11 ianuarie 1984, înalta Cameră a Curţii din Paris a pronunţat verdictul.

Curtea de apel a citat un pasaj din articolul nostru unde acuzam statul Israel de rasism.

Curtea, «considerând că opinia emisă de semnatari nu se referă decât la definiţia restrictivă a iudaicităţii reţinută de legislaţia israeliană... confirmă verdictul dat, de respingere a plângerilor L.I.C.R.A. Şi condamnă L.I.C.R.A. Ia plata cheltuielilor de judecată.

L.I.C.R.A. A făcut recurs în casaţie. Sentinţa Curţii de Casaţie din 4 noiembrie 1987 a năruit orice speranţă a sioniştilor de a ne dezonora în mod legal: Curtea «*respinge recursul* şi *condamnă reclamanta la plata cheltuielilor de judecată*».

Dar operaţia de înăbuşire a continuat dincolo de justiţie. „Lobby” ul sionist dispunea de mijloace pentru aceasta. Dacă am fi fost condamnaţi, ne-am fi bucurat de apariţia noastră pe prima pagină a întregii. Prese” pentru a fi ţintuiţi la stâlpul infamiei ca antisemiţi. Din contră, condamnarea de către justiţie a L.I.C.R.A. A fost în mod sistematic trecută sub tăcere: chiar *Le Monde*; al cărui fost director, Fauvet, fusese implicat împreună cu noi în această luptă, s-a mulţumit cu un articolaş incolor.

În schimb, susţinerea obţinută de speranţele mele a fost în mod magistral realizată. Odată cu apariţia paginii din *Le Monde* despre logica colonialismului sionist, am adăugat şi două rânduri prin care ceream cititorilor să subscrie pentru plata cheltuielilor de publicare. Pagina costase S milioane de centime. Am primit 7 milioane, prin sute de mici cecuri. Dintre donatori, aproape o treime erau evrei, printre care şi doi rabini.

Dar, din acel moment, a început asfixierea mediatică: n-am mai avut acces la televiziune, articolele mi-au fost refuzate. Publicasem 40 de cărţi la toate marile edituri, de

la Gallimard la Seuil, de la Pion la Grasset şi la Laffont. Ele fuseseră traduse în 27 de limbi. De acum înainte, toate porţile erau închise: unul dintre cei mai mari editori ai mei a spus consiliului său de administraţie: «*Dacă publicaţi o carte de Garaudy, nu veţi mai avea drepturile de traducere ale cărţilor americane*». A mă accepta însemna să îşi arunce în aer editura. Un alt „mare”, pentru o altă carte, a spus directoarei sale literare care, pasionată de o carte a mea, muncise trei luni pentru a mă ajuta să o pun la punct: «*Nu vreau niciun Garaudy în editura mea*».

Aceasta este povestea înmormântării de viu a unui om.

Reţelele noastre de rezistenţă la non-sens sunt condamnate la clandestinitate. Iar eu la moartea literară. Pentru delict de speranţă.

Nu este acesta decât un singur exemplu, despre care pot depune mărturie personal, asupra „inversiunii sensului” de către sionism.

Am putea multiplica exemplele, însă fiecare dintre noi le este martor în fiecare zi: însuşi sensul crimei hitleriste împotriva întregii omeniri este pervertit de propaganda sionistă, care reduce această crimă împotriva umanităţii la un vast pogrom căruia evreii. I-au fost singurele victime.

Un pas mai departe va fi făcut atunci când aceste „oprelişti” vor fi impuse prin lege, făcând din magistraţi judecătorii adevărului istoric, în ciuda legilor anterioare asupra libertăţii presei.

Delictul de opinie este de acum înainte legalizat de legea Fabius zisă „legea Gayssot”, de la numele deputatului comunist care a acceptat paternitatea acestei legi scelerate, în mai 1990.

Ea constă în introducerea în legea libertăţii presei din 1881 a unui articol 24 bis, care spune:

«Vor fi pedepsiţi cu sancţiunile prevăzute la alineatul 6 de la articolul 24 aceia care vor fi contestat existenţa uneia sau mai multora dintre crimele împotriva umanităţii aşa cum sunt ele definite de articolul 6 al statutului

Tribunalului militar internaţional anexat la acordul de la Londra din 8 august 1945.»

Sursă: Propunere de lege adoptată de Adunarea Naţională, transmisă de Domnul Preşedinte al A.N. Domnului Preşedinte al Senatului, nr.

278, anexată procesului verbal al şedinţei din 3 mai 1990.

Raportul domnului Asensi (deputat) preciza (p: 21): vi se cere să creaţi o nouă incriminare referitoare la „revizionism”.

În plus, el preconiza «să se lărgească posibilităţile date asociaţiilor de a se constitui ca parte civilă în caz de infracţiune» (*articolul 7*).

Chiar din introducere, raportul definea scopul urmărit: «completarea arsenalului represiv existent, vizând ca legea penală... să-şi joace pe deplin rolul său de intimidare şi de represiune» (p. 5).

Sursă: Raportul nr. 1296, anexat la procesul verbal al şedinţei din 26 aprilie 1990.

Tribunalul de la Nürnberg, aşa cum am arătat, merită cel mai puţin din toate să facă jurisprudenţă.

Un an mai târziu, un amendament a fost propus, fără niciun rezultat, de domnul Toubon:

«*Articolul 24 bis al legii din 29 iulie 1881, asupra libertăţii preseiv este abrogat*». Ceea ce ar fi anulat represiunea propusă de dl. Gayssot împotriva istoricilor „revizionişti”, şi ar fi refuzat să pună critica istorică pe acelaşi plan cu rasismul sau cu apologia lui Hitler.

Iată care era argumentarea sa:

«Atunci când am discutat acest lucru în 1990, pe baza unei propuneri de lege a grupului comunist al cărei prim semnatar era domnul Gayssot, am contestat – şi nu eram singurul – principiul acestui text, care constă în a fixa adevărul istoric prin lege în loc să-l lăsăm să fie spus de istorie.

Unii au obiectat că dacă într-adevăr istoria este cea care stabileşte adevărul, nu-i revine legii dreptul să-l impună. Anumite afirmaţii merg prea departe şi nu trebuie

permis să fie rostite. Dar aceasta înseamnă o alunecare imperceptibilă spre delictul politic şi spre delictul de opinie.

Articolul 24 bis reprezintă, după părerea mea, o foarte gravă eroare politică şi juridică. Ba constituie în realitate *o lege de circumstanţă*, şi o regret foarte mult. S-a scurs un an. Nu suntem la o lună de la *evenimentele de la Carpentras*. Nu avem de examinat un text pe care conferinţa preşedinţilor, reamintesc, l-a înscris pe ordinea de zi, *în* mare *grabă*, la 48 de ore de la depunerea sa, şi care a fost discutat imediatv deoarece Preşedintele Adunării, domnul Fabius, a decis personal înscrierea sa. După un an, putem examina la rece; aşa cum încerc eu s-o fac, validitatea acestei legi, validitatea acestui delict de *revizionism* prevăzut de articolul *24 bis* şi putem concluziona, precum Simone Veil, că acest delict este inoportun.»

Sursă: „Journal officiel" din 22 ianie 1991, p. 3571. Dezbateri parlamentare, a doua şedinţă din 21 iunie 1991.

Într-adevăr, era interzis de atunci înainte oricărui istoric a pune în cauză concluziile Tribunalului de la Nürnberg despre care Preşedintele american recunoscuse totuşi cu loialitate că era vorba de «*ultimul act al războiului*" şi că «*nu era deci supus regulilor juridice ale tribunalelor ordinare în materie de probe* şi *de condamnare*».

În prelungirea acestei legi scelerate, declaraţia lui Jacques Chirac din 16 iulie 1995 marchează un moment important al istoriei noastre: acela al rupturii cu unitatea naţiunii în folosul cârdăşiei renunţărilor; atunci când Preşedintele Republicii proclamă că «*nebunia criminală a ocupantului a fost secondată de francezi* şi *de statul francez* el comite o dublă crimă împotriva Franţei:

mai întâi, vorbind de Vichy ca de un stat francez, redându-i astfel o legimitate; apoi, înjosind poporul francez, confundându-l cu conducătorii servili ce au slujit ocupantul.

Astfel era oficializată concepţia sionistă apărată de

Bernanrd Henry-Lévy în cartea sa l'idéologie française, *în care scrie*: «întreaga cultură franceză... cele mai scumpe dintre tradiţiile noastre franceze stau mărturie despre vechimea noastră în abjecţie».

El cheamă la alungarea acestui «vechi fond de purulenţă» *ascuns* «în inima gândirii franceze» *care face din Franţa* «patria naţional-socialismului în general».

Sursă: Bernard-Henry Lévy, *L'idéologie française*.

Grasset «1981, p. 61, 92 şi 125.

Încununarea afacerii o constituie faptul că ceremonia era prezidată de Marele Rabin al Franţei, Sitruk, care, la 8 iulie 1990, declara în Israel, lui Itzac Shamir (acelaşi care îşi oferise serviciile sale lui Hitler şi a cărui politică, cea a statului pe care l-a prezidat, n-a încetat să violeze legea internaţională şi să nu ţină deloc seama de deciziile O.N.U.): «*Fiecare evreu francez este un reprezentant al Israelului*

„Fiţi sigur că fiecare evreu, în Franţa, este un apărător a ceea ce voi apăraţi.»

«Cu toate acestea., *spunea el la întoarcere*, fără a gândi ia o dublă supunere"».

Sursă: *Le Monde*, 9 inlle 1990

Astfel de cuvinte, în privinţa lui Shamir, care-i propunea alianţa sa lui Hitler, i-ar fi putut asigura locul mai curând printre pocăiţi decât printre preşedinţi.

Bineînţeles, această ultimă umilire a poporului francez a fost salutată cu entuziasm de conducătorii C.R.I.F. (Consiliul reprezentativ al instituţiilor evreieşti din Franţa), aceştia exprimându-şi «*intensa satisfacţie de a vedea în sfârşit recunoscută, de către cea mai înaltă autoritate franceză, continuitatea statului francez între 1940 şi 19"*».

Ruşinea este că, în întreaga presă, de la *Le Figaro* la *L'Humanité*, şefii tuturor partidelor franceze au aprobat această renegare a lui Chirac.

Este renegarea tradiţiei unităţii franceze, a rezistenţei unui întreg popor.

De Gaulle nu a considerat niciodată Vichy-ul drept un

stat. «*Hitler,* spunea el, *a creat Vichy-ul*» *imémoires* I, 389) şi vorbea de «*figuranţii de la Vichy*» (1, *ibidem,* p. 130).

«Am proclamat ilegitimitatea unui regim care era la discreţia inamicului» (*I, p.107*). «Nu există un guvern projmu-zis francez» (*I, p. 388, la Brazzaville*).

Referindu-se la acordul din 28 martie 1940 cu Anglia, acord ce excludea orice încetare separată a luptei (I, „p. 74), el spunea clar: «Organismul care se află la Vichy şi care pretinde a purta acest nume (stat), este neconstituţional şi supus invadatorului... Acest organism nu poate fi şi nu este într-adevăr decât un instrument utilizat de inamicii Franţei» (I, p. 342).

De Gaulle îşi menţine această atitudine pe parcursul întregului război. La 23 septembrie 1941, prin ordonanţa de creare a Comitetului naţional francez, el proclamă:

«Având în vedere ordonanţele noastre din 27 octombrie şi 12 noiembrie 1940 v împreună cu declaraţia noastră organică din 16 noiembrie 1940;

Considerând că Constituţia şi legile Republicii Franceze au fost şi rămân violate pe întreg teritoriul metropolitan şi pe tot cuprinsul Imperiului v atât prin acţiunea ianmicului cât şi prin uzurparea lor de către autorităţile care colaborează cu el;

Considerând că o multitudine de probe stabilesc că imensa majoritate a naţiunii franceze, departe de a accepta un regim impus prin violenţă şi trădare; vede în autoritatea Franţei libere expresia năzuinţelor şi aspiraţiilor sale...»

Sursă: *Mémoires* K, p. 594.

Ei desolidariza astfel poporul francez de slugărnicia conducătorilor săi.

«Condamnarea regimului de la Vichy în persoana conducătorilor săi desolidariza Franţa de o politică care fusese cea a renunţării naţionale» (*III*; *p. 301*).

Evocând ridicarea populaţiei Parisului, el scrie:

«Nimeni nu putea ignora, nici printre duşmani, nici printre prietenii noştri, că patru ani de opresiune nu putuseră reduce sufletul capitalei, că trădarea nu era

decât o spumă josnică pe suprafaţa unui trup rămas sănătos, pe care străzile, casele, uzinele, atelierele, birourile, şantierele din Paris îl văzuseră împlinindu-se, cu preţul execuţiilor, al torturilor, al încărcerărilor, al actelor eroice ale Rezistenţer (*IE*, *p*. *„2*).

«Chiar şi în cele mai grele momente, poporul nostru n-a renunţat niciodată la el însuşi» (*III*, *p*. *494*).

Iată ceea ce Chirac, în câteva cuvinte, a renegat pentru a menaja puterea mediatică a conducătorilor sionişti şi, chiar prin aceasta, vasalitatea fată de Statele Unite, victimă a lobbyului sionist, care l-a făcut deja să abandoneze opoziţia faţă de Maastricht, ruina Franţei, şi să confirme supunerea sa faţă de dictatul american al G.A.T.T. (Rebotezat „Acorduri internaţionale asupra comerţului”) care distruge posibilităţile de independenţă şi de reînnoire a Franţei prin schimbarea radicală a raporturilor sale cu Lumea a Treia.

*

Sionismul a agitat mereu sperietoarea antisemită pentru a face să se creadă în existenţa unei ameninţări permanente împotriva Israelului şi în necesitatea de a se alerga în ajutorul său. Nu lipsesc provocări recente, menite să mascheze violenţele Israelului. Metoda. Este mereu aceeaşi. În momentul masacrelor de la Sabra şi Chatila, scriitorul Tahar Ben Jelloun scria:

«Există coincidenţe care, repetându-se, sfârşesc prin a deveni un indiciu major. Acum se ştie la ce serveşte un atentat antisemit în Europa şi cui îi foloseşte crima: ea serveşte la a acoperi un masacru deliberat al populaţiilor civile palestiniene şi libaneze. Se poate constata că aceste atentate au precedat, urmat sau coincis cu o baie de sânge la Beirut. Aceste operaţiuni teroriste sunt montate de aşa manieră şi executate cu atâta perfecţiune încât ele şi-au îndeplinit până acum, direct sau indirect, obiectivul politic urmărit: abaterea atenţiei de fiecare dată când problema palestiniană câştiga puţin mai multă înţelegere, chiar

simpatie. Nu este vorba oare de a răsturna sistematic situaţia pentru a face din victime călăi şi terorişti? Făcând din palestinieni nişte „terorişti ei sunt expulzaţi din istorie şi, în consecinţă, de la orice drepturi.

Masacrul din strada Roşiers, la 9 august, nu a precedat oare cu câteva ore potopul de bombe de toate felurile aruncate asupra Beirutului?

Asasinatul de la Bechir Gemayel n-a fost el urmat, după. Două ore” de intrarea armatei israeilene în vestul Beirutului (lovitură ce. În acelaşi timp. Eclipsa vizita istorică a lui Yasser Arafat la Papă)?

Explozia maşinii capcană din strada Cardinet şi schimburile de focuri de a doua zi din faţa sinagogii din Bruxelles, n-au coincis oare cu masacrul fără precedent din taberele palestiniene de la Sabra şi Chatila?»

Sursă: *Le Monde*, 22 septembrie 1982, p.2.

Există precedente istorice din care ar trebui şi învăţăm: un efort sistematic pentru a modela opinia publică, saturând-o cu o „informaţie” de inspiraţie etnocentrică, hrăneşte antisemitismul.

«La Berlin, teatrul, ziaristica, etc. Erau afaceri evreieşti. „Berliner Tageblatt** era ziarul german cel mai important şi, după el, „Vosiche Zeitung” Primul aparţinea lui Mossé, al doilea lui Ulstein, amândoi evrei. Directorul de la „Vorwärtz” principalul ziar social-democrat, era evreu. Când germanii acuzau presa de a fi evreiască, „Judenpresse”, acesta era purul adevăr.»

Sursă: Y. Leibowitz, *Israël et judainste*, Desclée de Brouwer, 1993, p. 113 (capitolul despre izvoarele antisemitismului).

Exemplul cel mai recent al acestor manevre şi al exploatării lor mediatice este cel de la Carpentras.

În mai 1990, în cimitirul evreiesc din Carpentras au fost profanate morminte. Cadavrul unuia dintre morţi era tras în ţeapă şi mutat pe un alt mormânt.

Ministrul de Interne, Pierre Joxe, a declarat imediat: «*Nu este nevoie de o anchetă poliţienească pentru a şti cine sunt criminalii, vinovaţi de această „oroare rasistă* v.

Cu toate acestea, după cinci ani, şi în pofida trimiterii a zeci de anchetatori, magistraţi sau poliţişti, nimeni nu poate spune astăzi cu certitudine cine sunt cei vinovaţi de această infamie.

Tot ceea ce se ştie este că a avut loc profanarea cimitirului evreiesc, că a avut loc un „montaj”, căci cadavrul domnului Germon nu fusese tras în ţeapă, aşa cum anchetatorii au recunoscut câteva zile mai târziu. Ne putem întreba atunci cine? De ce? Cine avea interesul acestui „montaj” pentru a mări oroarea evenimentului şi pentru a excita ura opiniei publice?

Metoda a fost practicată la Timişoara unde au fost scoase cadavre de la morgă pentru ca fotografiile răspândite în lumea întreagă să dezlănţuie şi mai multă indignare şi ură împotriva pretinselor masacre masive.

Jean Marie Domenàch (*fost director al revistei Esprit*) *scria la 31 octombrie 1990 în* Le Monde, *sub titlul* „*Silence sur Carpentras*”: «Iată au trecut aproape 6 luni de când a avut loc profanarea cimitirului evreiesc de la Carpentras... după şase luni tot nu se ştie cine sunt criminalii. Lucru şi mai tulburător încă, mijloacele de informare scrise şi audiovizuale, care făcuseră din acest abominabil eveniment un scandal care a scos în stradă sute de mii de manifestanţi şi a pătat în străinătate reputaţia Franţei, nu au încercat să preia ştafeta anchetei şi tac. Niciun parlamentar, nicio autoritate morală sau intelectuală nu a încercat să interpeleze guvernul. Carpentras pare a fi intrat în mod definitiv în legenda neagră a naţiunii fără a se cunoaşte vinovaţii şi fără a se şti exact ce s-a întâmplat. Nimeni nu poate, sau nu îndrăzneşte, să spună încă adevărul despre Carpentras.»

Ciudata „tăcere asupra afacerii Carpentras”, denunţată de Jean Marie Domenach, contrastează cu vacarmul mediatic al primelor zile.

În timpul manifestaţiei organizate la 14 mai 1990, 80.000 de persoane conform poliţiei, 200.000 conform organizatorilor, defilaseră în Paris. Clopotul de la Notredame bătuse în onoarea lor.

În realitate, nimeni nu ştie cine erau autorii infamiei de la Carpentras. Atunci împotriva cui se manifesta?

Împotriva cui? Numai ancheta ar fi putut să o spună şi nu a spus-o.

Dar în folosul cui?

Lucrul era evident: drapelul Israelului fâlfâia în fruntea manifestaţiei.

Această ciudată „Uniune Naţională”, în cursul acestei manifestaţii la care Georges Marchais strângea ostentativ mâna lui François Léotard, permitea un atac global împotriva oricui ar fi pus la îndoială dogmele care plasează Israelul deasupra oricărei legi internaţionale. Marele Rabin Sitruk, care a pronunţat alocuţiunea definind sensul manifestaţiei, putea să strige: «*Să nu lăsăm să se spună orice. Să dăm o lecţie profesorilor „revizionişti” şi oamenilor politici iresponsabili.*»

Sursă: *Le Méridional*, de hui 14 n-ai 1990.

Adevărul despre profanarea de la Carpentras nu a fost, cu toate acestea, niciodată stabilit deoarece dintre toate pistele sugerate anchetatorilor, una singură a fost exclusă, care este totuşi cea mai plauzibilă.

De ce a fost ordonată tăcerea acelora care ar fi putut fi martorii cei mai necesari?

«Paznicul sinagogii din Carpentras şi deţinătorul cheii cimitirului, Kouhana, care fusese unul din primii care au descoperit corpul lui Felix Germon, refuză să ne vorbească: „Chiar şi dacă aţi fi fost prefectul, am primit ordinul de a nu spune nimic „Preşedintele consistoriului i-a interzis să vorbească „deoarece cine ştie ce ar fi spus la televiziune”, justifică dr. Freddy Haddad, el însuşi foarte reticent în a evoca profanarea, ca şi Rabinul Amar.»

Sursă: *Var Matin magazine*, de luni 15 aprilie 1995, articolul reporterilor Michel Letereuz şi Michel Brault.

Oare de ce rabinul din Carpentras, care a fost întrebat dacă locul nu va fi sanctificat, răspunde: «*Nu este de resortul* meuă, şi preşedintele consistoriului: «*Nu există* niciun motivă. *Iar Primarul*: «Numi s-a cerut nimic».

Sursă: acelaşi articol din *Var Matin*, de luni 15 aprilie

1995.

De ce niciun ziar francez nu a evocat precedentul – întru totul asemănător – al unei astfel de „profanări” care se produsese în cimitirul israelian de la Rishon Leitzion, în apropiere de Tel Aviv, în noaptea de 2 martie 1984: corpul unei femei fusese deshumat acolo şi aruncat în afara cimitirului evreiesc. „Act barbar de antisemitism”, au proclamat imediat comunităţile evreieşti din întreaga lume. Câteva zile mai târziu poliţia israeliană, după anchetă, a descoperit adevăratul sens al acestei abjecţii: cadavrul atât de ruşinos tratat era cel al doamnei Teresa Engelowicz, soţia unui evreu, dar de origine creştină. Evreii integrişti considerau prezenţa sa în cimitirul evreiesc ca murdărind puritatea locului iar Rabinul din Rishon Leitzion ceruse deja deshumarea sa.

De ce niciun ziar francez nu a evocat paralelismul? Domnul Germon, al cărui cadavru fusese de asemenea exhumât noaptea şi făcuse obiectul sinistrului „montaj” al tragerii în ţeapă, era „vinovat”, şi el, de a se fi căsătorit cu o creştină, iar cadavrul său transportat pe un mormânt vecin, cel al doamnei Emma Ullma, vinovată, şi ea, de se fi căsătorit cu un catolic. De ce nimeni nu a reamintit că în Israel, pentru a convinge că Palestina era un „deşert” înainte de înfiinţarea statului Israel, sute de sate au fost rase de pe faţa pământului cu buldozerul, cu casele şi acareturile lor, cu *cimitirele* şi mormintele lor?

Sursă: Israël Shahak, *Lermcismede PÉtmtd Israel*, p. 152 şi următoarele.

A doua zi după „Ziua democraţiei”, la Universitatea ebraică din Ierusalim studenţii evrei au pus punctul pe „i”.

«De ce nu s-a protestat când ştiaţi că strada Agron din Ierusalim şi Hotelul Hilton din Tel-A viv sunt construite pe cimitire musulmane distruse?»

Sursă: „Studenţii Organizaţiei socialiste israelinene:

Matzpen”, P.O.B. 2234, Ierusalim.

3. Mitul „miracolului israeliait” finanţarea externă a Israelului

«forţa pumnului evrehsc vine din mănuşa de ofei americană cate îi îmbracă, / din dolarii care o capitonează.»

Svrtă: Ynhijrako «Ultowui, *Jmdăiumeetmsrui*, p. 253.

În ceea ce priveşte sumele vărsate de Germania statului Israel, las cuvântul celui care a fost principalul negociator al cuantumului despăgubirilor, Nahum Goldman, care a relatat în „Autobiografia" sa, pe care mi-a oferit-o amical, cu dedicaţie, la 23 aprilie 1971, drept mulţumire pentru misiunile pe care le îndeplinisem, la cererea sa, cu doi ani înainte, pe lângă Nasser, după războiul de Şase zile.

«La începutul anului 1951, Israelul a intrat pentru prima oară în scenă adresând celor patru aliaţi două note în care revendicările evreieşti privitoare la despăgubirile cerute noilor Germanii se ridicau la suma de un miliard şi jumătate de dolari, din care o jumătate trebuia plătită de către Germania de Vest şi cealaltă jumătate de Germania de Est. Acest total se baza pe următorul calcul:

Israelul primise în jur de 500.000 de Evrei, iar reintegrarea economică a unui fugar costase aproximativ 3.000 de dolari. Salvând aceste victime ale nazismului, asumându-şi personal o enormă povară financiară, Israelul se considera în drept să-şi impună exigenţele în numele poporului evreu, deşi fără nicio bază legală, deoarece statul evreu nu exista în timpul regimului nazist» (*p. 262*).

«În aceste circumstanţe ministrul de externe israelian mi s-a adresat în vara anului 1951 în calitatea mea de preşedinte al Jewish Agency pentru Palestina şi mi-a cerut să convoc într-o conferinţă marile organizaţii evreieşti din Statele Unite, din ţările Commonwealthului britanic şi din Franţa, cu scopul de a sprijini revendicările israeliene şi de a găsi un mijloc de a le face acceptate» (*p. 263*).

«Negocierile pe care le aveam în intenţie urmau să fie de o natură foarte specială. Ele nu aveau nicio bază juridică...» (p. 2*6*8*)*.

«Cu mult duraj şi multă mărinimie, cancelarul federal

a acceptat ca bază de discuţie suma de un miliard de dolari, dar ştiam că se formase deja în sânul guvernului, printre şefii partidelor politice, în lumea băncilor şi a industriei o grupare ostilă acceptării unei sume atât de gigantice” Mi-a fost repetat din diferite părţi că era inutil să contez chiar pe sume cât de cât apropiate.»

«În prima fază a negocierilor dintre germani şi delegaţia Claims Conference, s-a ajuns la un acord general asupra indemnizaţiilor şi a legislaţiei care să reglementeze despăgubirile. A löst lăsată pentru o fază ulterioară problema revendicărilor globale ce se ridicau la suma de 500 milioane mărci...»

«După lungi discuţii, această fază a întrevederilor s-a încheiat cu acordul delegaţiei germane, care se angaja să reconfande guvernului acceptarea unei revendicări israeliene de 3 miliarde de mărci (cu 25 mai puţin decât cerusem noi)» (*p. 272*).

«A trebuit să merg din nou la Bonn, la 3 iulie, unde am făcut următoarea concesie: iO din cele 500 milioane urmau să fie destinate victimelor neevreieşti ale nazismului şi repartizate chiar de guvernul german» (*p. 282*).

«... tratatele urmau să fie semnate la 10 septembrie 1952 la Luxemburg; cancelarul va reprezenta Germania, ministrul de externe Moshé Sharett Israelul, iar eu Claims Conference» (p. 2*8*3*).*

«... livrările germane au constituit un factor decisiv în avântul economic al Israelului în aceşti am. Nu ştiu care ar fi fost soarta Israelului în anumite momente critice ale economiei sale, dacă Germania nu şi-ar fi ţinut angajamentele. Căile ferate, telefoanele, instalaţii portuare, sistemele de irigaţie, ramuri întregi ale industriei şi ale agriculturii nu ar fi fost în starea lor actuală fără despăgubirile germane. În sfârşit, sute de mii de victime evreieşti ale nazismului au primit în aceşti ultimi ani sume importante în baza legii de despăgubire» (p. 2*8*6*).*

«Când în dimineaţa sosirii mele am mers la primul ministru israelian David Ben Gurion, acesta m-a întâmpinat

cu un aer solemn: „Tu şi cu mine am avut fericirea de a trăi două miracole, crearea statului Israel şi semnarea acordului cu Germania. Eu am fost responsabil de primul şi tu de al doilea» (*p. 284*).

Sursă: Nahum Goldman, *Autobiographie*, Ed. Fayard, Paris.

1969.

Într-o altă carte a sa, *The Jewish Paradox*, Nahum Goldman relatează nu numai negocierile sale cu Germania, ci şi modul în care a obţinut de asemenea „despăgubiri” de la Austria şi de la Cancelarul Raab. El îi spune cancelarului: «*Trebuie să plătiţi despăgubiri evreilor*!»

«Dar noi am fost victimele Germanieia, *spune Raab*. *Goldaman reia*: «în acest caz voi închiria cel mai mare cinematograf din Viena şi, în fiecare zi voi proiecta filmul în care este prezentată intrarea trupelor germane şi al lui Hitler în Viena, în martie 1938».

Raab a spus atunci: «De acord, veţi avea hanii?»

Era vorba de o sumă de ordinul a 30 milioane de dolari. Puţin mai târziu Goldman a revenit: «*Trebuie încă 30 milioanei*»

«Dar, *spune Raab*, căzusem de acord doar pentru 30 milioane!»

«*Acum trebuie să daţi mai mult*!» a replicat Goldman, şi a obţinut banii. El va reveni pentru a treia oară, obţinând aceeaşi sumă (31.8507).

Exista alte două surse de finanţare a ceea ce unii numesc”. miracolul israelian” pe plan economic şi, de asemenea, a giganticei înarmări (inclusiv nucleară) a statului Israel, care face derizorie imaginea atât de des utilizată a unui mic David cu praştia sa în faţa uriaşului Goliat. În războaiele actuale, forţa nu se măsoară în numărul soldaţilor mobilizabili, ci în echipamentul tehnic al armatei: cea a Israelului, graţie fluxurilor financiare care s-au revărsat asupra ţării, dispune de o putere de lovire infinit superioară celei a statelor arabe reunite.

În afara „despăgubirilor”, Israelul dispune de o aprovizionare practic nelimitată, în arme şi în bani, venind

în principal din Statele Unite, unde atotputernicul său lobby s-a dovedit în mod special eficace; de asemenea, el mai dispune de donaţii venite din partea „diasporei”.

Pinhas Sapir, pe atunci ministru de finanţe al Israelului, a destăinuit în 1967 la Ierusalim, la „Conferinţa miliardarilor evrei” (sic), că între 1949 şi 1966, statul Israel a primit 7 miliarde de dolari.

Sursă: *The Jbrmebeconomist*, septembrie 1967, nr. 9.

Dr. Yaakov Herzog, director general al cabinetului primului ministru israelian, defineşte astfel scopul acestor reuniuni: e*Să examinăm cum putem atrage investiţii tot mai importante în Israel*, şi *să implicăm tot mai strâns în* eçonomia israeliană pe deţinătorii evrei de capitaluri ce locuiesc în străinătate, astfel încât să aibă un sentiment imediat de responsabilitate şi de participare... Acum plam ficăm altceva: un soi de dialog măreţ despre identificarea Diasporei cu Israelul, în cadrul luptei împotriva asimilării în străinătate.»

Operaţiunea s-a dovedit rentabilă, căci organizaţiile evreieşti americane trimit Israelului în fiecare an, în medie, un miliard de dolari (Aceste contribuţii, considerate drept „caritabile”, se scad din impozitele donatorului, ceea ce înseamnă că ele recad în fapt pe umerii contribuabilului american, chiar dacă ele servesc „efortului de război” al Israelului. Însă grosul vine totuşi direct din partea sfatului american, al cărui „ajutor” se ridică la peste trei miliarde de dolari pe an).

Aproape jumătate din acest ajutor – oficial – constă în donaţii şi în „împrumuturi” care sunt apoi „uitate”. Restul se adaugă datoriei externe israeliene, care este într-o rapidă creştere, şi care se apropie acum de 20 miliarde de dolari – adică o medie, fără precedent, de aproape 5.000 de dolari pe cap de locuitor.

Cea mai mare parte a acestui ajutor anual se constituie în livrări de armament pentru care Congresul, atent să-i limiteze caracterul spectacular şi să evite criticile publicului, a prevăzut un mod special de finanţare în acel Arms Export Act, din 1976.

Pentru a aprecia semnificaţia acestor cifre referitoare la finanţarea externă, este suficient să amintim că ajutorul acordat de planul Marshall, între 1948 şi 1954, Europei de Vest, a atins 13 miliarde de dolari, ceea ce înseamnă că statul Israel a primit, pentru mai puţin de 2 milioane de locuitori, mai mult de jumătate din ceea ce au primit 200 milioane de europeni. Adică de o sută de ori mai mult, pe cap de locuitor, decât europenii.

AL doilea element de comparaţie: media ajutorului anual primit de „ţările subdezvoltate” pe parcursul perioadei 1951 – 1959 nu a depăşit 3.164 milioane de dolari, în timp ce Israelul, cu 1, 7 milioane locuitori la acea epocă, adică cu mai puţip de o miime din populaţia „subdezvoltată” a globului, a primit 400 milioane de dolari, deci o zecime din total. Două milioane de israelieni au primit, pentru fiecare locuitor, de o sută de ori mai mult decât două miliarde de locuitori ai Lumii a Treia.

Şi tot pentru a oferi comparaţii clare: 7 miliarde de dolari primiţi, în 18 ani, ca donaţii, de către Israel, reprezintă mai mult decât totalul venitului naţional al ansamblului muncii ţărilor arabe vecine (Egipt, Siria, Liban, Iordania), care era, în 1965, de 6 miliarde.

Dacă se ţine cont numai de contribuţia americană, se poate observa că între 1948 şi 1967, Statele Unite au dat 435 de dolari fiecărui israelian şi 36 de dolari fiecărui arab sau, altfel spus, că la 2, 5 din populaţie i-au fost atribuite 30

din ajutorul dat celorlalţi 97, 5.

Sursă: După statisticile OJV. U. Apărute în «Le courant International des capitaux à long terme et les donation publiques (1951 – 1959)”. Citat de George Corm tu „Finances d’Israël” (IPS.

1968).

Dar metodele de finanţare a statului Israel sunt încă şi mai ambiţioase: ele tind să creeze, în favoarea acestui stat, o reţea financiară mondială căreia să îi orienteze investiţiile (în 1967, cu ocazia primei „Conferinţe a miliardarilor evrei”).

O recentă teză de doctorat, prezentată de Jacques Bendélac la Universitatea Paris II, şi publicată sub titlul *„Les fonds extérieurs d'Israël"* furnizează cifre precise, pe baza unor surse irecuzabile, asupra diferitelor aspecte ale finanţelor israeliene.

Sursă: Jacques Bendélac, Les fonds extérieurs d'Israël.

Ed. „Economică", Paris, 1982.

Autorul se opreşte în mod special asupra studierii raporturilor între contribuţiile Diasporei şi ajutorul direct al guvernului american.

E1 caracterizează astfel evoluţia acestor raporturi: «Dacă Diaspora era până recent (anii '70) principalul furnizor de capitaluri al Israelului, tendinţa actuală indică faptul că ajutorul guvernamentalamerican (în jur de 2 miliarde de dolari pe an) depăşeşte cu mult contribuţiile financiare ale Diasporei (în jur de 900 milioane de dolari pe an).»

Aşa se face că, pentru anul fiscal 1980, au fost autorizate în beneficiul Israelului vânzări de armament în valoare de 1 miliard de dolari. Însă imediat după aceste livrări, jumătate din sumă – 500 milioane dolari, conveniţi iniţial ca împrumut – a fost ştearsă... iar restul urma să îngroaşe datoria Israelului faţă de guvernul american... O datorie pentru a cărei rambursare beneficiază de perioade de graţie de peste zece ani. În plus, ţinând cont de agravarea constantă a situaţiei economice a Israelului după 1973, aceste rambursări sunt fictive, în măsura în care aceste vărsăminte sunt imediat compensate de un nou ajutor anual sporit din partea Statelor Unite.

Sursă: T. Stmufter, Christian Science Monitor.

20 decembrie 1981.

Deja din timpul agresiunii israeliene din 1956 împotriva Egiptului, aportul american în armament era uriaş; *sionistul Michel Bar Zohar scrie*: «începând din luna iunie, cantităţi enorme de armament au început să curgă spre Israel, în baza unui acord ultrasecret, iar aceste livrări nu erau cunoscute nici la Washington, nici de

organismul anglo-franco-american însărcinat să vegheze asupra balanţei de forţe în Orientul Mijlociu, nici de Quai d'Orsay, ce se împotrivea unei apropieri prea riscante cu Israelul, care ar fi compromis ceea ce mai rămăsese din legăturile Franţei cu clientela sa arabă.»

Sursă: Michel Bar Zohar, Ben Gourion, le Prophete armé.

Ed. Fayard, Paris, 1966, Capitolul 27.

O a doua sursă de finanţare este constituită de Bonurile de stat israeliene, în dolari, vândute în străinătate, dar a căror rambursare şi ale căror dobânzi sunt plătite în monedă israeliană.

Aceste bonuri (din care 99, 8, în 1951, erau vândute Statelor Unite, şi încă 80, în 1978) au pus la dispoziţia economiei israeliene peste 5 miliarde de dolari.

Sursă: State of Israel Bonds, Jerusalem-New-York, American Jewish Yearbook, 1972, p. 273; 1978, p. 205; 1980, p. 153.

Între „donaţii" şi „bonuri", statul sionist a primit, între 1948 şi 1982, aproape 11, 5 miliarde de dolari.

Sursă: Statistica abstract of Israël (anuar) şi Bank of Israël, Annual Reports.

O atare eficacitate implică ceea ce Bendélac numeşte «*cârdăşia între putere* şi *lumea finanţelor*» în mişcarea sionistă. Pentru Franţa este dată o ilustrare elocventă, în 1982:

«Guy de Rothschild este preşedinte al Fondului Social Evreiesc Unit (F.S.J.U) şi al A. UJ. F.

David este trezorierul F.S.J.U. Şi membru francez al Consiliului de administrare al Agenţiei evreieşti;

Alain este reprezentantul Consiliului Reprezentativ al Instituţiilor evreieşti din Franţa şi al Consistoriului Israelit Central;

Elie este preşedinte al Comitetului executiv al A. UJF.

Edmond este preşedinte al Organizaţiei Europene a. Bonurilor Israelului;

În sfârşit, Alix de Rothschild era preşedintele mondial al „Alya des Jeunes"»

Sursă: Bendélac, op. cit., p. 76.

Dar dependenţa este şi mai mare încă în privinţa guvernului american, mai ales după anii ’70.

«În momentul războiului de Şase zile, deficitul extern atingea 700 milioane de dolari, şi depăşea 1 miliard de dolari la începutul anilor ’70. Aportul financiar al iudaismului mondial nu mai era suficient pentru a satisface nevoia de capital a economiei israeliene; trebuia deci făcut apel la ajutorul guvernului american, care i-a furnizat mai întâi credite militare, pentru a-şi extinde apoi ajutorul şi în sectorul economic, după războiul de Yom Kippur. Acest aport de capital al guvernului american s-a tradus într-o creştere spectaculoasă a datoriei externe a Israelului, care va depăşi 20 miliarde de dolari în 1982. Astfel, deteriorarea ajutorului financiar al Diasporei, după începutul anilor ’70, poate fi analizată în raport cu două aspecte ale dependenţei economice a Israelului: ajutorul guvernamental american şi povara datoriei externe.»

Sortă: Bendélac, *op*. Di, p. 79.

După 1948, ajutorul guvernului american acordat Israelului a atins aproape 18 miliarde de dolari, repartizaţi în părţi egale între împrumuturi şi donaţii, două treimi fiind destinate unor scopuri militare.

Sursă: până tu 1977, Trezoreria, Divizia de schimbări externe. Din 1978 până în 1981, Ambasada S. UJL (Tel-Aviv).

Accelerarea acestui ajutor a fost vertiginoasă: în general inferior sumei de 100 milioane de dolari până în 1975 şi apoi sumei de 2 miliarde de dolari până în 1981. În 1985, statul Israel a cerut încă 12 miliarde de dolari pentru 8 ani.

În ceea ce priveşte datoria externă, ea a crescut de la 6 miliarde de dolari în 1973, la 10 miliarde în 1976, apoi la 17 miliarde de dolari la 1 ianuarie 1981, ajungându-se la cifra record de 4.350 dolari pe cap de locuitor!

Ajutorul s-a mărit cu subcontractele obţinute, mai ales pentru aviaţie (de exemplu, Israël Aircraft Industries a primit contracte pentru a fabrica unele elemente pentru

avioanele F-4 şi F-15).

În fine, ajutorul economic comportă facilităţi acordate exporturilor israeliene în S.U.A., beneficiind de tarife preferenţiale de „ţară în curs de dezvoltare”, în nu* de 96 dintre acestea (1 miliard de dolari) intrând în Statele Unite fferă nicio taxă.

Pe scurt, o singură cifră este suficientă pentru a defini caracterul statului sionist Israel: totalul „ajutorului” oficial american pe care îl primeşte el singur, înseamnă peste 1.000 de dolari pe cap locuitor, ca bacşiş adăugat venitului său naţional; de peste trei ori venitul naţional brut, pe cap locuitor, al Egiptului şi al majorităţii statelor africane.

Profesorul Yeshayahou Leibowitz de la Universitatea ebraică din Ierusalim, care a redactat o operă majoră ca la *foi de Maimonide* (tradusă în franceză în 1992, la Paris, Éditions du Cerf), şi a condus timp de 20 de ani redactarea *Enciclopedici ebraice*, în cartea sa *Israël et Judaïsme*; apărută în ebraică, la Ierusalim, în 1987 (şi tradusă de Brouwer), rezumă astfel *opinia sa asupra sionismului politic** din punctul de vedere al unui evreu jignit în credinţa sa de *sionist religios* care trăieşte în Palestina din 1934:

«*Sistemul nostru este putred la bază*» (p. 255). Şi aceasta din două motive:

1.

— «Nenorocirea vine din faptul că totul este articulat la problema naţiunii şi a statului” (*p. 182*). *Dacă statul* şi *naţiunea sunt considerate ca un scop în sine, atunci* «iudaismul este respins deoarece cel mai important devine statul Israel» (*p. 182*).

«Naţionalismul înseamnă distrugerea esenţei omului» (*p. 182*). «Statul Israel nu este un stat care posedă o armată, ci o armată care posedă un stat» (*p. 31*).

2.

— *Dependenţa acestui stat de Statele Unite*. «La now prăbuşirea totală se poate produce într-o singură noapte: consecinţă a prostiei totale care face ca întreaga noastră

existenţă să depindă de ajutorul economic american» (*p*. 225).

«Americanii nu sunt interesaţi decât de ideea de a menţine aici o armată de mercenari în uniformă Tsahah (*p*. 226). «Forţa pumnului evreiesc vine din mănuşa de oţel americană care îl îmbracă şi din dolarii care o capitonează» (*p*. *253*).

Concluzie a) – Pentru buna înţelegere a miturilor ca etape ale umanizării Omului

Toate popoarele, chiar înainte de descoperirea scrisului, au elaborat tradiţii orale, întemeiate uneori pe evenimente reale, dar având drept caracter comun să dea o justificare adesea poetică originilor lor, organizării lor sociale, practicilor lor de cult, izvoarelor puterii şefilor lor sau planurilor viitoare ale comunităţii.

Aceste mari mituri jalonează epopeea umanizării omului exprimând, prin nararea faptelor de vitejie ale unui zeu sau ale unui strămoş legendar, marile momente ale ridicării omului ce ia cunoştinţă de puterile sale şi de datoriile sale, de vocaţia sa de a-şi depăşi condiţia prezentă, prin imagini concrete născute din experienţa sa sau din speranţele sale; el proiectează un stadiu ultim al viitorului în care se vor fi împlinit toate visurile sale de fericire şi de „salvare”.

Pentru a ne limita doar la câteva exemple împrumutate de pe diverse continente, *Rāmāyana* din India ne dă, de-a lungul expunerii victoriilor şi încercărilor la care sunt supuşi eroul său Rama şi soţia sa Sita, cea mai înaltă imagine a bărbatului şi a femeii, simţul onoarei lor, al fidelităţii la exigenţele unei vieţi fără pată. Însuşi numele eroului Rama este apropiat de cel al zeului: Ram. Puterea mitului este, atât de mare, cu mult deasupra povestirii, încât va inspira timp de milenii viaţa popoarelor, construind o imagine măreaţă a omului la izvoarele vieţii sale: multe secole după versiunea lui Valminki, adunând în scris cele mai frumoase tradiţiii orale, poetul Tulsidas, în secolul al XV-lea va rescrie Rāmāyana într-o viziune mistică mai profundă, poemul mereu neterminat al

ascensiunii umane; şi atunci când, murind, Ghandi îşi va binecuvânta asasinul, numele lui Ram va fi cel care va fi rostit, ultimul, de buzele sale.

La fel se întâmpla şi în *Mahabaratha*, culminând în *Bhagavad Gītā*, unde prinţul Arjuna îşi pune, în toiul bătăliei de la Kurukshetra, întrebarea ultimă a sensului vieţii şi a luptelor sale.

Într-o altă civilizaţie, adică într-o altă concepţie a raporturilor omului cu natura, cu ceilalţi oameni şi cu Dumnezeu, în *Iliada*, ale cărei tradiţii orale populare sunt atribuite toate unui autor care le-a dat o formă scrisă, Homer (precum Valmiki pentru *Rāmāyana*) proiectează cea mai înaltă imagine a omului: personajul Hector mergând, cu pas inflexibil spre o moarte dinainte ştiută, pentru salvarea poporului său.

La fel „Prometeul" lui Eschyl va deveni, cu peste două milenii mai târziu, în secolul al XIX-lea, împreună cu „Prometeul Dezlănţuit" al lui Shelley, simbolul veşnic al măreţiei luptelor eliberatoare; ca şi apelul Antigonei la acele „legi nescrise" al căror ecou n-a încetat să răsune în mintea şi în inima tuturor acelora care înţeleg să „trăiască superior", mai presus decât scrierile, puterile şi legile.

Sau marile epopei iniţiatice ale Africii, precum *Kaydara*, pe care Hampate Ba le-a făcut să treacă din tradiţia orală în opera scrisă, devenind lui adevărat Homer sau Valmiki al Africii, ca şi autorii anonimi ai Exodului triburilor aztece, sau ca Goethe în care s-a copt, pe parcursul întregii sale vieţi „Faust", mitul tuturor dorinţelor secolului al XIX-lea european, sau ca Dostoievski, care prezintă în romanul său „Idiotul", sub trăsăturile prinţului Mîşkin, o nouă versiune a vieţii lui Iisus, dărâmător al tuturor idolilor vieţii moderne, fpemănătoare cu acea altă viaţă a lui Iisus din aventurile lui Don Quijote, cavalerul Profet, ce se izbeşte fără a osteni de toate instituţiile unui secol ce vedea născându-se. Noua domnie a banului, în care o generozitate fără frică şi fără reproş nu putea sfârşi decât în derâdere şi în eşec.

Nu sunt acestea decât exemple ale acestei „Legende

a secolelor” ce sună încă o dată, prin Victor Hugo» deşteptarea oamenilor.

Ansamblul lor constituie adevărata „istorie sfântă” a umanităţii, istoria măreţiei omului, afirmându-se, chiar de-a lungul tentativelor sale avortate, pentru a depăşi cutumele şi putinţele.

Ceea ce se numeşte „Istoria”, este scrisă de învingători, de stăpânii imperiilor, de generalii pustiitori ai pământului oamenilor, de financiarii jefuitori ai bogăţiilor lumii ce supun geniul marilor inventatori din ştiinţă şi din tehnică operei lor de dominaţie economică sau militară.

Urmele tuturor acestora au rămas înscrise în monumente de piatră, în fortăreţe, în arcuri de triumf, în palate, în scrieri întru gloria lor, în imagini săpate în piatră, ca la Karnak, benzi desenate ale ferocităţilor lui Ramses, sau în memoriile apologetice ale cronicarilor precum Guibert de Nogent, cântăreţ al Cruciadelor, sau în memoriile celor setoşi de putere, precum „De bello Gallico” ale lui Iulius Cezar, sau „Le Mémorial de Sainte-Hélène” în care Napoleon slăveşte, prin pana îngăduitoare a lui Las Cases, faptele de vitejie prin care a lăsat o Franţă mai mică decât o găsise.

Această istorie nu se dă în lături să pună, în treacăt, în serviciul său miturile, legându-le la carul victoriilor sale.

b) – Mitul deghizat în istorie şi utilizarea sa politică

Lectura acestei cărţi, *Miturile fondatoare ale politicii Israeliene*, nu trebuie să creeze. Confuzie, nici religioasă, nici politică.

Critica interpretării sioniste a Thorei, şi a „cărţilor – istorice” (în special cele ale lui Iosua, ale lui Samuel şi ale Regilor), nu implică în niciun fel o subestimare a Bibliei şi a ceea ce ea mărturiseşte cu privire la epopeea umanizării şi a divinizării omului. Sacrificiul lui Avraam este un veşnic model al depăşirii de către om a vremelnicelor sale gesturi morale şi a fragedei sale logici, în numele valorilor absolute care le relativizează. Tot aşa cum Exodul rămâne simbolul smulgerii din orice servitute, al chemării irezistibile a lui Dumnezeu către libertate.

N

Ceea ce respingem este lectura sionistă, tribală şi naţionalistă, a acestor texte, ce reduce ideea măreaţă a Legământului lui Dumnezeu cu omul, cu toţi oamenii, şi a prezenţei sale în toţi, la cea mai malefică idee a istoriei umane: cea a *poporului ales* de un Dumnezeu parţial şi părtinitor (şi deci un idol) care justifică dinainte toate dominaţiile, colonizările şi masacrele. Ca şi cum, în lume, nu există altă „Istorie sfântă” decât cea a evreilor.

Din demonstraţia mea, ale cărei verigi nu au fost prezentate fără a li se alătura respectivele surse, nu rezultă deloc ideea distingerii statului Israel, ci doar desacralizarea sa: acest pământ, ca oricare altul, nu a fost niciodată promis ci cucerit, precum cel al Franţei, al Germaniei sau al Statelor Unite, în funcţie de raporturile de forţă istorice din fiecare secol.

Nu este vorba de a reface în mod indefinit istoria cu lovituri de tun, ci doar de a cere, pentru toţi, aplicarea unei legi internaţionale care nu perpetuează legi ale junglei.

În cazul particular al Orientului Apropiat este vorba doar de a aplica deciziile de partaj adoptate de O.N.U. La sfârşitul ultimului război mondial şi rezoluţia 242 care excludea încălcarea frontierelor ţărilor vecine sau captarea surselor lor de apă, şi prevedea evacuarea teritoriilor ocupate. Implantarea, în zonele ilegal ocupate, a unor colonii protejate de armata israeliană şi înarmarea colonilor înseamnă în fapt perpetuarea unei ocupaţii care face imposibilă o pace veritabilă şi o coabitare paşnică şi durabilă a unor popoare egale şi independente, pace care ar fi simbolizată de respectul comun, fără pretenţii la posesiunea exclusivă a Ierusalimului, loc de întâlnire a trei religii abrahamice.

*

Tot aşa, critica mitului *Holocaustului* nu înseamnă o aritmetică macabră a numărului victimelor. Chiar să nu fi

existat decât un singur om persecutat pentru credinţa sa sau pentru apartenenţa sa etnică, şi tot ar fi fost vorba de o crimă împotriva întregii umanităţi.

Însă exploatarea politică, de către o naţiune care nu exista atunci când au fost comise aceste crime, a cifrelor, exagerate în mod arbitrar pentru a încerca să dovedeşti că suferinţa unora nu se poate compara cu cea a tuturor celorlalţi, şi sacralizarea (prin chiar vocabularul religios însuşi – cel al „Holocaustului”) tind să facă uitate genociduri şi mai feroce.

Cei mai mari beneficiari ai tuturor acestor denaturări au fost sioniştii, dându-se drept victime exclusive, creând, ca urmare, un stat al lui Israel şi făcând din el victima evasiunică a hitlerismului, în ciuda celor 50 milioane de morţi ai acestui război; plecând de aici, ei au plasat acest stat deasupra oricărei legi pentru a legaliza toate violenţele şi abuzurile sale comise în afară şi în interior.

*

Nu este vorba nici de a acuza de rea credinţă milioanele de oameni oneşti care au crezut în aceste mitologii mincinoase propagate de toate mijloacele de informare şi pe drept cuvânt indignaţi, de exemplu, de martirajul camerelor de gazare, sau convinşi printr-o lectură literală a Bibliei, ignorând total exegeza modernă, de veracitatea promisiunilor divine făcute unui *popor ales*. Timp de mai bine de un mileniu (din secolul al IV-lea până în vremea Renaşterii) creştini pioşi au crezut în *„donaţia”* unor state ale Papei făcută de împăratul roman Constantin Pontifului roman. Minciuna a domnit vreme de o mie de ani.

Chiar şi bunica mea a văzut, cu ochii ei, ca mii de oameni de bună credinţă, o Cruce de sânge ridicându-se pe cer în noaptea de 2 august 1914. Şi a crezut acest lucru până la moartea sa.

Cartea de faţă nu are alt obiect decât acela de a da

tuturor elementele care să le permită să judece faptele criminale ale unei mitologii sioniste care, în mod necondiţionat susţinută de Statele Unite, a dat naştere deja la 5 războaie şi constituie, prin influenţa pe care o exercită lobbyul său asupra puterii americane şi, prin aceasta, asupra opiniei publice mondiale, o ameninţare permanentă pentru unitatea lumii şi pentru pace.

MITURILE FONDATOARE ALE POLITICII ISRAELIENE

e) – Falsificatorii şi istoria critică în sfârşit, este vorba pentru noi – care dăm, pentru cea mai mică informaţie, sursa şi dovada a ceea ce afirmăm – de a ne separa în mod radical de toate falsurile destinate a discredita o religie sau o comunitate şi de a chema împotriva ei la ură şi la persecuţie.

Modelul acestui gen de infamie îl constituie „Protocoalele înţelepţilor sionului” căreia i-am demonstrat pe larg, în cartea mea *Palestine, terre des messages divins* (p. 206 – 214), procedeele poliţieneşti de fabricare, inspirându-mă din demonstraţia irefutabilă făcută de Henri Rollin, în 1939, în *L'Apocalypse de notre temps* (Gallimard, 1939), pe care Hitler a distrus-o în 1940 deoarece spulbera unul din instrumentele favorite ale propagandei antievreieşti ale naziştilor.

— Henri Rollin a dezgropat cele două plagiate pornind de la falsul care fusese fabricat de poliţia ministrului rus de interne Von Plehve, la începutul secolului.

1° – Un pamflet scris în Franţa, în 1864, de Maurice Joly împotriva lui Napoleon al III-lea, *„Dialogue aux enfers entre Montesquieu et Machiavel* din care reproduce, paragraf cu paragraf, toate criticile la adresa dictaturii împăratului şi care se pot aplica oricărei politici de dominaţie.

2° – Un eseu al unui emigrant rus, Ilya Tsion, îndreptat împotriva ministrului de finanţe rus, contele de Witte, intitulat *„Où la dictature de M. Witte conduit la Russie** (1895) care, la rândul său, era un plagiat al

pamfletelor îndreptate, înainte de 1789, împotriva domnului de Calonne, şi care se poate aplica tuturor legăturilor miniştrilor de finanţe cu băncile internaţionale. În acest caz particular era o reglare de conturi a lui Von Plehve cu de Witte, pe care îl ura.

Acest roman poliţist al genului josnic a fost din nefericire larg utilizat (în special de anumite ţări arabe pe care le-am denunţat de mult timp). El dădea astfel ocazia, sioniştilor şi israelienilor, să denunţe orice critică a politicii lor în Orientul Apropiat şi. A grupurilor lor de presiune, asimilându-le cu aceste şarlatanii.

De aceea, cu riscul de a supraîncărca şi de a obosi un cititor grăbit să ajungă la concluzii, fără a trece prin truda adesea anostă a probelor, nu am avansat nicio teză fără a-i indica sursele.

*

Să rezumăm ceea ce istoria critică poate spune, fără a o sacraliza cu mituri puse în serviciul unei anumite politici.

Pornind de la ideologia sa rasistă, Hitler, de la primele sale manifestări politice, îi ia pe evrei drept ţintă, după comunism, a cărui distrugere era principala sa misiune (ceea ce îi va aduce mult timp indulgenţa şi concesiile „democraţiilor occidentale”, de la livrarea mijloacelor pentru reînarmarea sa de către industriaşi, până la cedarea unor popoare, prin politica lor, ca de exemplu la München). Primele sale pretexte, în lupta sa împotriva evreilor, erau de altfel contradictorii: pe de o parte pretindea că Revoluţia din Octombrie era opera evreilor şi că ameninţa Europa cu instaurarea comunismului, cu complicitatea evreilor, şi dezvolta tema „iudeo-bolşevismului” ca încărnare a comunismului mondial; în acelaşi timp, denunţa evreii ca încărnarea capitalismului mondial.

Programul Partidului naţional-socialist proclama deja: *„un evreu nu poate fi un compatriot”*.

Sursă: P.S. 1708.

Excludea astfel din naţiunea germană pe unii din fiii săi cei mai glorioşi în toate domeniile culturii, de la muzică la ştiinţe, sub pretext că erau de confesiune mozaică şi confunda în mod voit religia cu rasa.

Plecând de la această monstruoasă excludere, care-l renega pe poetul Heine şi îl alunga pe genialul Einstein, el definea, încă din 1919, într-o scrisoare din 16 septembrie adresată prietenului său Gerulich, ceea ce el numea deja „scopul său ultim” (*letztes Ziel*) „îndepărtarea evreilor”.

Acesta va rămâne „scopul său ultim” până la moartea sa, ca şi lupta împotriva „bolşevismului”, care îl va zdrobi.

Această „îndepărtare a evreilor”, una din constantele politicii sale, va lua diferite forme în funcţie de vicisitudinile carierei sale.

Îndată ce Hitler a ajuns la putere, ministrul economiei semnează cu Agenţia evreiască (sionistă) acordul din 28 august 1933, acord care favoriza” transferul” Haavara în ebraică) evreilor germani în Palestina.

Sursă: Broszat, Jacobsen, Krausnick: *Anatomie des S. Staates*, Manchen, 1982, vol. H, p. 263.

Doi ani mai târziu, legile de la Nürnberg, din 15 septembrie 1935, dau valoare legislativă articolelor 4 şi 5 din programul Partidului, formulat la München la 24 februarie 1920, cu privire la cetăţenia Reichului şi la „apărarea sângelui” (aşa cum „regii catolici” ai Spaniei o făcuseră în secolul al XVI-lea, sub pretextul „purităţii sângelui” – „limpeza del sangre” – împotriva evreilor şi a „maurilor”), inspirându-se şi unii şi ceilalţi de la Ezdras şi Neemia din Biblie. Aceste legi permiteau excluderea evreilor din funcţiile de stat şi din posturile dominante ale societăţii civile. Ele interziceau căsătoriile mixte şi rezervau evreilor statutul de străini. Discriminarea va ajunge curând să devină şi mai sălbatică, în 1938, odată cu Noaptea de cristal, plecând de la un pretext: La 7 noiembrie 1938, consilierul ambasadei de la Paris, Von Rath, este asasinat de un tânăr evreu pe nume Grynspan.

Faptul, orchestrat de presa nazistă, a declanşat, în noaptea de 9 spre 10 noiembrie, o veritabilă vânătoare de evrer jefuirea şi prădarea prăvăliilor lor, spargerea vitrinelor – de unde şi numele de „Noaptea de cristal”.

Bilanţul a fost sinistru:

«Jefuirea şi distrugerea a 815 magazine, a 17) de case, a 276 de sinagogi, a 14 alte monumente ale Comunităţii evreieşti, arestarea a 20.000 de evrei, 7 arieni şi 3 străini, 36 de morţi şi 36 de răniţi».

Sursă: Raport al lui Heydrich către Göring din data de 11 noiembrie 1938, N (în T. IX, p. 554. Document recunoscut ca autentic de Göring şi de toţi acuzaţii împotriva cărora fusese produs.

Nu era vorba de o reacţie pasională a poporului german, ci de un pogrom organizat de Partidul nazist. O dovedeşte raportul judecătorului suprem al Partidului naţional-socialist, Walter Buch, însărcinat să facă ancheta (Doc. P.S. 3063 purtând data de 13 februarie 1939, Nür. T. XXXII, f. 29) şi care trebuia să-i judece pe cei 174 de membri ai partidului, arestaţi după 11 noiembrie, din ordinul lui Heydrich, pentru a fi organizat şi participat la acest pogrom.

Dar, printre cei 174, nu figurau decât cadre subalterne ale Partidului.

— Guvernul (cu excepţia lui Goebbels care aproba crima) şi însuşi Führerul i-au dezavuat. Însă aceasta nu exclude ipoteza directivelor venite „de sus”. Cu atât mai mult cu cât Göring a emis imediat trei decrete ce agravau discriminarea:

— Primul sancţiona evreii germani cu o amendă colectivă de un miliard de mărci (P.S. 1412 Reichsgesetzblatt 1938, partea I, pagina 1579);

— Al doilea va exclude evreii din viaţa economică germană (P. S. 2875 Reichsgesetzblatt 1938, partea I, pagina 1580);

— Al treilea hotăra ca rambursarea daunelor provocate în cursul Nopţii de cristal să fie făcută de companiile de asigurare statului şi nu intereselor evreieşti

(P.S. 2694 Reichgesetzblatt 1938, partea I, pagina 1581).

Asemănarea între pretextele şi metodele folosite pentru a-i zdrobi pe evrei în Germania şi pe Arabi în Palestina este impresionantă: în 1982 un atentat, împotriva unui diplomat israelian, este comis la Londra. Conducătorii israelieni l-au atribuit imediat O.L.P. Şi au invadat Libanul pentru a distruge bazele O.L.P. De acolo, făcând 20.000 de morţi. Beghin şi Ariel Sharon, precum altă dată Goebbels, au avut „Noaptea lor de cristal" cu un număr mult mai mare de victime nevinovate.

Deosebirea este în pretextul declanşării invaziei în Liban, proiectată de conducătorii israelieni de mult timp. La 21 mai 1948 Ben Gurion scria în „Jurnalul" său:

«Călcâiul lui Ahile al coaliţiei arabe este Libanul Supremaţia musulmană în această ţară este artificială şi poate fi răsturnată cu uşurinţă; trebuie instaurat un stat creştin în această ţară. Frontiera sa de Sud va fi râul Litani.»

Sursă: Michael Bar Zohar, *Bea Gurion*. *Le propbete mrméy* p. 139 La 16 iunie, generalul Moshé Dayan precizează metoda.

«Tot ceea ce ne rămâne de găsit este un ofiţer, chiar şi un simplu căpitan. Trebuie să-l câştigăm pentru cauza noastră, să-l cumpărăm, pentru a accepta să se declare salvatorul populaţiei maronite. Atunci armata israeliană va intra în Liban, va ocupa teritoriile în care va instala un regim creştin aliat Israelului, şi totul va merge ca pe roate. Teritoriul de sud al Libanului va fi în totalitate anexat Israelului.»

Sursă: *„ÎnrnaliX* fostului prim-ministru al Israelului, Moshé Sharett, publicat în ebraică în 1979.

Ceea ce face încă şi mai odioasă crima din Liban, în chiar esenţa sa (dincolo de masacrele comise sub ochii lui Sharon şi pregătite graţie lui), este că însuşi pretextul ei nu putea fi imputat O.L.P.

Doamna Thatcher a adus, în faţa Camerei Comunelor, dovada că această crimă era opera unui duşman declarat al O.L.P. Imediat după arestarea criminalilor şi ţinând cont

de ancheta poliţienească, ea a declarat:

«Pe lista personalităţilor ce trebuiau omorâte, găsită asupra autorilor atentatului, figura numele reprezentantului O.L.P. De la Londra. Acest lucru face să se presupună că agresorii nu aveau, aşa cum a pretins Israelul sprijinul O.L.P... Nu cred că atacul israelian asupra Libanului este o acţiune de represalii consecutivă acestui atentat: Israelienii au găsit doar un pretext pentru a redeschide ostilităţile.

Sursă: Internaţiona) Herald Tribune, 8 iunie 1982.

Această dezminţire adusă propagandei israeliene a trecut aproape neobservată în Franţa, deşi ea distrugea legenda „legitimei apărări” care servise drept pretext noii agresiuni.

Căci acest război se înscria, ca toate agresiunile şi abuzurile statului Israel, în logica internă a doctrinei sioniste, aşa cum „Noaptea de cristal” se înscria în logica internă a rasismului hitlerist.

Situaţia evreilor, după „Noaptea de cristal”, devenea din ce în ce mai dramatică. „Democraţiile occidentale” au întrunit în 1938 Conferinţa de la Evian, care a reunit 33 de ţări (U.R.S.S. Şi Cehoslovacia nu au fost reprezentate; Ungaria, România şi Polonia nu au trimis decât observatori pentru a întreba dacă vor fi debarasate de propriii lor evrei).

Preşedintele Roosevelt a dat exemplul de egoism, spunând la Conferinţa de presă de la „Warm Springs” că «*nu era prevăzută nici revizuirea, nici creşterea cotelor de imigrare în Statele Unite*».

Sursă: Mazor, „Il y a trente ans, la Conférence d’Évian”, în *Le Monde Juif*, aprilie-iunie 1968, Nr. O; p. 23 şi 25.

La Evian nimeni nu s-a preocupat de «a lua în grijă persecutaţii, sau de a se ocupa în mod serios de soarta lor».

Sursă: *Dix leçonssor le nazisme*. Apărută sub îngrijirea lui Alfred Grosser, Paris, 1976, p. 216.

În martie 1943, Goebbels putea încă să ironizeze:

«Care va fi soluţia problemei evreieşti? Vom crea într-o zi un stat evreu într-un teritoriu oarecare? Vom şti mai târziu. Însă este curios de constatat că ţările a căror opinie publică se ridică în favoarea evreilor refuză mereu să-i primească.»

Sursă: Léon Poliakov, *Bréviaire de ia Haine*, p. 41.

După înfrângerea Poloniei, o altă soluţie provizorie a problemei evreieşti a părut posibilă: la 21 septembrie Heydrich, amintind „scopul final” (Endziel) a ordonat şefilor securităţii să creeze, la noua frontieră a U.R.S.S., un soi de „rezervaţie evreiască”.

Sursă: Léon Poliakov, op. cit., p. 41.

Înfrângerea Franţei a deschis naziştilor noi perspective. Se putea utiliza, pentru problema evreiască, pentru „soluţia sa finală”, imperiul colonial francez. După armistiţiul din iunie 1940 este lansată ideea unei expulzări a tuturor evreilor în Madagascar.

În mai 1940, într-o notă intitulată «Câteva reflecţii asupra tratamentului persoanelor străine în est», *Himmler scrie*: «Sper să văd noţiunea de evreu definitiv eliminată; graţie evacuării tuturor evreilor în Africa sau într-o colonie».

La 24 iunie 1940 Heydrich îi scria ministrului de externe Ribbentrop că de acum înainte se lăsa întrevăzută «o *soluţie finală teritorială*» (*cine territoriale Endlosung*) a problemei evreieşti.

Sursă: Gerald Fleming, *Hitler und die Endrsung*, Wiesbaden-München, 1982, p. 56. Ca urmare a fost elaborat din punct de vedere tehnic „proiectul Madagascar”: la 3 iulie 1940 Franz Rademacher, responsabil cu problemele evreieşti la ministerul de externe, elabora un proiect spunând:

«Victoria iminentă; oferă Germaniei posibilitatea şi, după părerea mea, o obligă să rezolve problema evreiască în Europa. Soluţia de dorit este: toţi evreii afară din Europa („Alle Juden aus Europa”).

Referatul D III propune următoarea soluţie a problemei evreieşti: prin tratatul de pace, Franţă trebuie

să disponibilizeze insula Madagascar pentru soluţionarea problemei evreieşti şi trebuie să transfere şi să despăgubească cei aproximativ 25.000 de francezi ce locuiesc acolo. Insula va trece sub mandat german.»

Sursă: N.G. 2586-B. Vezi „Documents on German Foreign Policy (1918 – 1945)", Sériés D, Vol. X, London, 1957. P. 111 – 113.

La 25 iulie 1940, Hans Frank, guvernator al Poloniei, confirmă că Führerul era de acord cu această evacuare, însă transporturi peste mări de asemenea importanţă nu erau realizabile atât timp cât marina britanică deţinea supremaţia mărilor.

Sursă: P.S. 22.33. LM. T. Voi XXIX, p. 405.

Trebuia găsită o soluţie provizorie de înlocuire.

În procesul verbal se spune:

«Reichsführerul S.S. Şef al poliţiei germane este cel care va fi responsabil de ansamblul măsurilor necesare soluţiei finale (Endlösung der Judenstrage), fără restricţii de limite geografice.»

Sursă: N.G. 2586 G.

Problema evreiască se punea de acum la scara Europei, ocupată de către nazişti.

Proiectul Madagascar fiind în mod provizoriu amânat, «războiul împotriva Uniunii Sovietice ne-a permis să dispunem de noi teritorii pentru soluţia finală (für die Endlösung). În consecinţă Führerul a decis expulzarea evreilor nu în Madagascar; ci spre est»

Sursă: N.G. 5570

Führerul declarase într-adevăr la 2 ianuarie * *1942*: «Evreul trebuie să părăsească Europa. Cel mai bine este ca el să meargă în Rusia.»

Sursă: Adolf Hitler, *Monologues 1941 – 19*", Albrecht Krauss Verlag, Hamburg, 1980, p. 241.

Odată cu refluxul armatelor germane sub presiunea armatei sovietice, soluţia „problemei evreieşti" reclaţna «*o rigoare nemiloasă*».

Sursă: H. Monneray, La persécution des juifs dans les pays de l'Est, p. 91 – 92.

În mai 19”, Hitler ordonă utilizarea a 200.000 de evrei, încădraţi de 10.000 de gardieni S.S., în uzinele de armament sau în lagărele de muncă, în condiţii atât de oribile încât epidemiile de tifos au făcut acolo zeci de mii de victime, necesitând multiplicarea cuptoarelor crematorii.

Apoi deportaţii au fost trimişi să construiască drumuri şi ţinuţi în asemenea condiţii de epuizare şi de foamete încât majoritatea lor, cu zecile de mii, au sucombat.

Acesta a fost martiriul deportaţilor evrei şi slavi şi aceasta a fost ferocitatea stăpânilor hitlerişti care i-au tratat ca pe nişte sclavi ce nu au nici măcar valoarea umană a muncitorilor utili.

Aceste crime nu pot fi subestimate, nici suferinţele inexprimabile ale victimelor. Tocmai de aceea nu era deloc nevoie de a fi adăugate la acest oribil tablou flăcările împrumutate din Infernul lui Dante, nici de a le aduce cauţiunea teblogică şi sacrificială a „Holocaustului” pentru a da socoteală de această inumanitate.

Istoria cea mai puţin emfatică este, ea singură, mai acuzatoare decât mitul.

Şi mai ales ea nu reduce amploarea unei adevărate crime împotriva umanităţii, care a costat 50 de milioane de morţi, la dimensiunile unui pogrom faţă de o singură categorie de victime nevinovate, în timp ce milioane mureau cu arma în mână pentru a face faţă acestei barbarii.

*

Acest bilanţ istoric, repetăm, este încă provizoriu. Ca pentru orice istorie critică şi ca pentru orice ştiinţă, el poate fi revizuit în funcţie de descoperirea unor elemente noi: tone de arhive germane au fost înhăţate şi transportate în Statele Unite: ele nu au fost încă complet cercetate. Alte arhive însă, în Rusia, la care accesul a fost mult timp interzis cercetătorilor, au început să se deschidă.

O mare muncă rămâne deci de înfăptuit, cu condiţia de a nu confunda mitul cu istoria şi de a nu pretinde să fie puse concluziile înaintea cercetării, aşa cum un anumit terorism intelectual a pretins să impună până acum: „canonizarea” textelor de la Nürnberg s-a dovedit foarte fragilă.

Istoria, ca şi ştiinţele, nu poate porni de la un *a priori* de neatins.

Tribunalul de la Nürnberg a promulgat nişte cifre dintre care cele mai importante s-au dovedit false: cele „4 milioane” de morţi de la Auschwitz au fost reduse la „puţin peste un milion”, şi chiar „autorităţile” au trebuit să accepte această revizuire şi schimbarea plăcilor comemorative ale crimei.

Dogma celor „6 milioane”, deja pusă în cauză de apărătorii cei mai intransigenţi ai genocidului, precum Reitlinger, care ajungea în cartea sa: *La solution finale* la 4 milioane şi jumătate, este de acum exclusă de întreaga comunitate ştiinţifică, chiar dacă rămâne o temă de propagandă mediatică în faţa opiniei publice şi a şcolarilor.

Nu este vorba aici, arătând vanitatea acestor *a priori* aritmetice, de a trece la o macabră verificare aritmetică. Este vorba de a arăta în ce măsură voinţa deliberată de a perpetua o minciună a constrâns la o falsificare sistematică şi arbitrară a istoriei.

Pentru a face din martiriul real al evreilor, sub pretextul de a nu îl *banaliza*, a trebuit nu doar să fie trecuţi pe plan secund toţi ceilalţi, precum cei 17 milioane de cetăţeni sovietici şi cei 9 milioane de Germani morţi, dar şi de a conferi acestor suferinţe reale un caracter sacru (sub numele de *Holocaust*), care a fost refuzat tuturor celorlalţi.

A trebuit, pentru a atinge acest obiectiv, să fie violate toate regulile elementare ale justiţiei şi ale stabilirii adevărului.

Trebuia, de exemplu, ca „soluţia finală” să însemne exterminare, „genocid”, în vreme ce niciun text nu permite această interpretare, fiind vorba întotdeauna de expulzarea evreilor din Europa, spre est mai întâi, apoi

într-o rezervaţie africană oarecare. Ceea ce este deja suficient de monstruos.

A trebuit, pentru aceasta, să fie falsificate toate documentele, să se traducă „transfer” prin „exterminare”. În aşa fel încât această „metodă” de interpretare permite să se spună orice despre orice text. Ceea ce era un oribil masacru devenea „genocid”.

Pentru a nu cita decât un exemplu al acestei manipulări tendenţioase a textelor, în cartea sa *Les crématoires d'Auschwitz* (1993), Jean Claude Pressac este atât de grijuliu în a adăuga o oroare suplimentară acestei înspăimântătoare mortalităţi încât de fiecare dată când întâlneşte cuvântul german kleichenkeller, „pivniţă pentru cadavre”, adică „morgă”, îl traduce „cameră de gazare” (exemplu p. 65). Tot aici introduce noţiunea de „limbaj codat”, spunând că gâdele (de la numele lui Messing) «*nu ar fi avut curajul să scrie că „pivniţa pentru cadavre” era o „pivniţă de gazare”*» (p. 74).

Ori ipoteza „limbajului codat”, în mod constant utilizată pentru a face textele să spună ceea ce se dorea să spună, nu are niciun fundament, mai întâi pentru că Hitler şi complicii săi, aşa cum am arătat, nu au încercat niciodată să disimuleze celelalte crime ale lor şi le proclamau în mod cinic în limbaj clar, apoi pentru că englezii duseseră foarte departe tehnicile şi maşinile de descifrare a codurilor şi aveau în clar mesajele, care ar fi trebuit să fie numeroase pentru a pune în operă o întreprindere tehnică atât de uriaşă precum exterminarea industrială a milioane de oameni.

Refuzul sistematic de a ţine cont de expresia, ce revine atât de des în textele hitleriste, de „soluţie teritorială” dovedeşte în mod egal această voinţă de a refuza orice analiză care nu justifică concluziile *a priori*: cele „şase milioane” şi „genocidul”.

A trebuit, în acelaşi mod arbitrar, atunci când s-a dovedit că, în ciuda unui număr considerabil de declaraţii ale unor „martori oculari” asupra existenţei Camerelor de gazare”, acestea nu existaseră niciodată pe teritoriul

german, să se continue să se considere drept incontestabile mărturiile identice asupra existenţei lor în lagărele din est.

În sfârşit, refuzul de a discuta într-un mod ştiinţific şi public expertizele tehnice, şi din contră, de a nu răspunde decât prin represiune şi tăcere, un poate decât să întreţină îndoiala.

Nu există rechizitoriu mai eficace împotriva hitlerismului decât stabilirea adevărului istoric.

La aceasta am dorit să contribuim şi noi, prin acest dosar.

1 Să ne imaginăm că din acest tribunal ar fi făcut parte reprezentanţi ai unor ţări neutre, reprezentanţi ai unor ţări colonizate. Indieni din Asia şi America, Negri din Africa. Asiatici care sufereau de 500 de ani dominaţia pe care Hitler a aplicat-o albilor.

— *În cartea sa* The Jewish Paradox (*Urosset Dunlap*. *1978*. *P*. *122*). *Dr*. E *ioklman preczazil*: e*/// timpul războiului. Congresul mondial evreiesc a înfiinţai în institut pentru afacerite evreieşti la New York. Directorii erau Joi nutri jurişti evrei Jittntuieni. Jacob şi Nebemiab Rttbinstm. Grafie aportului for. Institutuf a elaborat două idei absolut revoluţionare: tribunalul de la Nürnberg şi reparafiife germane.»